

SÁRKÖZY HALÁSZ PÉTER

NOVELLÁK

TARTALOM

ÖNKISZOLGÁLÓ

CSALÁDI TÉBOLY

RÉMÜLET A TÜKÖR ELŐTT...

ÖRÖK SZERELEM

ZSÁKUTCÁK

AZ ÁTLAGEMBER...

A NAPLÓ

EGY RÓMAI GONDOLKODÓ EMLÉKEZÉSEI

A BÖLCS PISCATUS KÜLÖNÖS ÁLMAI

MARCUS MESTER BÖLCS MEGÁLLAPÍTÁSAI,
MELLYEL BARÁTJÁT RUFUST, AZ ITALMÉRŐT TRAKTÁLTA

A NŐI ERÉNYRŐL

BUSZU-BUSZU AVAGY EGY TRADÍCIÓ SZÜLETÉSE

A SZERELEM PÁRIZSBAN TEREM

EGY BOLDOG NAP CAPRI SZIGETÉN

RÓMAI KALAND

TURISTAÚT

VARÁZSLATOS HÉTVÉGE GARMISCHBAN

ÖNKISZOLGÁLÓ

Tapolcai Tádé nagyon Szerette a gyomrát, ez közismert volt az óbudai munkanélküliek körében. Tapolcai jobb napokat is látott, egykor - mint a legtöbben manapság -, de az utóbbi időben nem sok jót hozott neki az élet. Szép lassan elvesztette mindazt, ami számára örömet és biztonságérzetet nyújtott. Felesége elhagyta, vagy két éve nem is hallott felőle, azt sem tudta, él-e még egyáltalán. Amióta pedig kirúgták a legutolsó munkahelyéről, a lakását is elvesztette, az utcára került, s a gyerekei - akik pedig nem is olyan régen még a nyakán élösködtek - nem akartak tudomást venni róla.

Egy maradt meg neki csupán: az evés. Ebből se sok. Segélyt nem kapott, persze csak azért nem, mert - ostoba módon - túl büszke volt ahhoz, hogy kuncsorogjon utána. Alkalmi munkából élt, olykor a Moszkva téri embervásáron kínálgatta - romjaiban még meglévő - egykori bivalyerejét, máskor papundekli dobozokat gyűjtögetett vagy kukázott, egyszer-egyszer pedig kikapott egy jobb fajta fűnyírást valamelyik úrgazdag kertjében, akivel egyébként még a valaha volt Pártból ismerték egymást.

Persze se a jobb, se a rosszabb napjaiban nem telt most már holmi hívságos étteremre, mégis vágyott valami normális, a régi életére emlékeztető dologra, mint például késsel, villával, terített asztal mellett meleg ételt enni. S ha lehet, elég kiadósan.

Egy nap mellészegődött a szerencse, mert olyasmi történt, amit régen nem tapasztalt: igazi önkiszolgáló étterem nyílt Óbudán, közel ahhoz a szenespincéhez, ahol éjszakánként meghúzta magát. Az a szegény „kényszervállalkozó”, aki erre a lépésre szánta el magát, nem is sejtette, mennyire telibe trafálta Tapolcai vágyait, teljesen elérhető közelségbe hozva azokat. „Terített asztalnál, késsel-villával, meleg ételt enni, kinyöghető áron.” Ez az a csoda, ami Tapolcai Tádé szeme elé tárult azon a gyönyörűséges napon, amikor kukázó útja során a Szendrődi utcába keveredett. „Szegénylegények falodája” - állt a nem éppen hivalkodó felirat a bejárat felett.

Tapolcai toporgott egy darabig a küszöbön, szíve a torkában dobogott, aztán lenyomta a kilincset, az ajtó kinyílt, és... alig mert hinni a szemének: terített asztalok, a fal mentén kiszolgáló pult, amely előtt tálcával elhaladva lehet az étkek között válogatni... maga a csoda!

Tapolcai közelebb lépett, s szakértő szemmel mustrálgatta a kínálatot: rántott borda, vesevelő, sült kolbász, főtt és sült krumpli, tojásos bab, csirkepörkölt, aztán odébb: képviselőfánk, császármorzsa, lekváros palacsinta, sőt, de hisz' ez már tényleg hihetetlen: szilvás gombóc, méghozzá jókora halmokban.

Gyorsan, s a lehető legdiszkrétebben a nadrágjába törölte nem éppen tisztaságtól fényes kezeit (ami persze nem sokat változtatott e kezek állapotán), s magához véve egy - még a katonasága idejéből jól ismert - háromszögletű műanyag tálcát, a szükséges alumínium evőeszközöket (beleértve az életlen kést is), s belépett a terelőkorlát és az ételeket kínáló pult közötti folyosóba. - Lám - futott át az agyán -, ilyen a McDonald's is, csak hát az inkább a fiataloknak való, meg aztán drága is! - Amikor idáig jutott a gondolatmenetben, hirtelen megdermedt. Tényleg, az árak! Erre eddig, a felfedezés mámorában nem is gondolt. Lopva körülnézett, hol lát kifüggesztve valami étlapfélét, mint ahogy a régi időkben volt szokásban, de nem látott sehol. Ha riadt, megfélemlített ösztöneire hallgatott volna, most visszafordul, de a jó ebéd iránti vágya ezúttal erősebb volt a menekülés ősi ösztöneinél. Tovább vizsgálódott hát, s ekkor vette észre, hogy a falon fényképek lógnak, mégpedig az éppen kapható elesések étvágygerjesztő fotói, melyek alatt egy-egy szám szerepelt, nyilvánvalóan az ábrázolt finomságok árai.

Tapolcai szeme felcsillant: nem is voltak olyan nagyok azok a számok. Ahogy gyorsan osztott szorozott, amúgy fejben, arra a következtetésre jutott: itt két fogás is kitelik abból a maréknyi fémpénzből, ami a nadrágzsebében csörgött, Sőt talán még egy kisfröccs is, majd a lakoma után, a Csibe kocsmában, a Tímár utcai törzshelyén.

Tapolcai Tádé kihúzta magát, belépett az ígéret földjére, és rendelt... Egy szép szelet rántott húst, egy kanálnyi prézliskrumplit, ráadásként két szál palacsintával. Büszkén tálcájára emelte a gusztusos, jó illatú falatokat, s a pénztár elé lépdelt, akár egy győztes hadvezér a fejedelmi zsákmányával.

A pénztárosnő végigmérte, olyan pillantást vetve rá, mintha egy varangyos béka állna ott tálcával a kezében, és a légyörköltjét készülné kifizetni, de Tapolcai ezzel mit sem törődött, Kipengette az ebédje árát, aztán odasietett az időközben kiszemelt, legszebbnek talált asztalhoz, és helyet foglalt. Kezébe vette a kést, meg a villát, s hirtelen ismét úriembernek érezte magát: Bizonyos Tapolcai Tádé óbudai polgárnak, akinek sínen van az élete, és általános megbecsülésnek örvend, nem pedig egy névtelen csavargónak, aki kukáról-kukára jár, olykor kóbor kutyaikkal marakodik az egykor játszótérnek épült, mára romhalmazzá vált parkban, egy napsütötte füves földdarabért, s aki ha sikerrel eladta magát a Moszkva téri embervásáron, a napi rabszolga-bérét tüstént elissza a Trombitás büfében, hogy aztán részeg mámorában maga alá vizeljen abban a bizonyos óbudai pincében - közel az immár megnyílt önkiszolgáló falodához - ahol éjszakánként meghúzta magát, s amit ezért nem kevés öniróniával „otthonaként” szokott emlegetni.

Tapolcai Tádé most azonban úr volt, igazi úr, még ha csak erre a röpké időre is, amíg az imént kifizetett ebédjét elfogyasztja.

Beleszúrta hát a villáját a rántott húsba, az életlen késsel apró szeletet hasított le belőle, aztán a szájához közelítette, de mielőtt bekapta volna, szakértő szemmel megvizsgálta. Szép, jól átsült, friss és zamatos hús benyomását keltette, A látszat pedig - nem úgy, mint annyiszor - most nem csalt! Igazán elsőrangú volt!

A következő falatoknál már nem vizsgálódott, nem mérlegelt, nem tétozózott, Hanem szép egyenletes tempóban felfalta, előbb a rántott húst - a prézliskrumplit gondosan arányítva hozzá - aztán pedig a palacsintát, feltéve ezzel a koronát a királyi menüre.

A gyomra megtelt kellemes érzéssel, és ez az érzés kezdett szépen szétáradni a testén, előbb a melle tájékát, majd egyszerre a karját, s a lábait elérve, végül pedig a fejét birtokba véve.

Nagy nyugalom, megelégedettség és boldogság lett rajta úrrá. E pillanatban szép és kerek volt a világ. Azt gondolta: most lenne jó megállítani az időt, hogy ez a pompás pillanat örökké tartson.

Talán egy kicsit elszundított, talán csak elmerengett, de valahogy úgy tűnt mintha ez a képtelen-gyönyörű kívánság valóra vált volna... de nem: az igazi valóság megmutatta farkasfogait:

Egy súlyos kéz nehezedett Tapolcai vállára.

- Ez nem a szeretetszolgálat - hallatszott egy kellemetlen, éles, bár nem túl magas fekvésű hang a vállára nehezető kéz irányából. - Itt nem tehet melegezni. Ha végzett, legyen szíves távozni - folytatta az iménti hang, ellentmondást nem tűrően, sőt némi fenyegetést is sejtetve, amit csak alátámasztott a kéz Tapolcai vállára gyakorolt erős nyomása.

- De kérem... - próbált megszólalni Tapolcai, valahonnan az úri mivoltának távolából felsejlő szavakat keresgélve, de az a bizonyos hang nyomban közbevágott:

- Fogyaszt még valamit vagy nem? - kérdezte választ sem várva, nyomban maga felelt meg rá:

- Ahogy elnézem magát, biztos nincs több pénze. Akkor pedig eredjen a dolgára. Még elriasztja itt nekem a kuncsaftokat...

Minden józan és épeszű elképzelés szerint e megaláztatás hallatán Tapolcaiban most egy világnak kellett volna összeomlania. De nem így történt nem is történhetett, hiszen Tapolcai Tádében ez a világ már réges rég, évekkel ezelőtt összeomlott. Ráadásul - nagy valószínűség szerint - véglegesen.

Tapolcai tehát nem tett mást, mint észrevétlenül lenyelte ezt a „békát” is. Felállt, udvariasan elköszönt, nem mulasztva el megemlíteni, mennyire meg volt elégedve a kosztal, s - a körülményekhez képest - szinte elegánsan távozott.

Végtére is, Tapolcaiban az élet megérlelt egy nagy adag bölcsességet, s tudta jól, akárhogy is van, ő vissza-vissza fog térni arra a helyre, ahol egy rövid időre újra és újra úriembernek érezheti magát - amíg csörög erre valami fedezet a zsebében -, legfeljebb rövidebbre kell szabnia ezt az élvezetet. Tudomásul kell vennie: az utolsó falat egyben az úri létének végét is jelenti...

CSALÁDI TÉBOLY

A téboly oly alattomosan, oly váratlanul tör rá a családra, mint valami sima léptű vadállat, aki halkán becserkészi áldozatát, aztán pár lépésnyire tőle meglapul, s izzó szemekkel figyelve prédáját, türelmesen kivárja a legalkalmasabb pillanatot, amikor rávetheti magát. Aztán, amikor ez a pillanat elkövetkezik, nem habozik, lecsap rá, mint a fürgeteg, elkapja, súlyosan megsebzí, majd szétmarcangolja, és szőröstől-bőröstől felfalja a zsákmányát.

A családi téboly - ez a vadállat - ott ólálkodik nap mint nap körülöttünk, nem jelzi előre a jövetelét, nem lehet ellene védekezni, csak elszenvedni és belepusztulni lehet.

Először csak felharsan egy hangos szó, aztán bömbölni kezd a legkisebb gyerek, maga sem tudja, miért, aztán a másik - minden ok nélkül - panaszkodni kezd az apjának a saját anyjára, nem sokkal utána a nagypapa kikéri magának... még nem tudni mit, de senki sem törődik azzal, hogy kiderítse. A hangzavar most már általános, mert a férj nekilát számon kérni a feleség nem létező bűneit, az asszony viszont zokogva emlegeti az elpazarolt ifjú éveit.

Hirtelenjében mindenkiről kiderül, hogy ő az, aki mindent megtesz a családnak, de nem kap érte semmit cserébe.

Aztán elcsattan az első pofon a legnagyobbik gyerek képén, aki alig tudja türtőztetni magát, hogy vissza ne adja azt a saját apjának... pláne, hogy egy fejjel magasabb nála, és e pillanatban így érzi, mintha már igazi felnőtt férfi lenne... (az esze, az rövidebb még sajnos a kelleténél). A középső gyerek - mert hisz hárman vannak, dacára annak, hogy ez nem felel meg hivatalosan megállapított családi ideálnak - visítva követeli, hogy nyomban szüntessék meg a hátrányos helyzetét, mindezt persze a saját külön szobája biztos menedékéből, a leértékelve vett, de még így is iszonyú drága divatcuccait tépdésve váratlan idegrohamában.

A szomszéd átzörög a falon, később pedig becsenget, és a kilakoltatás rémével próbál fenyegetőzni. Ő sem ússza meg egy adag gorombaság nélkül, Sőt a családfő még bokán is rúgná, ha az apósa az utolsó pillanatban vissza nem húzná a mackófelsőjébe csimpaszkodva.

Aztán összetörik egy váza. Ezt még véletlenül sodorta le valaki, de válaszul a vélt bűnös valamelyik kedvenc tárgya már tudatosan kel szárnyra, amikor a ház úrnője kapásból a falhoz vágja. (Bár röptiben még a magas vérnyomásától gyötört, hamarosan aléltan heverő apa füle mellett elzúgva reménykedik, hogy talán mégis elkapja valaki.) Ám minden hiába! Itt már csak a tárgyak optimisták, az emberek - kizárólag az indulataiknak engedelmeskedve - pillanatok alatt sötét veremnek látják az eddig kedvesnek tűnt életüket.

Sötét veremnek vagy inkább üres, de feneketlen kútnak, amelyben egyre mélyebbre zuhannak és zuhannak... reményvesztetten... Csakhogy az ettől a szörnyű érzéstől feltámadó, rémült menekülési vágyuk tovább fokozza a tébolyukat... Aztán az apa valóban elalél, mert tényleg magas a vérnyomása - egy éve még kórházban is volt vele -, elterül a padlón, akár egy zsák, s nem moccan.

Ez éppoly gyorsan jőzanítja ki a családot, mint amilyen hirtelen zsákmányul esett elébb a tébolynak...

Most viszont a kétségbeesés lesz rajtuk úrrá, mert mégiscsak szeretik egymást, és szeretik ezt az ájultan fekvő férfit, a családfőt, aki keretet ad az életüknek, s bár amúgy maga is bizonytalan, tépelődő, rettegő lélek, ennek ellenére valamiféle biztonságérzetet nyújt, támaszt jelent a számukra.

A zokogást és a kiabálást egy percre rémült tanácstalanság váltja fel, aztán mindenki egyszerre próbál beszélni, intézkedni... Kinek-kinek életkora, tapasztalata és vérmérséklete szerinti ötletek villannak az agyába, s persze rögtön érvényre is akarja juttatni azokat, mint egyedül üdvözítőt... Ettől talán még nagyobb a káosz, mint amikor a téboly tombolt közöttük.

A fogas kérdést végül is a családfő oldja meg, mégpedig igen egyszerűen azáltal, hogy magához tér... megszüntetve így a fejetlenség alapokát.

Ez némi enyhülést hoz a családnak. Megkönnyebbült sóhajok hangja hallik. Aztán a gyerekek elsomfordálnak, s valami kedvenc haszontalanságba próbálják temetni kellemetlen, fájdalmas és valójában érthetetlen élményüket.

A felnőttek még együtt maradnak egy ideig, bár alig-alig mernek egymás szemébe nézni, hiszen valamennyi szégyellik ezt az egészet, így a téboly utáni első józan pillanatokban. Persze kitör bennük a vágy, hogy kibeszéljék magukból ezt az örületet, amit egyáltalán nem akartak, csak úgy rájuk tört, de félnek megszólalni, mert felsejlik előttük annak a rémképe, hogy a pusztá emlegetésétől is újra előbukkan rejtekéből az imént köztük tomboló vadállat, a családi téboly.

Így hát magukba fojtják kételyeiket, félelmeiket, vágyaikat, s csak reménykednek benne, hogy egy jobb időben kibeszélhetik majd magukból.

Hamarosan elsomfordálnak ők is a mindennapi motoznivalójuk után, szívükben a fájdalommal, s agyukban a szorongással: Vajon mikor tör rájuk ismét ez a rém, a családi téboly?

RÉMÜLET A TÜKÖR ELŐTT...

Régóta nem tudom megmérni magam, mert nincs az a szobai avagy orvosi mérleg, ami össze ne lapulna alattam, ha rálépek... Egyszer, egy borús kedélyű délután szemlesütve bekéredzkedtem a sarki mészáros mázsálójába, ahol a félmarhákat mérlegelik. Az eredmény maradék önbecsülésemet is elsöpörte. Tétova reményeim utolsó foszlányai pedig tovaszálltak, elérhetetlen messzeségbe...

Nem tudom, hány kiló vagyok. Még csak nem is sejtem. De már az Óriások boltjában is nehéz ruhát találni rám. Pedig amúgy ennél könnyedebbnek képzelném magam, ám ha belenézek a tükörbe... akkor valami irdatlan és ormótlan néz vissza rám rémulten.

Nem merek levetkőzni sehol. Pláne nem nyáron a vízparton, mert félek, hogy infarktust kapnak a halak... A szép lányokat nem félttem, mert ők már több kilométer távolságból elfordítják a fejüket, ha közeledek...

Gyűlölöm az alakomat, de az alakom is gyűlöl engem. Csak azért sem akar megváltozni, hogy hadd üssön meg előbb-utóbb a guta...

ÖRÖK SZERELEM

Tyimofejnek harminc évi áldozatos, önzetlen missziós munka után elege lett Afrikából. Szerette volna hátralévő éveit végre egy nyugodt helyen leélni, ahol mindig lehet Moszkowskaja vodkát kapni, és autódudálás hallatszik oroszlánüvöltés helyett.

Tyimofej jócskán a hatvanas éveit taposta már, s ebből a több, mint hatvan esztendőből közel harmincat egy apró afrikai dzsungelfalu mellett épült missziós kórházban töltött el. Szép évek voltak ezek, nem is bánta, hogy így alakult az élete, de végül is mindenből elege lesz egyszer az embernek. Barátai azt ajánlották: keressen egy olyan helyet magának, ahol végre megpihenhet, de Tyimofej nem pihenni akart, csak elmenni, mindegy hová, csak messzire a valóságos vadontól valamiféle „embervadon” közelébe...

Tyimofej valaha a festői Szevasztopolban látta meg a napvilágot, és sohasem hitte volna, hogy valaha is elkerül onnan, ám a sors másként rendelte... Persze már régen nem vágyott vissza szülőföldjére, ahová egyébként sokáig nem is lett volna tanácsos visszatérnie. Úgy döntött, inkább Amerikát választja. Hogy miért pont Amerikát? Erre egyszerű a válasz: egy nő miatt...

Valaha, még Szevasztopolban, rabul ejtette a szívét Ludmilla, a cirkusz legszebb artistalánya. Akkoriban úgy volt, hogy össze is házasodnak, de aztán Ludmilla, az utolsó pillanatban elszökött egy ugrócsoporttal...

Tyimofej belebetegedett a dologba. Sokáig nem is tudott nőre nézni... Úgy érezte, nem képes elviselni, hogy a lány elhagyta őt a cirkusz kedvéért, pedig - ahogy később rádöbbsent - nem egészen így állta dolog. Annak idején az egyszerű polgár nemigen utazgathatott. Csak azok kaptak útlevelet, akiknek valami különleges indokuk volt erre. A cirkuszi artistákat például nagy becsben tartották, s gyakran engedték meg nekik, hogy külföldön kössenek rövidebb-hosszabb időre szerződést. Valahogy része volt ez annak a furcsa és a hétköznapi ember számára idegen dolognak, amit politikának neveznek. Pedig sokan nem tértek vissza a cirkuszosok közül. Így Ludmilla sem...

Teltek a hónapok és az évek, Tyimofej csak várt és várt, reménykedett és szomorkodott, aztán újra reménykedett, de hiába. Ludmilla nem jött, és nem is adott hírt magáról...

Aztán egy napon Tyimofej is elhagyta a hazáját... Mégpedig igen kalandos úton. Hogy hogyan és milyen áron, azt nagyon el akarta felejtetni, bár nem lehetett... Így inkább elfojtotta, jó mélyre eltemette a tudata sötét zugaiba, ahonnan csak a rémálmaiban került elő olykor-olykor. Olyan történet volt ez, amelyet ha kieresztene magából, a történelem bűzös lehelete lengené körül...

Tyimofej sokáig csak a jóféle itókában lelt némi megnyugvást, ezért sohasem lett az ellensége sem a skót whiskynek, sem - ha hozzájutott egyáltalán - a Moszkowskaja vodkának. Mégis, mint orvos, tudott mértéket tartani, mert a hivatását még ilyen körülmények között is minden-nél előbbre valónak tartotta. Tyimofejből így az afrikai évek során olyasféle öreg, megkeseredett iszákos lett, aki azonban - szinte a csodával határos módon - képes volt megállni, hogy a nap megközelítőleg felében egy kortyot se igyon, s csak a munkájára koncentráljon. Márpedig arrafelé, ahová az élet sodorta, nagy szükség volt erre.

Így lett aztán Tyimofejből ősz és öreg, emigráns orosz orvos, egy afrikai dzsungel mélyén, amit kétségtelenül nem lehet tündöklő karriernek nevezni. Ám akárhogy is történt, az élete mégis belecsiszolódott valami elfogadható, úgy-ahogy megélhető, s talán még - a maga módján - biztonságosnak is nevezhető kerékvágásba. Ezért tűnt különösen örült ötletnek - a

barátai számára -, amikor elhatározta, annyi év elteltével egyszerre csak elindul egy réges-régen nem látott nő után, aki talán már nem is emlékszik rá... Csakhogy ezek a barátok nem tudtak a nagy titkáról, amiről Tyimofej legszívesebben még önmaga előtt is hallgatott volna, hogy nem is olyan régen, talán négy-öt évvel ezelőtt váratlanul kezébe került egy képes amerikai magazin, amelyben Ludmilláról, a cirkuszi porondok orosz királynőjéről esett szó... Tyimofej alig akart hinni a szemének, de nem volt semmi kétség: ő volt az, az ő Ludmillája... Igaz, már nem fiatalon, de annál inkább fenségesen...

Nem tudta megállni. Írt neki egy levelet, elküldte a magazin címére, aztán várt. Reménykedett és szomorkodott, aztán újra reménykedett, mint egykor Szevasztopolban, de most másként történt. Egyszer csak levelet hozott a posta. Ludmilla válaszolt. Nagy titokban levelezni kezdtek. Nem sűrűn, a titok is csak Tyimofej számára volt titok, de mégiscsak...

Nem volt szükségük sok betűre. Ha a valóságban is találkoztak volna, nem csak így „postafordultáival”, akkor talán nem is lett volna szükségük szavakra...

Ludmilla élete olyan volt, amire azt szokták mondani: kész regény, de ennek a regénynek ő is már az utolsó lapjait írta, egyedül...

Özvegyen, és minden sikere ellenére - a lelke mélyén - magányosan töltötte napjait. Tyimofej felbukkanása olyan volt a számára, mint egy fuldoklónak az elé sodródó szalmaszál...

Tyimofej azokon az önmaga elől is ellopott titkos órákon, amikor a szobájába zárkózva Ludmilla leveleit olvasta vagy a magáét fogalmazta, azon is eltöprengett, vajon mi az a valami, ami közöttük feszül? Vagy talán nem is feszül, hanem éppen ellenkezőleg: összeköti őket? Mi ez a különös kapcsolat, amely először - hajdanán, nagyon-nagyon régen - előbb óvatos, majd hirtelen fellángoló szerelemként indult, aztán hirtelen és fájdalmasan hosszú-hosszú időre megszakadt, aztán - ismét csak váratlanul - újra életre kelt, de egyelőre megnevezést nélkülöző titokzatos „valami”-ként? Lehet, hogy ez mégiscsak szerelem, annak ellenére, hogy életük nagyobbik felében nem is látták egymást, sőt, nem is tudtak egymásról? Annak ellenére, hogy mindketten leéltek egy hosszú, részben eseményekkel teli, részben egyhangú, de mindenképpen önmagában kerek életet, pontosabban jókora életszakaszt? Mi ez? Mi ez az egész? Tyimofej nagyon szeretett volna választ kapni a saját kérdésére, nagyon szeretett volna tisztába jönni önmagával, az érzéseivel, Ludmillával és a világgal, de nem tudott. Ezért inkább úgy határozott, hogy cselekszik... Cselekszik, változtat az életén, beleavatkozik a sorsába, bármily örütségnek tűnik is, mert csak így lehet esélye arra, hogy az önmagának feltett, látszólag egyszerű, ám az élet teljes spektrumát felölelő kérdéseire valamiféle választ találjon, s meglegye azt a furcsa dolgot, amit most már tudta - mindig is folyton-folyvást keresett, de csak részben, a hivatásában találta meg: az élete értelmét, a teljes egész, kerek értelmét...

Ludmilla izgatottan várta Tyimofejt New Yorkban, a repülőtéren. A torkában dobogott a szíve. Sok mindenben keresztülment már, egy cirkuszi artistánál nem szokatlan, kalandos élete során. Még a életveszélyt is megszokta, mert meg lehet szokni, hiszen a hivatásával járt, de ez most más volt, egészen más. Tyimofej az életének egy meghatározó része volt, sőt, a lényének egy kis darabkája. Még akkor is, ha réges-régen elhagyta őt, s azóta sem találkoztak, és hosszú ideig nem is tudtak egymásról. Mindez nem számít. Most már különösen nem, hiszen újra látni fogják egymást.

Régen megbánta már, hogy hajdanán - engedve a kalandos természetének - ahelyett, hogy visszatért volna az ő Tyimofejéhez, akár még a cirkusztól is lemondva, inkább a világ körüli csavargást választotta. Szép volt persze, s egy idő után még kifizetődő is, de igazi boldogságot sohasem hozott...

Pedig még férjhez is ment, sőt, gyermekei is születtek, de a házasság maga is csak olyan volt, akár a cirkusz. Csillogó, izgalmas, de nyugtalan. Hiányzott belőle az igazi érzés... Pedig Szerjózska jó ember volt. Évekig dolgoztak együtt egy látványos ugrószámban, egészen addig, míg a férfit váratlan baleset érte. Ráadásul nem is a cirkuszban. Kanada végvidékén turnéztak éppen, amikor egy szabadnapjukon részt vettek az eszkimók szokásos évi ünnepi fókafuttató versenyén. Szerjózska annyira elmerült a mulatságos látvány élvezetében, hogy nem vette észre, hogy az egyik foka kitört a csapatból, mögé került és megharapta... Még a legöregebb eszkimók sem láttak ilyet. Szerjózskával mégis megesett. A dolog olyan szerencsétlen következményekkel járt, hogy a férfi nem volt képes többé fellépni a cirkuszban. Bánatában ivásnak adta a fejét. A házasságuk megromlott. Hamarosan elváltak. Ludmilla ezek után elhagyta a vándorló orosz cirkuszt, s egy amerikai revütársul szerződött, ahol Jackkel, a „botcsinálta” - New Orleansban született - orosz akrobatával adott elő egy számot, amely egész váratlanul meghozta neki a világsikert. Kapkodtak a páros után a legjobb társulatok, a legnevesebb revüszínházak, s Ludmilla egyszerre csak azon kapta magát, hogy jó módú New York-i polgár lett. Közben az évek is elszálltak feledette, s hamarosan felcserélte a porondot, no meg a színpadot és saját produceri irodát nyitott. A dolgok kezdtek túl jól alakulni, s ekkor következett be az újabb tragédia az életében. Jack infarktust kapott és rövid szenvedés után átköltözött az örök vadászmezők nagy cirkuszába.

Ludmilla nehezen viselte az özvegyi fátyolt, s hogy hogy nem, újra meg újra Tyimofej jutott az eszébe. Szinte meg sem lepődött hát, amikor levelet kapott tőle...

Ha az ember az ételt nagy falatokban nyeli le, könnyen eltelik vele, ám ha jól megrágja, jobban fogja táplálni. Így van ez az élettel is valahogy. Ha habzsolja az ember, hamarosan megcsömörlik tőle, ha azonban módszeresen, tudatosan, s főleg ésszel éli, akkor nagyobb a valószínűsége, hogy végig kellemesen telik, vagy legalábbis elviselhetőnek érzi. Csak az a baj, hogy mire a kellő bölcsesség birtokába kerül, hogy mindezt belássa, már jószérével túl van az egészen. Eső után köpönyeg...

Amikor Tyimofej megérkezett New Yorkba, Ludmilla a repülőtéren várta őt. Különös találkozás volt. Két sokat látott, sokat tapasztalt ember akik mögött azonban egymástól oly eltérő életút állt, s akik között egy szoros, eltéphetetlen kötelék feszült, amelyről sokáig, nagyon sokáig nem is vettek tudomást - most ismét átölelhette egymást...

Tyimofej, az apró kis lépések, a hangyaszorgalmú hétköznapi ember, és Ludmilla, a majd-hogynem nagystílú, mozgalmas és legtöbbször zavaros életet élő „cirkuszhercegnő” ismét egymásra talált. Víz és tűz. Két alkotóelem, amely végül is nem oltotta ki egymást, hanem egyesült... Néha megesik, hogy minden, ami lehetetlennek tűnik, sőt, nemcsak tűnik, hanem az is, mégis megvalósul.

Ludmilla és Tyimofej - Tyimofej és Ludmilla, egymásra találtak, s ezzel látszólag befejeződött egy hosszú, majd egy egész életen át tartó történet, melynek cselekménye két szálon szövődött, ám a kezdete és a végpontja egybeért.

ZSÁKUTCÁK

Dr. Kreuzer Margit már a harmadik kávéját iszogatta, aközben a kezében tartott angol nyelvű levélkét tanulmányozta. Nemrég kapta csak kézhez, igen meglepődött a tartalmán. Egy számára teljesen ismeretlennek tűnő angol lány írta, aki - mint soraiból kiderült - orvostan-hallgató volt, és valami ködös rokon kapcsolatokra hivatkozva arra kérte őt: intézze el, hogy Budapesten - a számára ugyancsak távoli, ismeretlen és kissé egzotikus Magyarország fővárosában - kaphasson valami állást, mert egy időre - bizonyos okokból - minél messzebb kíván kerülni Angliától, ám azért mégis, valahol Európában szeretne dolgozni (még ha mindjárt a „szélén” is). Sőt, ha lehetséges, valamiféle pszichiátriai intézményben, mert ő - noha eddig belgyógyásznak készült - szilárdan elhatározta magát erre a váratlan és éles irányváltásra. Rövid, kissé zavaros, de határozott szándékot sejtető levél volt...

Vajon ki is ez a lány, és mi a csudáért kívánczik pont ide? - töprengett magában Margit, majd régi szokása szerint (amiről talán ő maga sem tudott), egy önkéntelen mozdulattal lekapta a szemüvegét, és egész közeli is megszemlélte a levélkét.

Semmi kétség, neki szól! Bár egy kissé bonyolultnak tűnt a köztük lévő rokon kapcsolat, miszerint: egy réges-rég szívelégtelenségben elhunyt másod-unokatestvérének az anyósa nagynénje volt annak az angol férfinak, bizonyos Charlesnak, aki kétségtelenül másod-unokaöccse volt a levélíró ifjú hölgy nagyapja első házasságából született, Elizabet nevű leányának. Hm... nem éppen közeli rokonság, de azért rokonság...

Mindenesetre túl sok meditálásra nem volt idő, mert a levél jó néhány napja kószált már a posta kiismerhetetlen útvesztőin, s a rejtélyes rokon által megjelölt nap, amelyen érkezni szándékozott - mit tesz a véletlen -, éppen a mai volt.

Úgy látszik, ez a lelkes újdonsült pszichológusjelölt biztos tehet a dolgában, ha válaszra sem vár gondolta Margit, aztán felkelt és sétálni kezdett fel-alá az apró, de - a körülményekhez képest - meghitt berendezett orvosi szobájában.

Szeretett így sétálgatni, ha váratlan problémák megoldásán kellett törnie a fejét. Végül is nem egyszerű a helyzet: a leányról valójában nem tudott semmit: feltehetőleg nyelvi nehézségekkel is meg kell majd küzdeni, s a szakmai ismeretei felől sincs semmi értékelhető információja. Talán ápolónőként el lehetne helyezni, legalábbis átmenetileg, aztán majd meglátják...

Dr. Kreuzer Margitért - a Pszichiátriai Intézet megbecsült és köztiszteletben álló főorvosáért - rajongtak a betegek, tisztelték és szerették a kollégái. Köztudomású volt, hogy életét kizárólag munkájának és a betegeknek szenteli. Sokan, szinte megszámlálhatatlanul sokan köszönhettek neki sorsuk jobbra fordulását, de még többen találtak benne támaszra, vagy kaptak tőle vigasztalást. Újra és újra erőt merítve belőle a problémák leküzdéséhez. Olyan ember volt ő, mint azok a hittérítők, akik „egy szál kivont elhivatottsággal a kezükben”, és végtelen szeretettel a szívükben elvegyülnek a kannibálok között, hogy hirdessék az ígét. Persze a hittérítők közül sokan végzik a kondérban, de Margit azok közé tartozott, akik esetében fel sem merül, hogy esetleg felkerülhetnek az étlapra. Vannak nagyszerű dolgok és emberek, amiket, akiket nem érdemes megenni, mert sokkal jobb csodálni, sőt, jobb korokban (és körökben) piedesztálra emelni.

Kreuzer Margit okos nő volt és kedves, nagyon kedves. Ezt a kedvességét oly természetes egyszerűséggel tudta kimutatni, hogy a páciensei szinte észre sem vették, hanem azonnal természetes állapotnak tekintették, s ez olyan vonzerőt kölcsönzött a lényének, hogy aki egyszer megismerte őt, többé nem tudott és nem is akart szabadulni a varázsa alól.

Kreuzer Margit egy személyben testesítette meg az odaadó anyát, a szerető hitvest, az elbűvölő nőt és az önfeláldozó apácát, ami persze teljességgel nonszensz, de az ő esetében ez mégiscsak így volt!

Hogy Lilian Hardy - az a bizonyos bonyolultán távoli rokon - honnan tudott minderről, az rejtély. De talán nem is tudott róla, egész egyszerűen csak keresett valamiféle menedéket valami bűvőhelyet, ahol egy időre eltűnhet a problémák elől, összeszedheti magát, tisztába jöhet önmagával, esetleg új életet kezdhet, Pontosabban: talán megalapozhat valamiféle új életet.

Ilyenkor azt szokták mondani: és ekkor az események különös fordulatot vettek..., de ez azért túlzás. A fordulat egyáltalán nem volt különös, csak hát egy angol lánytól szokatlan, hogy fogja magát és csak úgy ukmukfukk elindul „felfedezni” a „vadkeletet”

Lilian valóban nem vacakolt sokat azzal, hogy váratlan ötletét megvalósítsa. Föladta azt a bizonyos levelet, melyet Margit a kezében tartott, s választ sem várva, nekivágott az ismeretlennek. Előbb persze összeszedte legfontosabbnak vélt holmiját, aztán bevágta magát az ócska kis Renault-jába melyet még Richardtól kapott - ez volt az egyetlen dolog, amit megtartott a nem túl sikeres közös életükből -, s nekivágott a nagy kalandnak, hogy felkeresse a távoli Magyarországot, amiről eddig csak annyit tudott, hogy javarészt egy hatalmas pusztaság, ahol lovakat tenyésztene, minden második lányt Piroskának hívnak, és a betyárok esténként hatalmas kondérokból gulyást esznek a csárdában. Na és persze van ott valamiféle város, talán éppen a pusztaság közepén, ami egyébként nem is egy város, hanem mindjárt három: Pest, Buda és a régebbik Buda, egy bizonyos Óbuda, amit a rómaiak Aquincum néven a remek fürdők és a kellemes bordélyházak helyőrségeként ismertek.

Ez a három város pedig valamiképpen mégiscsak egy város, lehet, hogy a tréfás kedvű magyar betyárok egy átmulatott éjszaka során összetolták, s ebben a hármashatárosban van egy jó nevű Pszichiátriai Intézet a megtévelytött betyárok számára, ahol ott van Margit, az áldott jó Margit, aki bizonyára segít majd rajta...

Tanulni akart, dolgozni akart és főleg: feledni.... Sok mindent...

* * *

Holló Frigyes dél körül megéhezett, tehát megállt a Moszkva téri, palacsintát, hamburgert, melegszendvicset és más nyalánkságokat kínáló bódé előtt, s vett magának egy lángost. Nem nagyon szerette ugyan a lángost, de ma még a szokásosnál is rosszabb kedvében volt. Úgy érezte, meg kell magát büntetnie valamivel, de azért mégsem akart magára valami túl súlyos büntetést mérni, így hát a lángost választotta ki, mint a számára nem túl kellemes, de az éhét mégiscsak némileg enyhítő eledelt.

Szép komótos mozdulatokkal falni kezdte. Nem esett valami jól, de amikor végignézett a téren nyüzsgő rozszant, szakadt, szerencsétlen alakokon, akik módszeresen itt adnak egymásnak randevút, hogy aztán este sorba álljanak a Máltai Szeretetszolgálat ingyen vacsorájáért, arra gondolt, mégiscsak jobb - akár minden nap - egy lángos, mint ez a kilátástalan nyomorúság. Aztán szép lassan elindult az 56-os busz végállomása felé. Havonta legalább egy alkalommal újra és újra megismétlődött ez a jelenet (no persze nem mindig lángossal súlyosbítva), mert Holló is jó ideje azok közé tartozott már, akik nem bírták ki az életet a Dr.

Kreuzer Margitnál tett látogatások nélkül. Valóban szükség is volt erre, mert szegény feje a *kényszeres neurózis* nevű, korántsem kellemes nyavalyában szenvedett, amely (az ő esetében) abban a normális, hétköznapi ember számára teljességgel érthetetlen és felettébb furcsa, különleges tünet-együttesben nyilvánult meg, hogy nem tudott közlekedni. Pontosabban a közlekedés, a helyváltoztatás, számára szörnyű lelki gyötrelmekkel, félelmekkel és különös képzelődésekkel járt. Lépten-nyomon azt képzelte például, hogy fellökött valakit - noha tudta jól, hogy ez nem történt meg -, s ezzel a valakivel a fellökés következményeképp valami szörnyűséges dolog történt: beleesett egy - egyébként gyakran szintén nem létező - gödörbe és kitérte a nyakát, vagy aláesett egy úthengernek, ami palacsintává lapította.

Még ezeknél is szörnyűsebb élményekkel járt azonban felszállni valamilyen tömegközlekedési eszközre, például buszra, vagy villamosra, mert szinte minden alkalommal úgy érezte, hogy valamelyik óvatlan mozdulatával egész tömegszerencsétlenséget idézett elő. Ilyenkor kénytelen volt, a következő megállóban, leszállni és visszasétálni - rettegő szívvel - a felszállás helyére, hogy meggyőződjön arról - amit persze egyébként jól tudott -, hogy hála Istennek, nem történt semmi katasztrófa. De mégis, szüksége volt erre a - tapasztalásból eredő - megnyugvásra. Ez az oda-vissza játék azonban gyakran egymás után többször is előfordult vele, ilyenkor órákat késett onnan, ahová éppen igyekezett, ezért - bár megpróbált elfogadható magyarázatokat kiagyalni - egyre inkább furcsán méregették az emberek... S még az volt a legjobb, ha csak mint „roppant megbízhatatlan”-t könyvelték el.

Egy szó mint száz, Holló Frigyes nem a legjobban érezte magát a bőrében. Ennek ellenére nagy elszántsággal igyekezett az 56-os busz felé, s csak kétszer fordult elő vele az 50 méteres szakaszon, hogy hátra kellett fordulnia. Előbb úgy érezte, hogy a Moszkva tér kellős közepén egy tátongó szakadékba lökte azt a közel két méteres néger óriást, aki mindenáron a Washington Post legfrissebb, alig háromhetes számát óhajtotta - az általa egzotikus turistáknak vélt - erdélyi népviseletbe öltözött, asztalterítőket árusító asszonyok nyakába varrni, aztán pedig attól rettegett, hogy feldöntött egy vaskos lámpaoszlopot, amely a térre dőlve emberek tucatjainak törte dirib-darabra a csontjait. Mindezek ellenére hősiesen megközelítette az 56-os megállóját, s mindjárt - a harmadik buszra - sikerült is zökkenőmentesen felszállnia. Ezúttal az általában itt jelentkező kellemetlen érzetek most megkímélték. Így, ha üggyel-bajjal is, de elindulhatott a célja felé.

* * *

Lilian igen meglepődött, amikor - átlépve a magyar határt -, nem találta magát azonnal egy idillikus pusztá kellős közepén, hanem - ezzel szemben - viszonylag kulturált körülmények között juthatott el, ama hármás város határáig, amiről most már tudta, hogy az igazi neve: Budapest. Az is meglepte, hogy milyen nagy forgalom van itt. Szinte lépésben tudott csak előre haladni, s ezt a nagy forgalmat egyáltalán nem holmi ökrösszekerek, lovas kocsik és az utcán terelgetett gulyák alkották, hanem többnyire majdnem jó állapotú, ám kétségtelenül korábbi évjáratú, Nyugat-Európában, vagy Japánban gyártott kocsik. Lám-lám, nem kell felülni a szóbeszédnek - villant át az agyán, aztán arra gondolt: milyen keveset tudnak az emberek Európa Atlanti-óceán felé eső boldogabbik felén, a kontinens zaklatottabb sorsú másik feléről, nem is beszélve róluk, angolokról, akik számára a világ még mindig két részből áll: az egykori birodalomból (főleg Angliából) és a világ „többi részéből”. Ennél a gondolatnál önkéntelenül is sírásra görbült a Szája: Philipe! Lám, ő is a világ ama „többi részéből” való, még ha egy kicsit közelebből is, az örök „szeretlek-nem szeretlek” szomszéd Franciaországból.

Amíg így elmélkedett magában, szinte észre sem vette, hogy már jócskán bent jár a városban, mígnem hirtelen arra eszmélt, hogy a várost kettészelő folyóhoz ért. Tudta - noha oly hirtelen történt minden, s végtére is egy ismeretlen világba csöppent -, hogy ez a folyó a Duna, de

ilyen gyönyörű látványra, ami váratlanul elé tárult, nem számított. Gyorsan keresett egy üres parkolóhelyet - nem volt könnyű -, aztán kiszállt, hogy körülnézzen.

A folyó szélesen és nyugodtan hömpölygött az impozánsan kiépített partok között, s e két partot gyönyörű, karcsú hidak ívelték át. Azon az oldalon, ahol a kocsijával megállt, szelíd hegyek - vagy inkább nagyobb dombok - nyomultak előre, néhol egészen a vízpartig. A szemközi oldal azonban síkság volt.

Ahol épp állt, onnan különösen szépnek tűnt minden. Mellette, jobbról is, balról is valamiféle vár vagy erődítmény magasodott, mindkettő egy-egy dombtetőn. Szemben, a folyón túl, kissé távolabb, nagyjából északi irányban, fenséges palotát pillantott meg. Gyorsan elővette a térképet és megkereste rajta, hogy megtudja, mi is lehet az: a Parlament volt! Akkor pedig - eszmélt rá -, ez a nagyobbik erődítmény - tőle balra - nem lehet más, mint a királyi vár, a másik viszont a Citadella. Előtte, talán a legszebb híd ívelt át a víz felett, amit valaha is látott. Újra a térképre pillantott. A papír szerint a híd a szép csengésű Erzsébet névre hallgatott. Nahát, úgy hívják, akár a királynőt! Különös - futott át rajta -, bár a dolognak semmi jelentőséget nem tulajdonított.

Kedve lett volna átsétálni a hídon, és a közepéről körbepillantani, de úgy vélte, előbb meg kell keresnie Margitot. Aztán később úgyis adódik majd alkalma - feltehetően többször is, ezen, sőt, a többi hídon is - sétálgatni. Margitot azonban itt - most a térképet nézegetve már biztosan tudta -, a budai oldalon találja meg.

A Pszichiátriai Intézet valami kimondhatatlan nevű, Rekettye úton volt fellelhető, a Rekettye Út és a Berkenye Út találkozásánál. (Hmm, micsoda nevek...)

Lilian tudta, hogy ez az intézmény igen régi múltra tekint vissza, és mindig jó hírnévnek örvendett tudományos körökben. Végül is ez volt az egyik mozgatórugója annak, hogy - kétségbeesésében - erre a majdhogynem bizarr elhatározásra jutott, amely váratlan, expressz sebességű pályamódosítását és utazását eredményezte. A másik persze az - amely úgyszintén elengedhetetlennek bizonyult -, hogy ködös emlékképeiből - kínjában - előbányásztta azt a Kreuzer Margitról szóló néhány rövid történetet, amely a ködös és felettébb zavaros rokoni kapcsolataikat nagyjából, amúgy „jobb híján” bizonyította. És ekkor eszébe jutott egy apróság. Hallott már Budapestről korábban is, valami egészen más dolog kapcsán. Évekkel ezelőtt készített a Manfred Mann's Earth Band nevű rock zenekar itt egy koncertlemezét, amelynek „Budapest” volt a címe. Szerette ezt az együttest, sőt az LP-t is megvette annak idején. Milyen fiatalka és boldog volt még akkor! Most pedig úgy érezte, mintha évtizedeket öregedett volna. Na persze nem csoda, életének ezt a szakaszát a boldog remények és a nagy csalódások közötti örlődés jellemezte. Alapvetően optimista természetű lány volt, de mostanában mégis úgy érezte magát, mint aki összetrityigelte az alsóneműjét a sivatagban, s akkor még elég finom volt. Ahogy így belegondolt, lehet, hogy nem is munkatársnak, hanem inkább ápoltnak kéne magát beédesgetnie a Kreuzer Margit-féle műintézetbe.

Nem volt túl nagy kedve saját magához. Mindig utálta a sok nyavalygást, márpedig ő most szinte nem is volt képes másra, csak nyavalyogni, nyalogatni a saját sebeit.

Ez az egész menekülés ide Magyarországra hirtelen olyan értelmetlennek tűnt..., de nem jutott helyette semmi jobb az eszébe. Nincs mese, bele kell temetkeznie a munkába, s a lázas buzgósággal végzett tevékenység, no meg az idegen környezet okozta nehézségek talán elfelejtetik vele a csalódásait, vagy legalábbis segítenek jó mélyen elásni valahol a legbensőbb énjébe.

* * *

Holló egészen megkönnyebbült, amikor belépett a Pszichiátriai Intézet meglehetősen rozoga, bár szebb napokat is látott kapuján. Itt valahogy itthon érezte magát. Sokkal inkább, mint bárhol másutt, s főleg sokkal inkább, mint otthon. Tulajdonképpen szívesen vállalta volna, hogy ő is „bentlakó” legyen, de az ő esete persze piskóta volt ahhoz képest, amivel ágybérlet-hez lehetett jutni.

Holló Frigyes élete az utóbbi években egyáltalán nem volt azzal a kifejezéssel jellemezhető, hogy: fenéki tejfel. Abszolúte nem! Ellenkezőleg: Pocsék volt! Pedig milyen szépen indult minden. Korai, de boldog házasság - egy heves szerelmi kitörést követően -, három szép gyermek, tűrhető, sőt egyesek által talán irigyelt lakás, kocsis (igaz, csak Trabant, az egykori kelet-német „csoda”) és egy szépívűnek ígérkező karrier, az újságíró pályán, az apósna köszönhetően.

Igen ám, de váratlanul, hirtelen összeomlott minden. Ki kellett lépnie az országos napilaptól, hogy megelőzze szégyenletes kirúgását, - állítólag rútul - elhagyta a felesége, a nagyobbik fia félig-meddig elzúllott, vagy legalábbis a legjobb úton haladt ebbe az irányba, a kocsijából egy elaggott tragacs lett, nem tudott újat venni. Belebonyolódott egy csúnya válási históriába, s az életének rendbehozatalára tett félénk kísérletei rendre kudarcba fulladtak. Barátai elhidegültek tőle, vágyai nem teljesültek, vagy - ami még ennél is rosszabb - látszólag teljesültek, de nem a kellő színvonalon, nem úgy, hogy kielégülést nyerjen tőle.

Nem maradt számára más, mint Dr. Kreuzer Margit támogatása és a Pszichiátriai Intézet „óvó melegében” eltöltött kellemes órák, amikor azt érezte, hogy *ő a központ, ő a fontos, körülötte forog a világ*, mindenki kedves hozzá, mindenki a javát akarja, óvja, szereti. Még ha sejtette, érezte is, hogy ez nagyrészt hamis illúzió, a lelkiismeretes orvosi pszichiátriai munka eredménye, nem akarta tudomásul venni. Újra és újra el akart merülni abba a védettségerzetbe, amit számára ez az intézet nyújtani tudott. A világ meg addig is csinálja azt, amit akar, omoljon össze, örüljön meg - ha eddig még nem tette (ki tudja?) -, őt nem érdekli, legalábbis addig nem, amíg ebben a szerencsésen felfedezett, kicsit ütött-kopott, de mégis valóságos „pót-babaházban” időzhet.

Holló szokás szerint bekopogott Kreuzer Margit szobájának kettős ajtaján, aztán benyitott, azaz hogy csak benyitott volna, de zárva találta. Máskor is megesett már ez, úgyhogy nem érte meglepetésként. Tudta, a doktornő hamarosan előkerül. Talán átment egy kávéra a barátnőjéhez, aki szintén jó nevű pszichiáter, vagy telefonál a közös orvosi szobában, esetleg beteghez hívták a zárt ajtó mögött lapuló, titokzatos kórtermek egyikébe, ahol - ezt Holló borzongva feltételezte - azért tán mégsem oly idillikus, „pót-babaházi” a hangulat... Így hát leült az ajtóval szemközt fehér, szokványos kórházi várakozó padra, amely semmiben sem különbözött azoktól a társaitól, amelyekkel bármelyik kórház vagy rendelőintézet várakozó szobájában, folyosóján találkozni lehet, és a lehetőségekhez mérten kényelembe helyezkedett. Elővett egy vékonyka kis könyvet. Néhány napja vette a központi antikváriumban. Belelapozott. Egy Halász Péter Pál nevű, ismeretlen író kötete volt, amely a „Közérzet” címet viselte. Nem találta túlságosan nagy ötletnek a címet, de valahogy mégis megragadta. Talán azért, mert maga is állandóan a saját közérzetével volt elfoglalva, s kíváncsi volt, vajon feltárulkozik-e előtte a könyv lapjain valaki másnak, egy (a könyv hátlapján olvasható ismertetőből ítélve) hasonló korú, talán azonos, vagy részben rokon problémákkal küszködő embernek a közérzete. Na nem mintha igazán érdekelte volna, de mégis feltámadt benne egyfajta kíváncsiság.

Már éppen dönteni készült a nagy kérdésben: olvassa-e vagy ne olvassa, amikor valaki megpöccentette a vállát.

- Halló! Bocsásson meg, hogy zavarom. Dr. Kreuzer Margitot keresem.

Holló rendkívüli módon meglepődött. Több okból is. A vállát bökögető illető egy fiatal nő volt, méghozzá nem is akármilyen. „Jó bőr!” - ötlött eszébe a régi kifejezés... Ez volt tehát az egyik meglepetés, a másik pedig az, hogy az ifjú hölgy angolul szólt hozzá. Holló nem volt túl erős az angolban, meg egyáltalán az idegen nyelvekben, de azért valamennyit sikerült elsajátítania. Erre sarkallta ősi eredetű büszkesége, s ez arra azért elég volt, hogy - a nőszemély szépségétől felvillanyozva - képes legyen annyit felidézni hézagos ismereteiből, ami elegendőnek tűnt ehhez a váratlan társalgáshoz.

- Khmm - köszörülte meg a torkát, s felállni készült. - Halló! Azt hiszem, azaz tudom is, Kreuzer doktornő most nincs itt, de bármelyik pillanatban visszajöhet.

- Az nagyon jó! - válaszolta a nő. - De csak maradjon ülve - nyomta vissza Hollót a padra, egy gyengéd mozdulattal. - Ha megengedi, én is maga mellé telepedek és megvárom - azzal gyorsan a férfi mellé ült. - Maga egy beteg itt? Vagy talán rokona Margitnak, mert gondolom szintén őrá vár... - folytatta a megkezdett csevegést.

- Nos, hát nem vagyok éppen beteg, igaz a rokona sem, hmm, hmm, hogy is mondjam? Szóval konzultálni szoktunk a problémáimról.

- Aha. Szóval mégiscsak a páciense. Azért azt nem kell szégyellni. Nem mindenki beteg, aki pszichológushoz jár. Egyébként pedig mindannyian bolondok vagyunk egy kicsit. Főleg a pszichológusok - mondta a nő, és önkéntelenül is kitört belőle egy apró kis kacagás. - Na ezt persze nem mondtam komolyan, csak tudja, fáradt vagyok, azért mondok ilyen butaságokat, bocsásson meg!

- Maga izé... egy idegen, akarom mondani külföldi, ugye? - tette fel kissé dadogva az ostoba kérdést Holló, s mindjárt el is szégyellte magát egy kicsit a bugyutasága miatt, de hát sajnos jobb nem jutott eszébe. A helyzet teljesen megzavarta, s a nő feltűnő szépsége szinte megbabonázta. „A manóba!” gondolta magában, „nem azért járok ide, hogy még itt is váratlan izgalmakban legyen részem. A relaxációnak meg pláne lőttek most már mára!”

- Oh, bocsásson meg, persze, hogy idegen vagyok. Most érkeztem Angliából, hirtelen nem is gondoltam erre, hanem... - hökkent meg - hogy lehet... beszél maga angolul?

- Na, azért az így túlzás - pirult el Holló -, de tanultam valamicskét, persze csak úgy módjával...

- Csak ne szerénykedjen! - mosolyodott el a nő. - Azt hittem, errefelé alig tud valaki angolul, s csak valami rejtélyes keleti nyelvet beszélnek. Igaz - ismerte be rögtön -, szinte semmit sem tudok magukról. Teljesen váratlanul kerültem ide. Egyébként Margit távoli rokona vagyok, de nem tartottuk eddig a kapcsolatot....

- Rokona? Nem is említette, hogy családi kapcsolatai lennének Angliában.

- Talán nem is tudott a dologról, vagy csupán alig valamit, amíg nem jelentkeztem... Csak hát a sors néha olyan különös dolgokat produkál...

- Na igen, a Sors! - nyelt egyet Holló, minthogy neki is voltak már nem túl élvezetes tapasztalatai e téren. - S mégis, miért e sietős látogatás? Mert ahogy kiveszem a szavaiból, nem valami hosszan előkészített „randevú”-ról van szó, ugyebár?

- Valóban hirtelen történt minden, mégis hosszú lenne elmesélni.

- Van időnk...

- Úgy találja?

- Úgy.

Az ifjú hölgy kutató pillantással nézett Holló szemébe. Vajon milyen „balvégzetet” takarhat ez a tömör, lakonikus válasz? Hirtelen átfutott rajta egy meglepő érzés: *mintha volna valami közös bennük...* Benne és ebben a szemlátomást letört ismeretlen fiatalemberben. De jaj! Déjà-vu... Mintha már átélte volna ezt egyszer! Nem is olyan régen. Philipe... Csak nem ismétlődik meg (szinte aznmód), a maga kis egyéni, szűkre szabott történelme? Nem, az nem lehetséges! Vagy talán mégis? Ilyen volna a sors fintora? Ilyen édes-keserű? - Nehéz erről beszélnem - kezdett aztán rá akadozva. - Olyan fájdalmas. Bár tulajdonképpen mindennapos történet.

- Szóval szerelem - vetette közbe Holló, és sajnálkozva legyintett.

Mostanában valahogy nem szerette ezt a szót, s mindazt, amit jelentett...

- Igen - ismerte be a nő szemlesütve. - Vagy talán nem is egészen az, de fáj, nagyon fáj, annyi bizonyos.

- Magát is elhagyták?

Az ifjú hölgy meglepetten nézett a férfira. Már megint egy újabb valami, ami közös bennük?

- Valahogy úgy történt, de nem is nevezném elhagyásnak. Csak olyan furcsán alakultak az események. Ráadásul két ízben is, mégpedig gyorsan egymás után - válaszolta.

- Holló - jegyezte meg erre a férfi maga elé bámulva.

- Micsoda? Mit mond? - szaladt ki a lány száján a meglepett kérdés, erre a váratlan, különös hangzású szóra.

- Holló! Ez a nevem: Holló Frigyes. Pontosabban Frigyes Holló, ahogy maguknál mondanák... Ne haragudjon, elfelejtettem bemutatkozni de hát oly hirtelen történt, hogy ilyen szépen beszédbe elegyedünk.

- Ja, értem! Bocsásson meg, én sem akartam udvariatlan lenni. Khmm, de mit jelent ez a különös hangzású név: Holló...?

- Hát, bevallom... izé, szóval... - makogott Holló Frigyes meglehetősen zavartan. - Ez egy olyan madár neve, szóval egy kis madár, ami egy nagy királyunk címerében szerepel, gyűrűvel a csőrében... s ettől vált izé... szóval híressé... legalábbis mondhatni, mindenki ismeri nálunk... Egyébként Mátyás az illető... mármint a király... - tette hozzá és elpirult, noha ezt nem indokolta semmi.

- Szóval egy madár, egy kedves kis madár, ez maga - mosolyodott el a nő, s Holló meglepetve konstataálta: igen vonzó mosolya van...

- Egyébként Lilian vagyok - szólalt meg kisvártatva ismét - Lilian Hardy vagyok. Orvostanhallgató Angliából, bár ezt az utóbbit már tudja. Talán hihetetlenül hangzik, de én tényleg ide menekültem a problémáim elől. Szeretnék itt dolgozni Margit keze alatt, s esetleg pályát módosítani, ha már így alakult. Talán itt, távol a fájó emlékeim színhelyétől rendbejön az életem, vagy legalábbis megnyugszom valamennyire.

- Na akkor a legjobb helyre jött. Kreuzer doktornő segíteni fog magának ebben. Ő mindenkinek segít, és nem is akárhogyan... Ezt elhiheti!

- Elhiszem, hogyne hinném! És nagyon remélem is!

- Igen, bízsa csak rá magát nyugodtan! Nekem is itt van a legfőbb menedékem...

- Mi van... mi van magával? - kockáztatta meg a kérdést Lilian.

- Hmm. Az a baj, hogy igazából magam sem tudom. Minden és semmi. Valahogy többrétegű ez a dolog, amitől szenvedek. Csalódások, félig beteljesedett vágyak, kudarcok és látszat sikerek. Önmagam vélt, vagy valós korlátainak felismerése és effélék. Leöntve persze egy igen csúnyának ígérkező válási históriával.

- Ez így együtt jó kis szósznak tűnik. És a felesége, elhagyta vagy magának lett elege belőle?

- Nem mindegy?

- Nem...

Elhallgattak. Lilian elcsodálkozott magán. Most ő adott olyan tömör választ, mint ez a „tört szárnyú” Holló az előbb. Ezt viccesnek találta, ezért elmosolyodott, de nyomban meg is bánta. Miért mosolyog ő itt, amikor mellette egy másik ember talán éppen a legféltebb titkáról lebbentette fel a fátylat, s ezzel beavatta a bizalmába, pedig nem is ismerik egymást. Ezen eltöprengett egy kicsit, közben tovább hallgattak. Jó volt így hallgatni Holló Frigyes mellett. Önkéntelenül is párhuzamot vont a Philipe-pel és Frigyes-sel való különös találkozásai között. Milyen hasonló ez a két szituáció! Majdnem azonos, és mégis annyi mindenben más. Mókás, de tény, hogy akkor is egy padon ültek... bár ennek nincs jelentősége. (Akkor mindketten amolyan szerelmi bánatfélében szenvedtek, s tulajdonképpen most is.) Csak ennek a mostaninak a minősége valahogy más. Súlyosabb... Ám ami a legkülönösebb és egyben roppant nyugtalanító az egészben, az az, hogy ezúttal is azt a váratlan, megmagyarázhatatlan kötődést érezte - ismeretlenül is - a férfi (ezúttal Frigyes) iránt, mint akkor, ott Londonban (nem is olyan régen) Philipe iránt. Csakhogy... Jaj! A dolog egészen ijesztő, mert most mintha jóval erősebben érezné...! Lehetséges volna? Nem, nem szabad! Lilian agyában irdatlan erővel szólt meg a vészcsengő. Még egy csalódást már nem bírta ki. Egyébként sem lenne természetes, ha ilyen viharos sebességgel szánkázna át egyik kapcsolatból a másikba. Pláne, ha végül mindegyik gyors és csúfos kudarccal végződik... Igen ám, de ez a fura fickó, aki szemlátomást súlyos problémákkal a vállán kornyadozik itt előtte, valahogy valamiféle elementáris erővel vonzotta... Örület! Csak nem szeret bele ebbe a madár nevű pasasba (akit aztán tényleg egyáltalán nem ismer, s igazából nem is akart ismerni) minden átmenet nélkül most, hogy azt hihetné, hogy ideig-óráig elmenekült a kínzó problémái elől - legalábbis látszólag? Nem! Határozottan nem! - ígérte magának (még toppantott is egyet a lábával, nyomatékul), de azért érezte, hogy ez még nem egy lefutott mérkőzés - önmagával.

Kissé hosszúra nyúlt közöttük a csend. Igaz, ez egyiküknek sem tűnt fel, annyira elmerültek saját gondolataikban. Észre sem vették, hogy Kreuzer Margit közben megérkezett, és megállt előttük.

- Ugye rám várnak mind a ketten? - kérdezte. - Melyikük jött előbb?

- Én - felelte Önkéntelenül is Holló, aztán csodálkozó pillantást vetett a doktornőre -, de itt van ez a hölgy is, Angliából. Azt állítja, hogy a rokona vagy mi.

- Oh, ő lenne Lilian Hardy? Tudja, még sohasem találkoztunk. Igen, valóban távoli rokonok vagyunk, s persze nemcsak földrajzi értelemben - mosolyodott el a doktornő azzal a kedves, meleg, megnyugtató mosolyával, amit Holló annyira szeretett.

* * *

Dr. Kreuzer Margit leültette Hollót a dolgozószobája hosszúkás dohányzó asztala mellé (amely nagyjából a szoba közepén helyezkedett el), egy nem túl kényelmes bőrfotelbe, majd néhány kedves szóval elnézést kért tőle, s rövid időre magára hagyta. Holló kinézett az ablakon. Így, a szoba közepéről nem sokat látott az épületet körülvevő kertből, mert az erősen lejtett, s így csupán a fák koronáira és a szemközti dombvonulat zöldellő erdejére vethetett

néhány pillantást. Igaz, nem is volt túl sok kedve bámészkodni. Valahogy ismét rátört a komor hangulat, vagy inkább visszatért a már állandósult rossz közérzete, amely egy-két percre elillant ugyan, amíg Liliannal kint a folyosón beszélgettek, de most újra hatalmába kerítette. Ez a nő egyébként határozottan jó hatással volt rá, ezt be kellett vallania önmagának. Végre egy apró fénysugár az életében (ha már minden egyéb hiányzik is), ami valamelyest megízeshetné a hétköznapijait... Ráadásul - néhány napig - ismét lemondott a dohányzásról. Ez külön is erőteljesen megviselte. Pedig nem is élvezte igazán a dohányfüstöt, inkább valami rejtélyes módon megnyugtatta. Az a sok kis vacakolás a cigis dobozokkal, az öngyújtóval. Vagy az első slukk egy forró fekete után... De nem szabad! Annyi szörnyűséget olvasott össze egy bizonyos állat nevű betegségről, s az édesapja is ebben szenvedett... Nem, erre már igazán nincs semmi szükség. Mint ahogy sok mindenre nincs szükség. Sőt, lehet, hogy semmire sincs szükség.

Akkor viszont minek élünk, vagy másképpen: mi jó van abban, hogy élünk? Tudja a csuda. Végül is sokféle válasz adható minden kérdésre, de Hollónak már ebből is elege volt... Egyebet sem hallott maga körül, mint kérdést kérdés hátán, s az ezekre szakadatlanul ömlő válaszokat, amelyek ráadásul ugyanarra a kérdésre, legtöbbször homlok egyenesen ellenkező értelmű igazságokkal traktálták a háborgó gyomrú, egyszerű polgárt. „*Leben und leben lassen.*” „Élni és élni hagyni”. Már ezt is rossz hallani, ugyanúgy, mint az összes többi elcsépelet szöveget. Nincs ilyen! Sőt, semmilyen sincs! Semmi sincs, csak a hányinger...

Holló érezte, hogy nagyon elege van az életből, ez azonban csak arra volt jó, hogy az önmagával vívott küzdelmében kialakuljon egy különös patthelyzet. A neveltetése, ösztönei az élet mindenáron való fenntartására ösztökölték, ugyanakkor az élettől már (vagy csak most?) nem várt semmit, és nem talált benne örömet, csak többnyire kint, esetleg (jobb esetben) fájó, kongó ürességet. Pedig mennyire szeretett volna menekülni ebből az állapotból! Tett is erre számos kísérletet. (A legnagyobb maga az volt, hogy még létezett.) Ehhez persze sok kis fontos „segédeszközt” kellett igénybe vennie. Ezek között is a legfontosabbak közé tartozott (majdnem a fő kedvencével, a párizsis zsömlével egyenlő mértékben) a Kreuzer Margittal való folyamatos konzultáció, ami kétségtelenül csupán az első időkben volt konzultáció, mert később átalakult valami sajátos, egyedi, de mégis bensőséges barátsággá. (Legalábbis ő így érezte, s remélte: talán nem teljesen viszonzatlanul.) Kreuzer Margit nagyon fontos, alapvetően fontos szerepet kapott az életében, és tudta: ezzel egyáltalán nincs egyedül. Sokan vannak még rajta kívül, akik belőle merítik az erőt a további küzdelemhez.

Töprengéséből a kinyíló ajtó zaja térítette magához. Bálványozott pszichológusnője tért vissza a szokásos megnyugtató mosollyal az ajkán, s letelepedett vele szemben a másik fotelbe.

(Holló nagyon szerette ezt a pillanatot, mert tudta, most újra elmerülnek abban a varázslatban, amit kettejük különös kapcsolata jelentett a számára.)

- Néhány dolgot el kellett rendeznem Lilian ügyében, ha már így alakultak... ahogyan alakultak... De most meséljen: mi van magával? Hogyan érzi magát, mi történt az utóbbi napokban?

- Nem tudom - komorodott el Holló.

Ahogy rá terelődött a szó, váratlanul elsuhant az a pillanatnyi kellemes érzés, amit Margit pusztá jelenléte kiváltott belőle, amikor a doktornő belépett a szobába. Nagyon dühös lett emiatt, ráadásul a meghatározhatatlan fájdalom, névtelen szorongások, arctalan rettegések és a reménytelenség kusza felhői, újra gomolyogni kezdtek a lelkében, s ő túl fáradtnak és csalódottnak érezte magát ahhoz, hogy most megpróbáljon harcolni ellenük. Inkább hagyta - mint egyébként is egyre gyakrabban -, hogy úrrá legyenek rajta.

Margit látta, hogy páciense belesüllyedt a magatehetetlenség kátyújába. Sajnálta Hollót, mert értékes embernek találta. Az esetét sem érezte túlzottan súlyosnak, inkább csak arról volt szó - összegezte magában a férfiről megtudott dolgokat, egybevetve a saját személyes benyomásaival -, hogy egy jó képességű, talán tehetséges ember, aki eredendően még említésre méltó akaraterevével is rendelkezett, elveszett - remélhetőleg időlegesen - egy mindenkit ismeretlen helyzetek elé állító korszak útvesztőiben.

Talán azért, mert nem volt eléggé felkészülve rá - igaz, senki sem lehetett eléggé felkészülve, csakhogy nem mindenkit viselnek meg egyformán a változások -, talán azért, mert sokáig, túlságosan sokáig élvezte egy szülői gondoskodás építette babaház védettségét, s nem alakult ki benne idejében még a minimálisan szükséges immunitás sem a külvilág okozta gyötrelmek iránt. Most aztán egyszerre állhat harcban az egész világgal és önmagával, s ebbe a harcba nap mint nap úgy indul, hogy eleve vesztesnek kiáltja ki önmagát. Harcol minden érzékelés ellen, a környezetéből származó hatások ellen, s így nem marad elég ereje ahhoz, hogy kiválassza közülük azokat, amelyek ellen valóban küzdenie kellene.

Persze az lenne számára (sőt, minden ember számára) a legjobb, ha képes lenne felmérni a lehetőségeinek határait - ami egyébként akár egészen nagy távlatokat is jelenthet -, s valahogy képessé válna kiküszöbölni az életéből a hiányérzetei által önmagának okozott fájdalmakat, megpróbálná oly módon tökéletessé tenni az életét, hogy egyáltalán ne szoruljon olyan dolgokra, amelyek csak küzdelemmel érhetők el. Ez azonban kétségkívül csupán elméleti fejtegetés, a zord hétköznapiakban aligha megvalósítható idea. Margit sokat töprengett már azon, vajon miként segíthetne igazán Hollón (ezt ugyanis nagyon akarta) anélkül, hogy tevőlegesen is beavatkozna az életébe, de úgy tűnt, erre nincs semmi lehetőség. Igaz (jól tudta) a néha sűrűn, egymás után, néha nagyobb szünetekkel zajló találkozásai, elmélyült beszélgetései a kórházi szobában, egyfajta vezérfonalat, életvezetési támogatást jelentenek páciensének, amiből szemlátomást erőt merít, de ennél sokkal többre van szükség, s nem csupán gyógyszeres kezelésre. Valamiféle alapvető biztonságérzetet, tulajdonképpen a babaház pótlását kellene megteremteni a számára, és ezt a mai világban csak intézményesen lehet megoldani. Szerencsére volt ilyen lehetőség, de még eddig nem döntötte el magában véglegesen, hogy előálljon-e vele. Most azonban - pillanatnyi intuíciójára hallgatva - úgy érezte, elérkezett az idő, hogy megemlítsen. (Kicsit félt, hogy az ötletet Holló esetleg a maga szempontjából megalázonak érzi majd, de rövid mérlegelés után eltekintett ettől a szemponttól.)

- Nézze, sokat gondolkodtam azon, hogy mi lenne magának most a legjobb, azon kívül, hogy a gyógyszeres kezelést továbbra is fenntartjuk, azt javaslom: ha egyetért velem, kérelmeznie kellene a rokkantsági nyugdíj megállapítását. A leletei alapján s mindazt figyelembe véve, amin ön az utóbbi időben átment -, én megítném önnek. No persze, meglátjuk, ha arra kerül a sor, a bizottság hogyan dönt majd.

- Hmm... - képedt el Holló. - Valami szebb jövőt is el tudtam volna képzelni magamnak, de kétségtelen, hogy már így első hallásra sem tűnik idegennek a gondolat.

- Hát igen... Az ember nem arról álmodik, hogy a legszebb alkotó éveiben nyugdíjas legyen, de azért ne a szomorú oldalát nézzük a dolgoknak. Van annak egy határozott előnye is! Higgye el, ez egy biztonságérzetet nyújt majd magának, hiszen ha szerényen is, de mégiscsak van miből megélni, s dolgozhat is mellette egy keveset. Aztán biztos vagyok benne, hogy egy idő után sikerül annyira összeszednie magát, hogy újra vagy ha úgy tetszik: végre, teljes értékű életet éljen. Bár azért azt nem rejthetem véka alá, hogy máskor is, a jövőben is bekövetkezhetnek az életében hosszabb-rövidebb hullámvölgyek, de én bírok magában. Maga képes úrrá lenni a problémáin. Higgye el, eljutunk majd oda, hogy ez menni fog.

Holló szeretett volna hinni abban, amit Kreuzer Margit mondott, de valahogy nem sikerült. Pontosabban: igen is meg nem is. Erősen ingadozott a két véglet között. Nagyon szerette volna, ha úgy történne minden, ahogy a doktornő mondja, de egyelőre ezt mégsem tudta elképzelni a valóságban... Hogy ő még egyszer az életben megéljen egy tünetmentes napot? Hogy ne kelljen szívdobogást kapni már attól a pusztá gondolattól is, hogy ki kell mennie az utcára? Hogy egyáltalán, emberek közé kell menni... Nem, ez egyelőre eléggé fantasztikusnak tűnt a számára, pedig tudta: a dolgok nem mehetnek így tovább már sokáig. Nem tud helytállni a mindenkori munkahelyén, s szép lassan (éppen ezért) nem is lesz majd hol kísérleteznie... Aztán a magánéletének az irányítása is végérvényesen kicsúszik a kezei közül, annak a legcsekélyebb reménye nélkül, hogy esetleg visszafordítsa azokat a folyamatokat, amelyek egyre inkább egy tragikus végkifejlet felé sodorják.

Holló kinézett az ablakon, néhány pillanatra kikapcsolt, nem is hallotta Kreuzer Margit hangját, s valami különleges, időn kívüli állapotba merevedett. Szerette ezt az állapotot. Újonnan fedezte ezt fel magának, s különös élvezetét lelte benne. Valójában ez volt az egyetlen mostanában, ami élvezetet jelentett a számára, természetesen a doktornővel való „szeánszokon” kívül. Olyan volt ez a bizonyos állapot, mintha egy láthatatlan kéz megállította volna az időt, a világ mozgását. Megdermedt minden, még a hangok is, maga Holló is, legalábbis a teste, csak egyedül a fantáziája nem. Az szabadon szárnyalhatott kilépve a testéből, a szobából, térből és időből, s körülölelgette az emlékeit és a vágyait. Varázslatos élmény ez. Nem mindig sikerült létrehozni azt az állapotot, de amikor igen (mint most is), Hollón hihetetlen szabadságérzet lett úrrá, s ő megpróbálta ezt a legteljesebb mértékig kiélvezni! Szabadság! Igen! - gondolta ilyenkor. - Sokféle szabadság létezhet, de ennél nagyobb, mint amikor senki sincs, aki korlátozni próbálná, sem ember, sem állat, sem tárgyak, sem hiányérzetek sem az idő, vagyis semmi... - ennél nagyobb szabadság nem létezhet. Csak hát az a baj ezzel a végtelen szabadsággal, hogy vele jár (szinte kézen fogva) a magány...

Az abszolút szabadság nincs a végtelen magány fájdalma nélkül...

Ez a kósza gondolat kizökkentette Hollót. Megtört a varázs, az idő meglódult, a világ megmozdult, s Holló nyomban önmaga börtönébe zárva találta magát.

- Mire gondolt most? - meredt rá Kreuzer Margit, aki finom érzékeivel felfogta páciense váratlan hangulatváltozását.

- Nem tudom. Illetve, nem tudom elmondani - vallotta be Holló -, pedig szeretném, de bizonyos dolgokat képtelen vagyok szavakba foglalni.

- Maga, maga ne tudná? - nevetett Margit - amikor olyan kiválóan tud beszélni, s olyan jól csúri-csavarja a mondanivalóját, ahogyan csak akarja?

- Lehet - bólintott Holló mérsékelt meggyőződéssel. - Lehet, hogy ez általában így van. Talán foglalkozási ártalom (vagy áldás), de ez... ez valami más... Ez bennem van, mint annyi más dolog, s ha ki akarom adni magamból, „színre lép” valami görcs, valami érthetetlen gátlás, s megakadályoz abban, hogy világosan kifejtsem a gondolataimat, hogy lefesthessem az érzéseimet. Azt hiszem, ez az a helyzet, amikor talán nem a szavakra volna szükség, hanem egy ecsetre, hogy képekkel ábrázoljam mindazt, amit nem tudok elmondani.

- Nos, hát próbálja meg - nézett Hollóra Kreuzer Margit - tőle szokatlan módon - kissé bizonytalanul.

- Megpróbáltam...

- És? Mi lett az eredmény?

- Ah, semmi - hajtotta le a fejét Holló -, csak ócska pacnik. Nincs semmi tehetségem a festéshez. Teljesen fakezű vagyok...

- Értem - köhintett a doktortő. - Akkor hát, most mi lesz? Próbálkozzunk még, vagy hagyjuk élni a dolgokat, hátha később sikerül elmondani.

- Hagyjuk - vágta rá gyorsan Holló, s közben arra gondolt, milyen kár, hogy így alakult. Szerette volna mindenről kiönteni a szívét, mert hiszen annyiszor tapasztalta már, hogy ha Margitnak beszél valamiről, akkor mindig megkönnyebbül, s az a valami, ami a feszültséget okozta, többé nem úgy hat már rá, mint korábban. Könnyebben megbirkózik vele.

Igen! Most már csak Kreuzer Margit maradt neki egyedül ebből a valós világból. Ez a furcsa, de bensőséges kapcsolat.

Egy nő, aki figyel rá, törődik vele, de nem az anyja, nem a felesége, még csak nem is a testvére... *Az orvosa. Mégis: több, sokkal több annál...*

De mégis, mi? Mit jelent a számára dr. Kreuzer Margit? Kicsoda is a számára ez a nő? Sokkal idősebb nála, vagy talán nem is sokkal. Sőt, ha az évek számától eltekint, akkor egyáltalán nem. Sok minden hát egyszerre: egy kicsit anya, egy kicsit feleség, egy kicsit jó testvér, egy kicsit... (Hollóban meghűlt a vér...), egy kicsit plátói szerető, de főleg szellemi társ. Erős társ, aki fogja a kezét, vezérli a lépteit, kihozza belőle a jót, sőt, arra készíti, hogy váratlan, olykor meglepő eredményeket mutasson fel, tulajdonképpen azért, hogy imponáljon neki... Holló elmosolyodott magában: azt is mondhatná, nem más, mint egy motor. Egy segédmotor, amely mindig akkor lép működésbe, ha ő, Holló Frigyes, az ember, az újságíró teljesen leeresztene, végérvényesen csődöt mondana önmagától. De akkor ez a segédmotor működésbe lép! Új energiákat juttat a szervezetébe, s máris jönnek a váratlan, jó húzások.

A minap is mit cselekedett? - emlékezett vissza Holló. - Hát nem egy vadonatúj kft-t alakított? Ezt a működő szervezeti micsodát, amiről nemrég még azt sem tudta, eszik-e vagy isszák - ahogy a csibekocsmában szokta volt mondani Gesa, a gyerekkori barát.

Elkalandozó gondolataiból a telefon csörgése térítette magához. Kreuzer Margit, aki már néhány pillanattal előbb elhallgatott, s töprengve vizsgálgatta a gondolataiba mélyedt Holló vonásait, felkapta a kagylót.

- Igen, tessék... - mondta kellemesen zengő hangján.

Valószínűleg rossz vagy legalábbis kellemetlen hírt közölhettek vele, mert az arca elkomorodott, s halkán válaszolt:

- Azonnal megyek - aztán letette a telefont. - Ne haragudjon - fordult Holló felé -, most be kell fejeznünk a beszélgetést. Ha jónak látja, ismét várom, szokás szerint, és akkor folytatjuk. Most mennem kell...

Mindketten felálltak, kezét ráztak. Kreuzer Margit szeméből melegség és biztatás áradt, s Holló megpróbált ebből most minél többet magába szippantani, hogy kitartsa egy ideig, ha nem is egészen a következő találkozásukig...

Aztán a doktornő kikísérte, az ajtóban még egyszer rámosolygott, s megkérdezte:

- Gyógyszere van még, ugye? - Holló bólintott. - Akkor szedje ugyanúgy továbbra is, ahogy szokta, de nyomban telefonáljon, ha bármi szokatlant észlel az állapotában, jó? Aztán újra várom...

Holló nem válaszolt, csak hálás szemeket meresztve Margitra, biccentet egyet, aztán sarkon fordult és nekivágott a folyosónak a lépcsőház irányába.

Margit egy pillanatra még nézett utána, a szemében valami különös fény csillogott, aztán megrázta magát, kivette a fehér köpenye zsebéből a szobája kulcsát, bezárta maga mögött, s határozott léptekkel elindult a kórterem felé, ahol már nagyon várták...

* * *

Holló másnap reggel rosszkedvűen ébredt. Így volt ez már évek óta. Ahogy elérkezett a reggel, rögtön kinyitotta a szemét, rátört valami furcsa, fájdalmas érzés, a rosszkedv, a rejtélyes, ok nélküli félelem, a bizonytalan jövőtől való rettegés, és az ellenszenves jelen iránti undor különös egyvelege. Olyan volt ez, mintha valami éles kést forgattak volna a mellében. Kifejezetten testi fájdalmakat okozott, s akármit csinált, nem tudott szabadulni tőle. Gyakran már az előző estére is kiterjesztette a hatását ez a furcsa valami, mert már akkor elkezdett rettegni attól, hogy mi vár rá reggel. Pedig azelőtt a reggelek jelentették számára a nap legszebb szakaszát. Szerette a reggelek friss szagát, a nap házfalakon kúszó első sugarait, amelyek nemsokára megjelentek szobája falán is. Ez a jelenség már kisgyermekkorában is csodálattal töltötte el. Akkoriban ezen a napsütötte szobafalon egy vitorlás hajó képe függött, s ő ilyenkor azt képzelte, hogy a nap sugarai szellő-fuvallattá válva belekapaszkodnak a hajó vitorláiba, s tovarepítik a Föld egzotikus tájai felé, ahová ő is vágyott, s ahová képzeletében ezen a vitorlásan többször is ellátogatott már: Afrikába, a dél-ázsiai szigetvilágba, Szumátrára vagy éppen Hawaii-ba.

A csodálatos reggelek azonban lassan kezdtek elveszni a múlt halványuló emlékképei között, s véglegesen megkaparintották helyüket ezek a fájdalmas-görcsös, kétségbeesett reggelek.

Ez a különös állapot, amely Holló Frigyes reggeleit az utóbbi időben uralta, eltartott úgy nyolcig, kilencig. Eleinte azzal kísérletezett, hogy bevett egy nyugtatót - először csak enyhébbet, később egyre erősebbet -, aztán megpróbált még szundikálni egy kicsit, ám ez elég ritkán sikerült, s ha mégis, akkor zaklatott, apró összefüggéstelen képekből álló álmok gyötörték, amelyből fejfájós-izzadásoz volt az ébredés.

Még a legjobb megoldásnak az mutatkozott - erre elég hamar rájött -, ha (szakítva a reggeli lustálkodás iránti természetes vonzalmával) felkelt, feltett egy erős kávét és bekapcsolta a televíziót. Egyedül ez tudta oldani valamennyire a görcsös fájdalmakat és a rossz érzéseket... Így Holló Frigyes lassacskán rendszeres nézőjévé vált a televízió reggeli magazinműsorának. Na nem mintha igazán nagyra értékelte volna, hiszen túlpolitizált volta miatt legbelül ösztönösen taszította, de mégis, az egymást váltó színes képek - az okoskodó riporterek és az összevissza beszélő riportalányok dacára - megnyugtatták, sőt elzsongították. A legtöbbször el is aludt. Álomtalan, felszínes, röpke kis alvások voltak ezek, de neki igazán mindig jólesett. S ami a lényeg: az a fájdalmas-görcsös érzés, ami a reggelt teljesen tönkrevágta, szép lassan feloldódott.

Kilenc óra tájban feltápáskodott, kikapcsolta a televíziót, s felkereste kedvenc helyét, azt a sarkot, ahol íróasztala állt. Letelepedett mellé, elővett egy árkus fehér papirost, egy ideig farkasszemet nézett vele, aztán megpróbált munkába lendülni. Persze ez nem mindig sikerült, volt amikor „csak” a gondolatai szánkáztak az agyában ide-oda, de tulajdonképpen nem is bánta. Általában termékeny időszakok voltak ezek az életében. Akkor gondolta végig mindazt, amit a világról megtudott, s gondolatban kiválogatta belőle azt, amit érdekesnek talált. Mindazonáltal mégsem érezte igazán jól magát, mert rátört a kettes számú állandó gyötrelme: az a valami, amit jobb szó híján „állandó lelkiismeret-furdalásnak” nevezett.

Állandóan úgy érezte ugyanis (amikor rátört ez az állapot), hogy elmulaszt valamit, hogy értelmetlenül, tétlenkedéssel tölti az idejét, a fogyó idejét, azt az időt, amiről nem tudhatta, hogy mennyi van még belőle, csak azt, hogy fogy, egyre fogy. A lelkiismeret-furdalást aztán

szinte azonnal követte a kétségbeesés: nem teszi meg, amit meg kellene tennie, amit megtehetne. Igenis elmulaszt egy egész csomó fontos dolgot, ami miatt szegényebb lesz a világ és ő is. Holló Frigyes ugyanis szakadatlanul üzte a kényszer - akár tudatában volt éppen, akár nem -, hogy jelet hagyjon a világ testén. Jelet, olyan jelet, amely láttán bárki csetinthez egyet: „Na nézd csak, ez a Holló! Nahát, ez tényleg egy tökös fickó (volt). Ez megmutatta...”

Igen, Holló mindig és mindenkor bizonyítani akart, de többnyire soha és sehol nem bizonyított... Nem egyedül ő volt ilyen csupán, ezt jól tudta, ám ez a tudat egyáltalán nem vigasztalta. Épp ellenkezőleg, igencsak dühítette. Nem akart ő egy lenni a sok közül. „Valaki” szeretett volna lenni, legalább egy hatalmas törpe az icipici óriások között... De milyen nehéz dolog ezt elérni. Azt látta, hogy a törpék csak úgy nyüzsögnek körülötte, akár a hangyák, s szó nélkül hagyják, hogy letapossák őket az óriások, bár nyilvánvalóan látták, hogy ezek az óriások milyen picikék is valójában. Holló Frigyes tisztában volt vele, hogy igazi óriás nem lehet belőle, ehhez nem érzett sem elég képességet, sem elegendő indítást, de legalább a törpék között szeretett volna hatalmassá válni... De hát egy dolog az, hogy mit szeretne az ember, és sajnos egy másik, hogy mit érhet el...

Az a reggel tehát, amely most Hollóra köszöntött, látszólag semmiben sem különbözött azoktól, amelyek az utóbbi időben osztályrészül jutott neki. Rosszkedvű volt, s utálta az egészet. Tele a hócipője - ahogy szokta volt mondani ilyenkor, nem valami eredeti, ám mégis kifejező módon.

Úgy tűnt tehát, hogy ez a nap is csak olyan lesz, mint a többi, de ebben most tévedett, csak ezt még nem tudta...

* * *

Dr. Kreuzer Margit valóban különös nő volt. Egyesek szerint egyesítette magában egy apáca önfeláldozó buzgalmát, egy hindu bölcs megfontolt méltóságát, egy riadt nyuszi tétova menekülvágyát, az anyatigris félelmetes harci erényeivel. Ebből a különös egyvelegből aztán olyasvalami született ami csak igen ritkán vagy talán sohasem: az önzetlen, türelmes, megbízható, támaszt nyújtó intelligens, a fölényes tudás biztonságát árasztó, ám közvetlen és rideg korlátokat egyáltalán nem ismerő, segítő kész patrónus...

Mások szerint viszont dr. Kreuzer Margit is csupán ember, csak éppen jobb egy kicsikét a jó átlagnál, na nem nagyon, épp hogy annyira, hogy a nyomába se léphessen senki. (Egy-két üdítő kivételtől eltekintve!)

Dr. Kreuzer Margit nem volt kifejezetten szép nő, de aki közel került hozzá, az annak látta. Ami azt illeti, ettől függetlenül sem volt amolyan „szürke veréb”. Sokat ígérő, formás lábairól egykor legendákat meséltek, főleg persze azok, akik szerettek volna erről közelebbről is meggyőződni, csak épp szelíd, de félre nem érthető elutasításban részesültek.

Kreuzer doktornő életét kitöltötte a kórház, s szinte észre sem vette, hogy magányos. Valójában nem is volt az, mert azok közé a nem mindig irigylésre méltó egyének közé tartozott, akiknek a munkája az igazi társa... (Vagy azért, mert nem talált mást, vagy azért, mert nem talált eléggé hozzáillő, mi több: méltó társat.)

Nem volt boldogtalan. Valójában teljes volt az élete, de a figyelmesebb szemlélő mégis észrevehette valamit a szemében. Valami apró, leírhatatlan kis jelet, ami valamiféle ürt sejtetett. Igen, ennek a feltételezhető ürnak léteznie kellett az életében, csak lehetséges, hogy még ő maga sem tudott róla. Egyszerűen nem volt tudatában Elfojtotta, letiporta, maga alá gyűrte, hogy ne kínozza őt, ne tegye tönkre az életét, ne kérdőjelezze meg azt a valóságnak vélt teljeséget, amit a kórház (minden, amit a kórház hozott magával) jelentett számára, s ami végső

soron (valójában) tényleg az is volt. (Egyszóval csodálatos ember volt, olyan, amely ritkán terem ezen a világon.)

Holló Frigyessel való kapcsolata is beleillett ebbe a képbe, noha talán több volt, mint a szokásos orvos-páciens kapcsolat. Őt is megérintette a férfi különös személyisége, de nem merte és nem is akarta végiggondolni, mit jelent számára. A páciens, csak a páciens akarta látni benne, holott titkon azért sejtette, hogy többről van szó.

Kapcsolatuk fokozatosan bontakozott ki. Lépésről lépésre jutott el a „hivatalos viszonytól” valami barátságfélig. Persze nem volt ez igaz barátság, a szó eredeti értelmében, hanem inkább egyfajta lelki rezdülések sorozata, amely mindkettőjük számára intellektuális izgalmat, gondolataik folyamatos, felpeteszült cseréjéből adódó lelki kielégülést jelentett. Persze elsősorban Holló esetében, sőt, nála nagyon is, ám Margit számára is marandó élményt nyújtott. Olyan kapcsolat volt ez, amely nem függött sem a tértől, sem az időtől. Eltelhetett két találkozás között akár több hét vagy hónap is, mindig ott folytatódott ahol abbahagyták. Mint pszichológus tudta, hogy Holló időnként úgy tekint rá, mintha a sohasem létezett, de mindig is hiányolt nővére lenne, máskor az anyát véli felfedezni benne, olykor pedig a feleségéhez hasonlítja, persze még azokból az időkből, amikor boldogok voltak. (A férfi minduntalan vissza-vissza tért a beszélgetéseik során ezekre az időkre.) Mindezek ellenére (vagy éppen ezek miatt) nem akarta megfogalmazni, mit is jelent számára igazából a férfi, de mégis, a tudata mélyén, szintén valamiféle szoros rokonságot érzett Hollóval...

Akárhogy próbált ellenállni, érezte, hogy jó ez így, ahogy van, s csak így lehet jó. Minden más szituáció tönkretette volna a köztük kialakult harmóniát, s lerombolta volna a bizalom falait, ami ennek az egésznek biztonságos keretet adott...

Jó volt, s nemcsak jó, hanem hasznos is. Tulajdonképpen kölcsönösen erőt merítettek a kapcsolatukból... Felfedezte, hogy a férfival való törődés valami sikerélményfélélt nyújt neki, főleg olyankor, amikor látta, hogy sikerül őt visszavezetni az éppen aktuális elkeseredés-hullám és szellemi széthullási roham zsákutcáiból, a józan megfontolás és az óvatosan tapogatózó jövővárás felé, Holló pedig - ugyanezt - kétségtelenül mentsvárként, a segítség erős háttérként éli meg, s a megnyugvás biztos forrását látja benne. Ez pedig örömmel, az adakozás végtelen örömeivel töltötte el.

Ebbe a különös kapcsolatba szinte berobbant Lilian Hardy. Az első pillanatokban persze nem is vette, nem is vehette észre, hogy a lány feltűnése milyen erős hatással lesz a köztük kialakult sajátos viszonyra. Az képtelenség lett volna. Így hát a megszokott, rutinszerű jóságával, segítőkészségével állt a hirtelen idecsöppent távoli rokon rendelkezésére. Nyomban egyengetni kezdte az útját, átsegítette az első nehézségeken. Tulajdonképpen azt tette, amit tennie kellett, csak éppen az átlagosnál nagyobb odaadással és önzetlenséggel, csakúgy, mint minden mást. Maga sem tudta miért, de - noha igen rövid idő alatt zajlott minden - mégis hamarosan feltűnt neki, vagy inkább ösztönösen ráérzett, hogy Holló esete a lánnyal merőben más, ha nem is épp különleges. Ebben egyébként nem tévedett, mert igaz, hogy ezt az esetet akár szokványosnak is lehetett volna mondani, de valami mégiscsak egyedivé tette, s ez a valami a szituáció volt. A szituáció, amelyben a kapcsolatuk megszületett. Végére is a legkritikább esetben fordul elő, hogy egy - az életével és a saját énjével küszködő - férfi egy ilyen furcsa helyen, mint a Pszichiátriai Intézet, beleszeret egy idegenből a csalódásai elől éppen idemenekülő orvostanhallgatóba, mert hogy Holló beleszeretett a lányba, ahhoz nem fért kétség...

Szerelem az első látásra, mint a moziban - gondolta magában -, csak itt nincs vele tisztában sem a szőke herceg, sem Csipkerózsika... (Vannak dolgok, amelyek úgy zajlanak, mintha az idő nem is létezne.)

Ahogy ebbe belegondolt, rögtön annak az esélyeit kezdte latolgatni magában, hogy ez a fordulat vajon kimozdítja-e kedves páciensét a gyötrelmek és fellángolások közt hullámzó, labilis kedélyállapotából vagy inkább káros hatást gyakorol rá? Végső soron, mint szinte minden, ez is csak kétesélyes. Fehér, vagy fekete, s ez talán nem is baj, mert az igazi gyötrelmeket a szürkesség hozza, az elhúzódó vajúdság, amikor sehogy sem akarnak eldőlni a dolgok, s állandósul az elviselhetetlen bizonytalanság, ami elveszi az erőt, bepisztítja a reményt, s sajnos nem ritkán kíváratossá teszi a véget.

Ez a nagy ellenség! - Margit tudta jól. - Ez ellen harcolt már hosszú idő óta, töretlen hittel, de annak a tudatában, hogy olyan sokfejű sárkánnyal van dolga, amelynek ha leütik az egyik fejét, kettő nő helyette...

* * *

Holló farkasszemet nézett a telefonnal. Már elmúlt a szokásos undorító reggeli közérzete, de nem volt képes munkába lendülni. Gondolatai makacsul vissza-visszatértek egy nő (Lilian) képéhez, amely állandóan odatolakodott az agyába, s ez elfedett minden mást, amire gondolni lehetett volna. Egyelőre nem tudta hova tenni azt az érzést, ami ez a meglepő reakciót váltotta ki belőle. Eleinte bosszúsnak hitte magát, de hamar rádöbbsent, hogy nem az. De akkor viszont mi van itt? Mi történt vele? Nyugtalan lett, nagyon nyugtalan. Nem bírta elviselni a legkisebb bizonytalanságot, kétséget sem. Szenvedett mindentől, ami váratlanul érte, ami a legcsekélyebb mértékig is eltért a megszokottól. Utálta, ha bármi is változik. Nem is utálta, inkább rettegett tőle. Az egyformaság, a változatlan biztonságába akart kapaszkodni, mindegy, hogy milyen az, csak ne legyen semmi körülötte, ami ismeretlen a számára. Hirtelen - mint mindig amikor rátört a szorongás - Kreuzer Margit jutott eszébe. Azonnal leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy felhívja őt. Már nyúlt is a telefon után és tárcsázta a doktornő számát.

- Halló! - nyögte, amikor úgy vélte, hogy a vonal másik végén felvette valaki a kagylót, meg sem várva, hogy az illető megszólaljon -, itt Holló Frigyes.

- Lilian Hardy - hallatszott a válasz.

Hollóban megfagyott a vér. Hogyan lehetséges ez? - kérdezte magától bambán. Felkészületlenül érte a dolog. Ez megint valami olyasféle volt, ami felkavarta, és tovább rontotta az amúgy is felborult lelki egyensúlyát. Mi ez? Mi ez? - hadarta magában. Pont amikor a nő, egyelőre értelmezhetetlennek tűnő gondolati lenyomata elől akart Kreuzer doktornő megnyugtató lényének biztos menedékébe evickélni, ha másképp nem, hát a telefonon keresztül.

- Khmm... Én... Tudja Margit doktornőt keresem éppen - hebegte, aztán eszébe jutott, hogy a nő ezt nem értheti, így kétségbeesett erőlködéssel megismételte angolul is.

- Ja, maga az? - kérdezte Lilian, és érződött a hangján, hogy ő is zavarban van. - Margit nincs még itt.

- Értem... és... szóval mikor beszélhetnék vele?

- Nem tudom pontosan. Tudja, hogy csak tegnap érkeztem, de szerencsére Margit elintézte, hogy már ma itt lehetek, s az is jó, hogy egyelőre csak neki kell segítenem, amíg végleg el nem rendeződnek a dolgaim. Sajnos tolmács nélkül egyelőre nem sokra megyek. Már látom: elég nagy fába vágtam a fejszémet...

- I... igen - nyögdecsejt Holló riadtan.

- Oh, bocsásson meg, azt hiszem, most olyasmikkel traktálom... - egy pillanatra elhallgatott, aztán megköszörülte a torkát, s többé-kevésbé hivatalos hangon megkérdezte: - Szóval mit mondjak a doktornőnek, ha bejön?

- Izé, hát csak annyit - kínlódott Holló -, hogy találkozni szeretnék vele. De várjunk csak! Talán maga is meg tudná mondani, hogy most, azaz ma valamikor benézhetnék-e hozzá?

- Sajnos nem, de tudja mit? Jöjjön most! Mire ideér, szerintem a doktornő is itt lesz már, és biztosan szakít egy kis időt magára, ha meg nem, akkor esetleg én szívesen beszélgetek egy kicsit magával, ha megfelel.

Holló teljesen elképedt: No, most meg ez mi a csuda? Miről akar vele beszélgetni? És miért pont vele? Persze, nem ismer senkit, de hát őt se... Egymást kergették a fejében a zavaros gondolatok.

- Valami rosszat mondtam? - hallatszott a telefonban Miss Hardy kissé ijedt hangja.

- Jaj, nem, nem! - vágta rá gyorsan Holló, hogy aztán ismét legyen miért csodálkozni saját magán.

- Tudja - folytatta a nő -, nem akarom terhelni, amúgy is megvan a maga baja, legalábbis abból a pár szóból ítélve, amit tegnap váltottunk egymással, de az a helyzet, hogy rettenetesen magányosnak érzem magam. Idecseppentem ebbe az idegen országba, lehet, hogy kissé meggondolatlanul, nem ismerek senkit, valójában még Margitot sem, s maga olyan kedves volt hozzám, s mégiscsak a doktornő jó ismerőse...

- Kedves? Azt hiszem, túloz... - hebegte Holló, s közben két dologra is gondolt egyszerre: milyen tapintatos, amikor Kreuzer Margit jó ismerősének nevezi, és lám, igaznak bizonyult a feltételezése, miszerint a nő nem ismer senkit, ezért az a rövid kis csevegés is - amelyben a véletlen találkozásukkor részük volt - mennyire felértékelődött a számára... Lám, másoknak sem könnyű... Ez az utóbbi gondolat furcsa mód jó hatással volt rá. Kissé összeszedte magát, aztán majdnem határozott hangon szólt újra a készülékbe: - Azért, ha gondolja, akkor most elindulok. És... és örülnék egy kis beszélgetésnek magával... - mondta, aztán lecsapta a kagylót, és azon kezdett töprengeni, milyen hülyeséget csinált már megint?!

* * *

Nem sokkal később Holló félénken kopogtatott Kreuzer Margit ajtaján, de nem kapott választ. Elcsodálkozott, hiszen úgy volt, hogy Lilian várni fogja.

Persze lehet, hogy meggondolta magát, végtére is olyan örültség, olyan hihetetlen ez az egész. Nem is tudnak egymásról semmit, tegnap épp hogy csak összefutottak véletlenül. Még beszélni sem tudnak egymással rendesen, hiszen az ő angol tudása ugyebár... De mégis, akármilyen hihetetlenül történt minden, a lány valami iszonyú erővel vonzotta őt. Ezzel igazából most, idefelé, az 56-os buszon jött tisztába. Na, és mintha a lány is így lenne ezzel. Persze nem tudta, hogy mire is alapozhatná ezt a feltételezését. Valójában inkább csak remélte, hogy így van.

- Különben miért akart volna találkozni velem? - morogta maga elé félhangosan.

Volt is ebben valami, ez kétségtelen. Holló érezte, ez az ajánlat, hogy akkor is jöjjön be az intézetbe, ha a doktornő még nincs itt, mert majd „jól elbeszélgetnek”, több annál, minthogy egy idegenbe keveredett, riadt, magányos nő olyasvalakit keres magának, akit legalább egy icipicit ismer már, vagy „ráfoghatja”, hogy ismeri, hiszen az intézetben akár több olyan újdonsült kolléga is akadhat, akivel azóta jóval több időt töltött el, mint vele, még akkor is, ha ez az első napja volt, hiszen ők ketten eddig jószerivel csak perceket voltak együtt.

- Eh, mindegy - mordult meg újra -, úgyszincs itt, fölösleges töprengeni ezen az egészen - aztán megfordult, hogy hazafelé induljon.

Nem volt kedve semmihez. Valahogy letörte, hogy füstbe ment a találkozás, amitől ugyan igazából nem várt semmit, sőt, inkább félt tőle, de mert hogy rászánta magát és mégis meg-
hiúsult, fájdalmasan érintette.

Miért van az, hogy neki mindig peche van, hogy neki sose sikerül - kérdezte magától gondolatban, aztán mindjárt válaszolt is magának:

- Először is, nem igaz, hogy sohasem sikerül semmi, igenis volt, amikor sikerült valami. Többször is az életben. Igaz, ezeknek mindig megvolt az a szépséghibája, hogy valaki más segítette hozzá, vagy véletlenül jól sülték el a dolgok. Egyszer sem a maga erejéből harcolta ki... (Legalábbis most, ebben a pillanatban így gondolta...)

- Az egész életem egy zsákutca! - mondta ki hangosan azt, ami már nagyon nyomta a szívét, aztán riadtan megállt és körülnézett, amikor rádöbbsent, hogy hangosan beszél.

Szerencsére senki sem volt a folyosón. Csak távolról szűrődött ide valamiféle zaj, s néhány beszélgetésfoszlány, de Holló nem látta ezeknek a forrását, így hát - azt gondolta - őt se látta, s feltételezhetően nem hallotta senki. Megnyugodott. Aztán, egy váratlan ötlettől hajtva, leült egy padra, amiből - mint ezt már tapasztalhatta - több is sorakozott itt az intézet folyosóján. Talán mégis megvárja Kreuzer doktornőt, ha már itt van. Végére is miért járjon itt hiába?

Ült, üldögélt a padon, és megpróbált nem gondolni semmire. Elég fárasztó volt ez a semmire se gondolás, de azért keményen próbálkozott vele. Hogy mennyi idő telhetett el így, azt nem tudta megállapítani, de egyszerre csak arra eszmélt, hogy valaki rázza a vállát. Elkapta a „déjà-vu” érzés... Felpillantott. Lilian Hardy állt előtte, talpig fehér kórházi köpenyben. Na, ez sem az ő mérete - futott át az agyán ez az egyáltalán nem fontos megállapítás, de hát az élet már csak ilyen: legelőször a lényegtelen dolgokon akad fenn az ember.

- Maga... maga az? Azt hittem...

- Csak kiszaladtam a toalettre - mosolyodott el a nő -, még szerencse, hogy észrevettem, hogy itt ül. Csak nem akart elmenni? - hadarta, aztán letelepedett Holló mellé.

Elég keskeny volt a pad, inkább csak egyszemélyes, úgyhogy önkéntelenül is Hollóhoz ért az oldala. Holló Frigyes megrázkódott, mintha áramütés érte volna. Az utóbbi időben nélkülözni volt kénytelen az asszonytest melegét...

- Ugye nem érzi tolakodásnak, hogy azt javasoltam jöjjön el, noha Margit még nincs itt? Tudja, olyan kedves volt hozzá tegnap.

Milyen különös! - gondolta Holló. A telefonba szóról szóra ezt mondta... Talán tényleg lehet a dologban valami. A nő - ki tudja, miért - bizalmat táplál iránta. Rettenetesen elcsodálkozott Van tehát valaki, akinek kedves az ő társasága, amikor még saját magának sem könnyű elviselni önmagát?

- Miért is keveredett ide Magyarországra? - szegezte Liliannak, in medias res, a kérdést - a maga számára is váratlanul, minden különösebb megfontolás nélkül.

Tulajdonképpen meghökkent a saját kérdésén. Egyrészt azért, mert érezte, ez azért túl bizalmas kérdés, másrészt pedig azért, mert rádöbbsent: valóban érdekli a válasz...

- Nem is tudom... khm... vagyis tudom, csak mégis...nekem is furcsa... Hirtelen... azaz nem is olyan hirtelen összezavarodott körülöttem minden. El akartam menekülni. A múltam elől és egy kicsit önmagam elől is. Volt az életemben két férfi. Na nem egyszerre, de elég gyorsan

egymás után. Mind a két esetben rosszul végződött a dolog... Túl sok sebet szereztem... Richard, azt hiszem, nem is szeretett engem. Inkább kihasználta. Amikor aztán épp teljesen a padlón voltam, talákoztam Philipe-pel. Ő kedves volt, igazán szeretttük egymást, mégis elhagyott egy másik nőért. Mindegy... Nem fontos már. Csak tudja, úgy éreztem, ezek után nem köt semmi Angliához, vagy legalábbis sokáig nem fog kötni semmi. El kellett jönnöm. Ennyi az egész. Most akár akarom, akár nem, új életet kell kezdenem. Itt aztán ehhez igazán adott minden. Úgy értem: annyira más világba csöppentem, hogy magam is más emberré kell hogy váljak. - Elhallgatott, lehajtotta a fejét maga elé meredt, aztán hirtelen a férfira pillantott, s újra megszólalt: - Nem sajnálom a régi Liliant. Nem kár érte. Csak az a baj, hogy *félek!* Félek az új Liliantól, akiről még nem tudni, hogy milyen lesz. Látja, milyen érdekes az ember? Meg akar szabadulni a régitől, mert tudja, hogy nem jó neki, s mégis retteg az újtól, pedig még nem is tudja, hogy milyen tesz... Így se jó, úgy se jó, de hát akkor hogy jó? Maga szerint hogyan szüntethető meg ez a dilemma?

Holló felhúzta a szemöldökét. Szeretett volna most valami nagyon okosat mondani. Szeretett volna imponálni ennek a szép nőnek, de nem tudott. Most mit csináljon? - morfondírozott, aztán úgy döntött, bevallja az igazat. Nem volt lelkiereje semmiféle szerepjátékhoz.

- Nem tudom! - jelentette ki halkán, a hangjában egy csipetnyi szégyenérzet rezdületével.

- Hát persze - bólogatott a nő -, maga sem tudja, én sem tudom, senki sem tudja. Nincs válasz az ilyesmire. *Az élet egy nagy labirintus, és mi riadt egerekként keresgéljük a kiutat, s valahol egy nagy macska röhög rajtunk.*

Holló egyre jobban érezte, hogy valami vonzza, rettenetesen vonzza ehhez a nőhöz. Milyen szép is lenne, ha valami csoda történne, s egy varázsütésre megváltozna minden, Lilian és ő összekerülnének, boldogan élnének, egy seregnyi gyermekük születne, nem kellene többet pszichológushoz járnia, nem kellene többé naphosszat lógatnia az orrát, nem lennének depresszióval súlyosbított reggelek... Igen, szép lenne... Csak az a baj, hogy akkor nem találkozhatna többet Kreuzer doktornővel...

- Mi ez? Mi ez? - tette föl magának a szokásos kérdést. De ismét adós maradt a válasszal...

Ezernyi vészcsengő csilingelt a fejében. Már megint az történt, hogy érezte ugyan a veszélyt, csak éppen nem tudta megfogalmazni magának, hogy miben is áll pontosan ez a bizonyos veszély?

Olyan zavaros minden. Állandóan döntenit kell, állandóan rettegni kell a változásoktól, s állandóan szenvedni kell attól, hogy bármennyire is fél a változásoktól, egyszersmind kívánja is azokat... Jó lenne hirtelen elaludni, álomba menekülni a problémák elől, a problémaként megélt semmiségek elől... Jó lenne! Jó lenne! Jó lenne... De nem lehet. Az élet folyton erőszakot tesz rajta, hiába is kapálózik ellene... Mikor lesz végre ereje szembeszállni önmagával, a tétován csordogáló hétköznapijaival? Mikor lesz ereje azt mondani: most! Most torkon ragadni a sorsot! Lám, itt van ez a Lilian. Úgy tűnik, ugyanúgy kátyúba jutott az élete, mint az övé, mégis volt annyi ereje, hogy eltépje a szálakat, és volt bátorsága egy esélyt adni magának, hogy megpróbálhasson *kitörni a zsákutcából!* Mi lenne, ha ő is megpróbálná? Mi lenne, ha *most* lenne ez a *MOST*?

- Eljönne velem valahová, egy kávéra vagy valami...? - kérdezte hirtelen, és összeszorította mindkét öklét. Nem akart megijedni a saját merészségétől.

Lopva ránézett Lilianra, s közben megkísérelte kikapcsolni a világot arra a pár pillanatra, amíg meghallja a választ.

A nő meglepett pillantást vetett rá, de a tekintetében nem tükröződött egyéb a csodálkozáson kívül. Sem riadalom, sem viszolygás, sem felháborodás... Mindazonáltal nem válaszolt azonnal, csak nézett, nézett egyenesen a szemébe.

- Menjünk! - felelte halkán, aztán felállt. - Csak egy pillanat, gyorsan átöltözöm - tette hozzá, aztán elsietett.

Holló meg sem moccan, úgy nézett utána. Most tényleg nem gondolt semmire, pedig nem is kényszerítette magát erre. Csak ült és várt. Várt arra, hogy kiderüljön: kifordult-e sarkából a világ, vagy csak a képzelete űz furcsa tréfát vele.

* * *

Holló órák óta közönyös képpel bámulta poharába. Nem is tudta, mióta nem történt meg vele, hogy csak úgy betér egy budai kiskocsmába, ráadásul egy olyan ócska, bűdös, félig az utcaszint alatti csehóba, amiből már csak elvétve maradt meg néhány ebben a fene nagy, piacgazdaságnak titulát káoszban, Közép-Európa jobb sorsra érdemesült szesztestvéreinek legnagyobb bánatára.

Holló nem tudta eldönteni, hogy sírjon-e vagy nevéssen... Egyáltalán: már attól el volt kenődve, hogy megint el kéne dönteni valamit. Jó egy hét telt el azóta, hogy meghívta Liliant egy kávéra, s a nő meglepő módon igent mondott. Bár csak ne hívta volna... hiszen elég tapasztalt volt már ahhoz, hogy tudja, egy nő - bármily kis mértékben keveredik is bele az ember életébe - csak szaporíthatja a problémáit. Márpedig neki abból untig elég volt, egy újabb nő nélkül is, pláne egy ilyen önmagát sorsüldözöttnek kikiáltó nő nélkül, és különben is, ott volt a felesége - vagy minek is nevezze azt az embert, akihez évekig hűséges volt, vagy majdnem hűséges (ezt már nemigen tudta eldönteni, mert sohasem tudta önmagának pontosan definiálni a házassági hűség fogalmát, a hétköznapi megpróbáltatásainak függvényében, mások véleményét pedig egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni) -, s neki ezzel az asszonnyal kellett volna rendezni a viszonyát, valami végleges nyugvópontra juttatva azt, hogy legalább e tekintetben visszanyerhesse a lelki békéjét.

Nagyon vágyott már a harmóniára. Abban persze - ha jobban belegondolt - nem reménykedett, hogy a régi jó önmagát teljesen visszanyerje (ha volt ilyen egyáltalán), de ha legalább egy töredékét sikerülne!

Holló tehát belebámult a poharába, amelyben az állott sör szinte érintetlenül lötyögött az ablak előtt elhúzó nyugati kamionok okozta rezgések ütemére, s töprengett a sorsán, amit hol nevetségesnek, hol siralmasnak talált. Pedig Kreuzer doktornő szakadatlanul biztatta, hogy nincs minden elveszve, egyszer (előbb-utóbb) helyre fog jönni, úrrá lesz a problémáin és „kivirul”, mint a jonatán. Holló szeretett volna hinni ebben, csak hát nem nagyon sikerült.

Bámult a poharába, farkasszemet nézett a sörével, és hallgatta a talponálló ismerős zajait. Majdnem olyan jó volt most itt, mint a pszichiátrián. Igaz, itt nem törődött vele senki, nem akart rajta segíteni senki, de nem is bántották, gondot is csak az okozott, hogy a kocsmá átható füstfellege egyfolytában arra készítette, hogy maga is rágyújtson, pedig ezt nem akarta. Igen ám, de mi ez ahhoz képest, ami szinte azonnal rázúdul majd, ha feltántorog azon az öt kopott lépcsőn, ami az utcára vezet... mert ami kint várja, az csak rossz lehet, vagy még rosszabb, és örülhet, ha egyáltalán ép bőrrel megússza, amíg eljut Kreuzer Margit és a Pszichiátriai Intézet óvó melegébe. Hányszor kell megküzdnie addig az utcasarkokon leselkedő rémmel, meg az autóbuszra szállás gyötrelmeivel? Nem is beszélve persze az emberekről, akik szólnak hozzá, akarnak tőle valamit, és érthetetlen módon folyton-folyvást döntésre kényszerítik... Hiába, az élete egy gyötrelmes zsákutca, s hiába csillan fel egyszer-egyszer valami tétova reménysugár, mindannyiszor bebizonyosodik: *nincs kiút a zsákutcából...*

Holló - amint Lilian eszébe jutott - úgy döntött: inkább elsírja magát bánatában, mert ezen aztán már keserűen sem, vagy gúnyosan sem lehet nevetni. (Igaz, nem is nagyon tudta már, mi is az a nevetés - bármilyen nevetés legyen is az.)

Holló tehát csendesen pityergett a talponállóban, a pultot támogatva.

Nyugodtan tehetette. A kutya se törődött a könnyeivel. Azok, akik idejártak, már rég elhullatták a maguk könnyeit, s már nem vették észre másokét...

Ha eddig bárkinek kétsége lett volna aziránt, hogy jogos-e Holló állandó önmarcangoló elkeseredése, csatája az életével, reménytelen küzdelme a saját kis zsákutcájával, most annak is más álláspontra kellett helyezkednie, mert Holló Frigyesnek ezúttal igen komoly oka volt a kétségbeesésre, mert élete legnagyobb és legszebb esélye illant el - váratlanul -, hogy kitörjön abból a fránya zsákutcában vergődésből. Ez az esély, ez a váratlan nagy és szép esély Lilian volt. És ez az esély igazi tragikus hirtelenséggel múlt el...

Némely dolgok elég értelmetlen véget érnek - gondolta Holló és tovább csörgedeztek a könnyei. Valóban mélyen és őszintén el volt keseredve. S valóban sokkal jobban, mint eddig valaha is, mint ahogy az is minden kétséget kizáró volt, hogy nem ok nélkül, pontosabban: ezúttal biztosan nem. Az események olyan váratlan, tragikus fordulatot vettek - számára annyira elviselhetetlenül -, hogy ehhez képest, szinte tünetmentesen látszott átvészelni a történeteket.

Igen! Holló már annyira szenvedett minden kis változástól, hogy most, amikor ismét nagy, talán minden eddiginél nagyobb és tragikus változás következett be az életében, ráadásul a szélvész sebességével, ezt már képtelen volt befogadni, nemhogy feldolgozni. Így hát a maga számára is úgy tűnt, mintha nem is szenvedne tőle. Csak egy - szinte teljesnek mondható - apatikus állapotba esett, s csupán annyi ereje maradt, hogy a talponállóiig vonszolja magát. Itt aztán rendelt egy sört, hogy legyen mivel farkasszemet nézni.

Ezt követően újra egy olyan probléma került elé, ami újfent a „döntés szenvedését” igényelte, de legalább egy olyan lényegtelen, apró problémáról volt szó, amelyhez már hozzászokott: sírjon-e vagy nevéssen a baján, az életén... Ezt tehát eldöntötte, s pusztán ez a tény megnyugtatta egy kissé. Szép lassan, óvatosan kezdte a gondolatait is szabadjára engedni, amitől persze félt, de tudta, sajnos elkerülhetetlen. Most valami olyasmi történt körülötte, ami egy testileg-szellemileg teljesen ép, erős embert is megviselt volna. Holló bámulta az állott, poshadt sörét, amelybe bele sem kortyolt, aztán gyors egymásutánban három olyat tett, ami egyenként igen meglepő volt a számára... Először is legyőzte azt az ingerét, hogy azonnal dr. Kreuzer Margit védőszárnai alá meneküljön, másodszor, elővett az aktatáskájából - amit ha kellett, ha nem, mindig magával hurcolt, s szinte a teste részeként kezelt, mint a kenguru a zsebét - egy walkmant. A fülhallgatót a fejére helyezte, betett egy kazettát - William Clement skót dudás „Broadswords” című kazettáját - s erősen gondolkodni kezdett. Szinte a zene ütemére. (Meg is lepte, mennyire jól illenek a dudán eljátszott skót népdalok a jelenlegi hangulatához.) Harmadszor: nyelt egy nagyot, s kimondta magában, bevallva magának a kimondhatatlant és bevallhatatlant: *szereti* Liliant. Lilianban vélte megtalálni mindazt, amit eddig keresett - még ha nem is tudott róla. Lilian volt az aki szinte megközelítette Kreuzer doktornő jóságát, és tüneményes empátiakészségét, meg mindazt, amit Kreuzer Margitban szeretett és csodált, de egyszersmind a szerelmet is...

Valóban! Minden kétséget kizárólag beleszeretett Lilian Hardy-ba, s most, amikor minden jóra fordulhatott volna, akkor veszett el végleg minden. Szerelmes lett Lilianba, végtelenül szerelmes és Lilian halott...

Ez hihetetlen! Ezt nem lehet felfogni! Ennek így nincs értelme... Küzdeni próbált a valóság ellen. Küzdeni a megmászhatatlan megváltoztatásáért, holott tudta jól, mindhiába...

Amikor felvillant az esély, amikor egy pillanatra megnyílt a zsákutcából kivezető út mindkettejük számára -, akkor jött az a bizonyos banánhéj, s majdnem a szó szoros értelmében...

Olyan apróságokon múlik néha minden. Szinte semmi se történt... s mégis, mindent örökre megváltoztatott...

Lilian egy poharakkal teli tálccával a kezében megcsúszott a lépcsőházban. Nem gurult sokat, csupán néhány lépcsőfokot, talán még egy fél emeletnyit se, de olyan szerencsétlenül, hogy mire véget ért... már nem volt benne élet... Mások az ilyet megússzák pár zúzódással, néhány kék folttal, rosszabb esetben kar-, vagy lábtöréssel...

Holló Kreuzer doktornőtől tudta meg a hírt, szerencsére bent az intézetben, mert különben ki tudja, mi történt volna vele? Így egy lónak való nyugtatóinjekció és egy - a doktornő szobájában lévő heverőn töltött - órácska pihenő után hazaszédelgett valahogy, aztán szinte azonnal le, a találomra kiválasztott talponállóba...

Milyen különös dolgokat produkál az élet? Azért Holló nagyon elengedte volna ezt a produkciót. Lám, Lilian menekült ön maga elől, s mi lett a vége... Lám, ő, Holló Frigyes ismét megnyitotta a szívét, s készült ráncba szedni az „elmeállapotát” s mi lett a vége. Lehet, hogy nem is olyan rossz az a zsákutca? Lehet, hogy a zsákutca nem is valami elviselhetetlen magánymocsár, hanem inkább védett elefántcsonttorony? Mindenesetre - s Holló arcán az előtörő könnyei ellenére is megrándult valami kesernyés mosoly -, amíg csak ön maga apróbb hétköznapi gyötrelmeivel volt elfoglalva, sokkal jobban érezte magát. Lám-lám, milyen relatív minden - ingatta a fejét-, amit eddig pokolnak érzett, az most hirtelen szinte kíváncsnak tűnt a szemében. Mindennapos kis küzdelmek, jól ismert - igazából tét nélküli - rettegések, s rá mindjárt a gyógyír: Kreuzer doktornő kedves lény, vagy olykor egy friss párizsis zsemle egy csésze forró tejeskávéval...

Milyen rövidke időre korlátozódott az ismeretségük Liliannal, s mégis - úgy tűnt - egy életre szóló, meghatározó élmény lesz a számára... Két alkalom, mindössze két kis alkalom. Azok közül is az egyik, csupán néhány zavart udvariaskodó mondatra korlátozódott. Igaz, a másik - a kávézásnak induló, aztán romantikus sétával és éjfélig tartó beszélgetéssel folytatódó, végül szemérmes csókváltásba „torkolló” -, az már valami volt. Nem is csak valami, hanem *szinte minden!* Olykor egymás szavába vágva, olykor - a szavak közt - hosszú percekig hallgatásba burkolózva tárták fel egymás előtt legféltettebb titkaikat, fájdalmaikat, kételyeiket - egyszóval eddigi életük kudarcba fulladt történetét. Egymásra ismertek egymásban, s így egymásra találtak. Az ő esetükben a visszájára fordult az a mondás, hogy az ellentétek vonzzák egymást. - Bizony így van! - bólintott a szavakat félhangosan maga elé mormolva Holló. - Ők inkább egyformák voltak. Szinte teljesen egyformák. Legalábbis úgy érezték - gondolta tovább elcsendesedve. Egymásra találtak. Két bizonytalan, szenvedő ember, s talán, sőt, inkább bizonyosan erőt merítettek volna egymásból. Lilian megszabadult volna Richard és Philipe kínzó emlékeitől, nem kellett volna többé arra gondolni, mit csinál éppen Philipe, a hódító Claudia karjai közt, a távoli ismeretlen Edinburghban. Ő pedig - a szegény Holló Frigyes, a legcsapzottabb, legelkeseredettebb minden Hollók közül -, talán meg megszabadulhatott volna hön utált kényszeres neurózisától vagy legalábbis ennek legkínzóbb tüneteitől, korai, boldognak induló, de kínos végéhez érkező házasságától, s talán munkakedvét, s munkabírását is visszanyerhette volna.

Mélyen lehangoltan, erőteljes hangulati hullámzások közt - amelyek persze a rossz és a még rosszabb között váltakoztak - támasztotta a kocsmapultot, most már mindinkább nekidőlve, pedig továbbra sem ivott egy kortyot sem. Tehetetlenül konstataálta önmaga egyre reménytelenebb mélyrepülését. Csak egy valami volt, amit pozitívnak ítélt meg mindazok közül, amit most érzett, s ez Kreuzer doktornő utáni egyre intenzívebb vágyakozása volt. Tisztában volt vele, ha most rögtön el tudna menni hozzá újra, akkor talán - közös erővel - könnyíthetnének azon a terhen, ami a szívére nehezedett, s egyúttal szinte teljességgel elborította az elméjét. Kínkeservesen összeszedte tehát magát annyira, hogy fáradtan legyintgetve odahívja a csapot.

- Nézze Józsi - nyögte -, hívjon most nekem egy taxit. Bemegyek a kórházba.

Józsi szánakozva mérte végig a környezetéhez mérten jólöltözött vendégét. Régebb óta tudta már, hogy ezzel a csak nagyritkán betérő kuncsafttal valami nincs rendben. Többsnyire alig-alig ivott valamit, inkább csak bámult maga elé, de nem a szesztestvérek megszokott zavaros tekintetével. Nem, ennek az embernek a szemében vagy kihunyni látszott a létezés iránti érdeklődés fénye, vagy nagy-nagy lelki vívódás gyötrelmeinek halvány visszfénye pislákkolt.

- Rosszul van? - érdeklődött csendesesen, de közben tárcsázta a hatszor hatot, s persze előtte a kettést. Na nem azért, mintha valamiféle szerződése lett volna a társasággal, hanem egyszerűen csak ezt sikerült megjegyezni.

- Neeem - préselte ki Holló a választ az ajkai közül, de közben kis híján összeesett. - Nem, csak... dolgom van ott...

- Á, értem - bólíntott a csapos. Bölcs ember lévén nem firtatta tovább a dolgot. Végül is neki csupán a vendégek befogadóképességével és a bukszájuk tartalmával kell közelebbi ismeretségben lennie.

A taxi néhány perc múlva befutott. Erről úgy értesült a talponálló közönsége, hogy a sofőr - egy fiatal, pimaszképű, rágógumit majszóló férfi - benyitott az ajtón, bedugta a fejét (a világért sem lépett volna be), s leplezetlen undorral elkiáltotta magát:

- Itt rendelt valaki taxigépkocsit? - Saját szavai hallatán aztán megpróbált hivatalos képet vágni. Végül is egy „taxigépkocsi” rangot jelent, legalábbis az ilyen rongy kocsmái népség előtt - futott át rajta inkább ösztönösen, mintsem tudatosan átgondolva.

- Igen, én hívtam a vendég úr részére - jelentkezett a csapos, aki nem rajongott ugyan a taxisokért, mert egyszer, egy napsütéses őszi délelőttön, a városligeti tülekedésben, amikor gázos lufit akart vásárolni a lányának, kapott egy hatalmas pofont a taxijából épp akkor kiszálló tagbaszakadt sofőrtől, akit idegesített, hogy a csapos átmenetileg elzárja előle a számára legrövidebbnek látszó utat a lángossütő felé. A taxis pedig, mint sorstársai általában, igen praktikus - bár az átlagnál azért vehemensebb - ember lévén, nem sokat vacakolt, hanem egész egyszerűen utat tört magának az említett módon. A csapos arca azóta is fájdalmasan megvonaglott, ha taxist látott, s az akkor elvesztett két szemfogára emlékezett.

Holló minden erejét összeszedve, sörét hátrahagyva, megpróbált elindulni a kijárat felé. Majdnem sikerült is neki, de csak majdnem... Alighogy nekirugaszkodott, hogy megtegye az első lépést, megtántorodott. Szerencsére sikerült megkapaszkodnia a közvetlenül mellette a falra szerelt „félkarú bandita” fél karjában, A gép nagyot csörrent, de megtartotta Hollót. Talán ez volt az első eset, hogy önzetlenül adott valakinek valamit...

A taxis ezt látva először el akart szelelni, ösztönösen arra a következtetésre jutva, hogy egyáltalán nincs szüksége egy ilyen (ki tudja milyen) problémás utasra, de nyomban utána meggondolta magát. Mostanában egyáltalán nem ment olyan jól az üzlet, hogy elpasszoljon egy biztos utast. Undorát legyőzve lesietett hát a lépcsőkön, majd Holló mellé lépett, szabályosan „átnyalábolta” és megindult vele a taxija felé...

* * *

Kreuzer doktornő levetette a szemüvegét, s egészen közel tartva az arcához, valamiféle irat tanulmányozásába mélyedt. Holló magába roskadтан ült vele szemben, a megszokott helyén.

Most minden olyan volt, mint mindig, ahogy Holló szerette, változatlanul a megszokás megnyugtató langymelegét árasztva. Holló igyekezett is magába szívni mindent, a miliő megnyugtató levegőjét, a doktornő diszkrét parfümjének illatát. Holló tulajdonképpen boldog volt. Annak ellenére, hogy valójában magába roskadva ült, és Lilian tragédiáján, no meg a maga balsorsán töprengett. Ezt két különböző síkon, egyszerre élte meg. Énjének egy része a környezetre koncentrált, s megpróbált valahogy energiát meríteni, feltölteni annak számára megnyugtató kisugárzásaiból. Énjének egy másik része viszont változatlanul az aktuális sorscsapáson, illetve a betokosodott problémákon rágódott, ad exemplum: a közlekedési problémáin, ami - erről meg volt győződve - az események hatására ismét a tetőfokára hág majd...

- Nos - szólalt meg Kreuzer Margit, s letette a papirost, amit eddig böngészett -, nem tudhatjuk, hogy mi is történt valójában Liliannal. Úgy tűnik, orvosi értelemben vett oka nem volta halálának. Makkegészséges volt. Semmi jel nem mutat arra, hogy hirtelen rosszul lett lépett volna fel, vagy bármiféle betegség okozta szédülés fogta volna el. Azt hiszem, egész egyszerűen csak elvétett egy lépést, egy végzetes lépést... Szegény lány - sóhajtott, aztán még hozzátette -, szegény rokon.

- Milyen értelmetlen... milyen értelmetlen... - motyogott Holló.

- Minden halál értelmetlen - bólintott a doktornő. - Akárhogy is van, nem tud az ember belenyugodni. A legrosszabb, bár talán furcsa, hogy ezt én mondom, de... - elhallgatott egy pillanatra, összeráncolta a szemöldökét, majd folytatta: - nem is... nem furcsa, mert igaz: a legrosszabb mindig a hozzátartozóknak, barátoknak, akik szerették az illetőt, s elvesztették. Persze, ami rossz éri az embert, az vagy úgy éri, hogy van ereje elviselni, és ez jó, vagy úgy éri, hogy képtelen rá, de ez már rossz, sőt, olykor veszélyes is... Ha az ember képes elviselni a rázúduló rosszat, akkor az a legjobb, ha nem lázadozik a megváltoztathatatlan ellen, hanem erejéhez mérten tűri. Voltaképpen ugyanezt kell tenni akkor is, ha az ember úgy érzi, képtelen elviselni, akkor is tűrni kell, nehogy a rossz legyűrje, elpusztítsa őt. Szerencsére azért megvan ennek az esélye, mert a természet eredendően megadta az embernek az erőt, hogy képes legyen a rosszat is elviselni...

- Igen, de a halál - vetett ellen Holló -, főleg az ilyen értelmetlen halál túl rossz! Nem lehet beletörődni... nem lehet elviselni azt a tudatot, hogy az ember nem is olyan rég még beszélgetett, tervezgetett egy szép fiatal, egészséges nővel, aztán egyszerre csak jön a hír, hogy nincs többé. Ez felfoghatatlan! Tudja, mi ketten olyan közel kerültünk egymáshoz, amennyire csak lehetséges, egy ilyen röpke kis idő alatt. Nem szégyellem kimondani: azt hiszem, egy nagy szerelem volt kibontakozóban. Hihetetlen, jól tudom, hiszen alighogy találkoztunk... de mégis, valami, valami hatalmas mágnes vonzott hozzá, s úgy éreztem, hogy ő is... - elcsuklott a hangja, elhallgatott.

Szokása ellenére Kreuzer doktornő sem mondott semmit. Ültek egymással szemben, szótlanul, a megszokott helyükön, s maguk elé meredtek.

Kis idő után ismét Holló Frigyes törte meg a csendet:

- Elmenekült a hazájából, a boldogtalanság elől, s lám, itt talán meglelte volna a lelki békéjét, kilábolt volna a bajából, s ehelyett belerohant a végzetébe.

- Mondja kedves Frigyes, úgy érezte, maguk ketten hasonló gondokkal küzdenek? Mert ebben téved! Lilian valójában nem volt beteg, még olyan kényszerneurózisos tünetei sem voltak, mint magának. Egész egyszerűen csak nyugalmat akart. Az ő esete teljesen más volt, mint a magáé. Azért ezt ne felejtse el...

- Jó, tudom, én is tudom, de egy közös vonás azért mégis volt bennünk: mindketten folyamatosan szenvedtünk valamitől. Igaz, ő nem olyan régen, mint én. Most, most pedig el kell majd őt felejteni. Pedig nem akarom.! De ami elmúlt - már megtanultam -, azt nem szabad bolygatni. Hogy mi lesz, azt a természet rendjére kell bízni. A jelen az, ahol tennivalói akadnak az embernek. Elsősorban meg kell tanulni felejteni, hogy képes legyen tovább élni a kudarcok vagy csapások után, de mielőtt felejtene, ki kell hámozni a tanulságot mindenből, s aztán azt általánosítani, szabállyá merevíteni, hátha az így alkotott szabályok egyszer csak egy használható játékszabályrendszerre állnak össze... Aztán a jelen való arra is, hogy az ember rádöbbenjen: a legkínzóbb bajai nem másoktól származnak, azok eredője legtöbbször saját maga. Az, hogy rosszul gondolkodik. A gondolkodásmódját és az életvitelét kell megváltoztatnia ahhoz, hogy a sorsa egyáltalán jobbra fordulhasson, hogy alkalmazkodni tudjon az őt körülölelő világ szüntelen változásaihoz. Bármilyen is történjen a testével, az értelem váljék egészségessé, hogy aztán a testéért is tudjon tenni valamit. *Aztán nem árt, ha az ember folyton tudatában van: rossz és jó egyformán megeshetik vele.* Egyik sem különös esemény. A világon minden összefügg, s sohasem lehet tudni, hogy minek mi az értelme. Hogy az, ami látszólag értelmetlen, nem nyer-e értelmet mégis tágabb összefüggésekben...

- Milyen bölcsen és megfontoltan gondolkodik - csettintett a nyelvével Kreuzer doktornő. - De ha ilyen jól látja a dolgokat, akkor miért nem próbál úgy tenni, ahogy megfogalmazza? Persze jól tudom, hogy bölcselkedni könnyebb, mint cselekedni, s maga inkább a szellem embere, mint a tetteké, de azért, s ezt már sokszor megvitattuk, magának is küzdeni kell, nem csupán elméleteket gyártani a küzdelemről, meg a létezésről általában. Maga szerintem egy sokra hivatott ember, csak... ahogy mondják: első szóra megadja magát, ha a legcsekélyebb nehézség kerül az útjába...

- Igen, igen - vágott Holló a doktornő szavába idegesen, bár ez, legalábbis a doktornővel szemben nem volt szokása -, lehet, hogy igaza van. Igyekeztem is változtatni, hiszen tudja, de azon túl, hogy egyébként se nagyon sikerül, ez a szörnyű dolog Liliannal... ez valami olyan, amit nem leszek képes tudomásul venni... Miért? Miért történt ez vele, pont most, amikor... Ha egyszer az a Philipe a kezem közé kerülne, hát...

- Mit csinálna akkor? - vágott közbe gyorsan Kreuzer Margit.

Holló válasz helyett lehajtotta a fejét. Ugyan mit csinálna? Végül is az a Philipe nem tehet róla. Elment egy másik lánnyal, semmi több. Mindennapos eset... Liliannak azért még nem kellett volna elmenekülnie a civilizáltnak mondott Európából ide, a magyar végekre...

- Á, semmit - nyögte ki végül. - Csak úgy háborgok a vak végzet ellen.

- Megértem, hogy megrázta a dolog, s az sem lep meg, hogy ilyen hirtelen erős szálak szövődtek maguk között. Az idegileg kimerült, lelkükben elgyötört, vagy sérült embereknél felgyorsulhatnak a dolgok, hamarabb játszódhat le egy ilyen folyamat. Kétségtelen, hogy talán jó is lehetett volna. De ne adja át magát ennek az újabb elkeseredésnek. Talpra kell állnia, s az egyéb problémáira koncentrálni. Ne feledje, magának van jövője, csak a szokásosnál is kacsaringósabb út vezet el hozzá. És ez az út az átlagosnál több csapdát rejt a maga számára...

AZ ÁTLAGEMBER...

Van a világban egy ember: nevezzük talán Kemenesnek, (de lehetne Kis, Nagy, Kovács, vagy talán Halász... Mindegy. Hisz ő mindegyik...), ő az „ezredvég lovagja, amolyan ezredvégi Don Quiote, aki megpróbálja felvenni a küzdelmet, saját maga és - nem kis cél - a nemzet szélmalmaival. Na nem egészen úgy mint jóval nemesebb elődje, hanem szavakkal, gondolatokkal, emberi párbeszédekkel. Többnyire a szélmalmok sem valós, tárgyasult szörnyek, hanem az emberi fejekben ágaskodó bálványfélék, amelyeket le kellene dönteni. Csak az a kérdés: tényleg ott vannak-e, vagy csak agyrémek csupán?” Ez a „lovag” valójában tipikus átlagpolgár, aki, mint valami elefánt, csetlik-botlik a 20. század második felének porcelánboltjában. Mindenbe beleütközik (s minden beleütközik...), mégis túléli ezt a „mindent”, persze csak úgy-ahogy. De azért vannak az életének jó időszakai, boldog pillanatai. Tulajdonképpen olyan az élete, akár a hullámvasút, hol fenn, hol lent, csak épp a lent egy kicsit többnek tűnik, s méltóságát feledve, sikoltozni kényszerül a hirtelen előbukkanó meredek lejtőkön, s nehezen kap lélegzetet a fárasztó, s lassúnak tűnő felfelé kapaszkodókon. Azért egyszer-egyszer feljut valami csúcsra, kisebbre-nagyobbra, de mindig döbbsen látja, mások mily vígan integetnek jóval magasabbról, s sehogy sem érti: az ő vonata miért kerüli el azokat a csábítóan izgalmas, igazi magaslatokat?

Kemenes olyan mint bármelyikünk. Hétköznapi ember - talán lehetne maga az olvasó is -, de egyúttal olyan „állatorvosi ló féle” is, hiszen vele annyi minden történik, ami egy meghatározott személlyel, mondjuk Horváth nénivel az első emelet 4-ből, vagy Kovács bácsival a Barázda sor 8-ból mégsem, csupán részben. De a Horváth nénik és Kovács bácsik együttesen már Kemenessé válnak, s átesnek a „Kemenes állapot” színeváltozásain: jelesül síró csecsemőként kezdik, pajtásokká cseperednek, aztán ifikként lengetnek mindenféle kezükbe nyomott zászlót, aztán egy-két pofon erejéig lázadoznak egy kicsit, aztán, megjön az eszük, és beadják a derekukat, később elvtársozzák, vagy kartársozzák őket, majd meglepetésszerűen hölgyekké és urakká válnak. (Ugyanabban a Május 1. konfekciós, ünneplőnek mondott, „alkalmakra” tartogatott gatyában...)

Nos, ez a sok emberből gyúrt Kemenes az ötvenes évek elején veszi észre először, hogy a cumija másik végén ott van a világ... s ez a világ adja neki a cumit, de olykor - nem kis felháborodására - ki is akarja venni a szájából. Ekkor lázad fel először, s mindjárt hangot is ad a lázadásának, méghozzá jó hangosan. *(Később ezt úgy dokumentálja magának, hogy az oáá-oáá korszakot felváltotta a brüühüü korszak.)* Tulajdonképpen később sem történik más az életében mint a cumiért való ádáz küzdelem. Hogy aztán a cumit formailag mi váltja fel - mindig az adott életkorának megfelelően -, az szinte lényegtelen...

A NAPLÓ

Az ember azért akar naplót írni (talán többet is, mint egy napló) - persze, ha akar egyáltalán -, hogy valamiféle sajátos emlékművet alkosson magának. Kemenes is erre gondolt, amikor bement a Flórián téri ÁPISZ-ba, és vett magának egy nagyon takaros, keményfedelű füzetet. Már maga a füzet is tetszett neki, nemcsak a naplóírás gondolata. Sőt - ha őszinte akart lenni magához -, akkor be kellett vallania, hogy az is megfordult a fejében, hogy igazából ez a füzet tetszett neki az egészben a legjobban. Mindig vonzódott a tollakhoz, füzetekhez, írószerbolti vicik-vacakokhoz. A legszívesebben az egész üzletet megvette volna, oly csábítóan sorakoztak egymás mellett a különféle ceruzák, irónok, ragasztók, sőt - és ez már a kék csúcsa volt a számára - a különféle nagyságú, vastagságú és kötésű füzetek. Képzete vadul száguldozott, mindahányszor egy füzetekkel megrakott polcra tévedt a tekintete. Minden egyes füzetet elképzelt magának külön-külön, kinyitva - amint fölé hajol, és írni vagy rajzolni kezd bele valamit. Igen! A füzet számára olyan, mint a szobrásznak a kő. A szobrász lelki szemeivel már látja a kőben rejtőző formát, alakot, amit onnan csak ki kell szabadítani. Kemenes viszont regényeket, novellákat, verseket és fekete-fehér, néha színes grafikákat látott a papírlapokon, már csak rá kellett azokat helyezni néhány kellemes tapintású golyóstoll vagy ceruza segítségével.

Persze a valóság sajnálatos módon gyakran más, mint az emberi fantázia teremtette vágyak világa. Kemenes nem is győzte kárhozatni ezért a valóságot, de mit tehetett? Meg kellett adnia magát neki. Csakhogy Kemenes lázadó ember volt, legalábbis a maga módján, s ezért olykor- olykor megpróbált valamiféle saját személyes kis háborút vívni a valóság diktatórikus hatalma ellen. Ilyenkor kipréselt magából egy-egy novellát, sőt néhány alkalommal valami szerelmesregényfélét is, amire nem volt különösebben büszke, ám legalább némi pénzmagot hozott a konyhára. Erre pedig Kemenesnek nagy szüksége volt, mert egyáltalán nem állt jól pénz dolgában, s ez - családos, mégpedig nagycsaládos ember lévén - nem volt számára éppen tréfadolog...

Kemenes nem vacillált tovább. Kemény elhatározással bevásárlókosarába helyezte a füzetet, a pénztárhoz sietett és fizetett, hogy minél gyorsabban kiszabadítsa magát az ÁPISZ üzlet varázslatos világából, nehogy lapos bukszája bánja azt a kéjt, amit esetleges további vásárlások okoztak volna neki. Kilépett a bolt ajtaján, egyenes léptekkel a mozgólépcsőhöz sietett, és rálépett a lefelé igyekvő lépcsősorra. Közben ábrándos tekintettel végig pásztázta a bevásárlóközpont belsejét. Egy nyári élménye jutott az eszébe: Júliusban Németországban járt egy hasonló helyen. Persze az jóval nagyobb, elegánsabb és gazdagabb volt, mint ez itt, aminek a mozgólépcsőjén álldogált éppen, de hát az az ország legalább annyival volt nagyobb és gazdagabb, mint a sajátja, amit a hazájának nevezett. Nagy ország - nagy bevásárló központ. De mit számít? Hisz a füzet ott is csak füzet. Pont úgy, mint itt. - Az számít, amit majd beleírok! - Ez a gondolat valahogy megleléssel és büszkeséggel töltötte el. Amúgy is régen utálta már, hogy csak azért, mert egy kis ország kicsiny népének fiaként látott napvilágot, mindig valami önkéntes alávetettség érzését kelljen elviselnie az úgynevezett nagy népekkel szemben, pusztán azért, mert azok számszerűen többen vannak, és nagyobb darab földet könyököltek ki maguknak egykor, a különféle népvándorlások tolongásában. Pedig lehet, hogy csupán egy seregnyi tökféjjel vannak többen, s korántsem biztos, hogy az igazi értékek tekintetében is sokkal inkább bővelkednek, mint ennek a kis Átjáróház-országnak a lakói.

Lám, a füzet ott is itt is csak füzet, és - mint megállapítást nyert - az számít, amit beleírnak!

Kemenes érezte, hogy most megfogta ezt a csalfa világot! Íme: itt az egyik gyenge pontja. Most már csak arra volna szükség, hogy kibújjon a bőréből, levesse azt a sok előítéletet, megrögzött látásmódot, amit akaratlanul beléneveltek, nem is csupán a szülei és a környezete, hanem az ősei, a hagyományok, az Átjáróház-ország történelme.

Kemenes tudta, hogy egy icipici óriás lakik benne, ami nem más, mint a lehetőség... lehetőség, hogy megváltoztassa azt, amivé vált eddigi élete folyamán, lehetőség, hogy legyőzze jelenlegi önmagát, a hatalmas törpét, mert inkább legyen az ember egy icipici óriás, mint törpe bármily hatalmas is ötörpesége... Volt már abból úgylis elég...

Kemenes elmosolyodott... Miket hord itt össze magában? Ez a tévé hatása. Lassan-lassan már a sarki fűszeresnél is politikai ízű programbeszédet mond az ember, ha neheztel, amiért rohadt krumplit csempészték a szatyrába.

Kemenes gyakran gondolt John Lennonra. Vajon ő hogyan vált volna olyan igazi óriássá, ha véletlenül ide születik, a rondaságáról elhíresült Flórián tér környékére, úgy az ötvenes évek környékén, örökké magán viselve a „Ratkó-gyerek” korántsem megtisztelő címkéjét, hogy aztán a hatvanas évek végén egy bizonyos Komjáti úr műsorát hallgassa, egy Münchenből közvetített recsegő-sustorgó-fütyülő „Party”-val felváltva, hogy belekóstolhasson - épp csak egy csipetnyit - valami olyasmibe, ami azonnal elbűvölte az akkori tinédzsereket, egy életre hol feltörő, hol szunnyadó elkötelezettséget kialakítva bennük aziránt a valami iránt, amit neveztek már rock-kultúrának, hippy világnak, ellenkultúrának, történelemnek, a „Coca-Cola mámorban fetregő amerikai ifjúság” majmolásának, sőt egyebeknek is, nem fukarkodva az ostobábbnál ostobább jelzőkkel.

Mindez persze nem változtatott a lényegen, mert a lényegen szavak nem változtatnak, csak tettek, azok sem mindig.

Szóval Kemenes elmosolyodott, pedig ez az utóbbi pár évben elég ritkán fordult elő vele. Valahogy nagyon utálta az utóbbi éveket. Nem mintha lett volna oka panaszra, csak hogy soha sem tudta előre, hogy nem lesz oka panaszra, éppen ezért mindig attól félt, hogy lesz! Egész egyszerűen mindennap félt a holnaptól, s emiatt nem tudta élvezni a jelen örömeit. Legfeljebb a múlt élvezetébe merült bele olykor-olykor, de hát ezt kevésnek találta...

Ettől a mindennapos rettegéstől, bizonytalanságtól szeretett volna megszabadulni, de úgy vélte, még csak reménye sem lehet erre. Épp a 46. életévét taposta, s egyáltalán nem úgy nézett ki a dolog, hogy egyszer még valami fényes jövő várna rá valaha is.

Vagy ha mégis, már nemigen lesz ideje élvezni azt, mert ha úgy folytatódnak a dolgok, mint eddig, kifogy az időből, mielőtt az az esetleges fényes jövő kezdetét vehetné... - Most - gondolta -, most kéne valami abból a fényes jövőből! Legalább a fele, sőt csak egy kis minta, ízelítő vagy ilyesmi. Hogy mégis legalább sejtse, miről is készül lemaradni...

Kemenes tudta, hogy pesszimista. Túlságosan is az, és ez nem helyes. De fogalma sem volt, hogyan válhatna optimistává. Végére is az nem megy csak úgy - ukk-mukk-fukk -, parancs-szóra... Na nem mintha valakit is érdekelne - rajta kívül -, hogy ő miként is vélekedik ezekről a dolgokról. A világ már csak ilyen, bár - igaz, ami igaz - volt idő, amikor Kemenes még idealista képet vélt látni a világról, és hitt a hősi tettekben, sziklaszilárd jellemekben, az adott szóban, s más hívságokban. Mára azonban már mindez érthetetlen, különös emlék maradt csupán a számára.

Kemenes egyébként - bármily meglepő - gondolkodó ember volt. Sok mindent végigpróbált már: volt rock-zenész, raktáros, rakodómunkás, irodista, propagandista, fradista, kiállítás-rendező és közveszélyes munkanélküli. (Ez utóbbi csak bizonyos hivatalos szervek állítása szerint.)

Kemenes valójában mindig szorgalmas ember volt, csak néha olyan ostoba helyzeteket kellett átélnie, hogy értelmetlennek találta, hogy érvényre juttassa ezt az alapvető tulajdonságát.

Az utóbbi idők hatására azonban elhatározta, hogy író lesz! Igen, ezt sokszor elhatározta már korábban is. Sőt elhatározását időről-időre meg is valósította egy-egy könyv erejéig, de aztán - mivel elégedetlen volt a saját produkciójával - felfüggesztette a dolgot egész addig, míg újra ugyanarra az elhatározásra nem jutott. Ez vált aktuálissá mostanában is. Ebben az ominózus elhatározásában jelentős Szerepet játszott egy bizonyos *Vöröske asszony* és az ő úgynevezett irodalmi szalonja. Kemenes nem szeretett ugyan odajárni, mert néhány nagyképű, holtrészeg, magát költőnek vélő figura el-elriasztotta, ám rábukkant olykor olyanokra is, akik határozottan vonzották, és kétséget kizáróan felkeltették az érdeklődését. Ilyen volt egy bizonyos Fecske nevű úr is, aki előállt egy kötetel, amelyben érdekes összefüggésekre világított rá a disznók (sertések) és a video (elektronikus marhaságrögzítő eszköz) sajátos - és lehetséges - kapcsolata tekintetében.

Kemenesnek határozottan tetszett ez a kötet, dacára némely - normális esetben szükséges - írásjelek tendenciózus, ám értelmetlen elhagyásának.

Kemenes élvezte a szóban forgó kötetet, és kíváncsi volt a szerzőjére is. Nem is csalódott: határozottan érdekes, eredeti figura volt, akin valahogy érződött, hogy „még akárki is lehet belőle” - ahogy azt Pest-szerte, a divatnak hódolva mondani szokás volt ezidőtájt.

Persze nem Fecske volt az egyetlen, aki kifejezetten tetszett neki, de kétségtelenül ő tűnt a legígéretesebbnek, legalábbis Kemenes így gondolta, miután összecsapta magában az inkriminált szerzőről alkotott heveny szakvéleményét.

Egyszóval Kemenes nem volt kifejezett típusa az úgynevezett „kortárs szerzőkért” rajongó embernek, de azért nem is volt végletesen elutasító ezzel az elkerülhetetlen jelenséggel szemben... Végére is írogató - uram bocsá' - íróembernek tartotta magát (különösen mostanában), akinek - már csak ezért is - némileg szolidárisnak kell lennie más, ugyanebben a körben szenvedő egyedekkel szemben. Aztán meg jobb nem feszegetni az ilyen szolidaritás izéknek a határait... abból sohasem sül ki semmi jó.

Persze Kemenes gondolatai mindig erősen csapongóak voltak, s ritkán szintisztán következtések. Így ez az egész „íróági ügy”, meg minden, ami körítésként vele járt, lehetett nála csak örök vágyálom - némi gyakorlati megvalósulási kísérlet pacákkal tarkítva - éppúgy, mint egyszerre csak robbanásszerűen mégis megvalósuló tényállás. S lehetséges, hogy ezt az esetleges robbanásszerű megvalósulást a kényszeres neurózis hatásának lehet majd felfogni, valahogy úgy, mintha hirtelen - egyik napról a másikra - kézmosás mániakussá válna, aki, ha kell, ha nem, folyton mosdóba szaladgál kezét mosni, hosszú időt töltve kezeinek eszelős sikálásával, mert valami belső kényszer erre sarkallja, noha gyakorlatilag tudatában van annak, hogy tiszta a keze... Hmm... az effajta kényszeres neurózis mily sok emberre ráférne...

Egy szó, mint száz, Kemenes bonyolult jelenség volt, legalábbis önmaga számára. De mint afféle érdeklődő ember, szeretne volna megfejtetni magát, saját maga legjobb okulása érdekében. És annak a vonzó, papírból készült valaminek, ami a füzet névre hallgatott, nagy szerepet szánt ebben. Igaz, saját használatra, kétségtelenül úgy ideologizálta meg a dolgot, hogy emlékművet akar alkotni önmagáról, önmagának, vagyis naplót kívánt írni, de hát ahhoz, hogy egy emlékművet megalkosson az ember, előbb tanulmányoznia kell az anyagot, a tárgyat, a

gondolatokat, hogy aztán, menet közben, ahogy formálódik az emlékmű, végre, szép lassan, végleg világossá váljon számára mindaz, ami ezt az emlékművet alkotja...

És igen: a napló kiváló eszköz az ilyesmihez. Egyfajta tükör, amely azonban nem csupán síkban láttatja az embert, mint valamiféle mozgó, grimaszoló rajzfigurát (esetleg majmot), hanem több, speciális dimenzióban ábrázolja a vizsgálódás alanyát, az embert, a maga rejtett konfliktusaival, vágyaival, félelmeivel együtt.

Kemenes határozottan szembesülni akart ezzel a többdimenziós micsodával... Meg akarta fejteni önmaga rejtélyét, azt remélve, hogy ebből erőt meríthet majd a túléléshez...

EGY RÓMAI GONDOLKODÓ EMLÉKEZÉSEI

1. AZ AKARAT PRÓBÁJA

Petrus nyugtalanul járt-kelt a helységben. Elég nagy volt, és tele volt zsúfolva szebbnél-szebb bútorokkal, szőnyegekkel, amphorákkal arany és ezüst tárgyakkal, a kelet csecsebecséivel, Pompeius hadjárataiból származó értékes holmikkal, melyet Petrus igen jó áron szerzett meg a légiókhöz fűződő jó kapcsolatai révén. Tulajdonképpen elégedett polgár lehetett volna, hisz mint kereskedőnek igen jól mentek a dolgai, de ehelyett mégis nyugtalanság járta át, s nem hagyta nyugodni, izgatott járkálásra kényszerítve magát. Így adódott, hogy minduntalan bele-ütődött, vagy belerúgott valamibe, kerevetbe, zsámolyba, láda sarkába, vagy kis asztalkába, ilyesmibe, de nem törődött vele. Egyre csak a bejárat mellett tisztességtudóan álldogáló rabnője, a trák Miranda kezében oly csábosan hívogató, mézzel kevert, édes borral teli korsó felé sandítgatott a nagy járás-kelés közben. Szerette volna meghúzni, vagy legalábbis egyet kettőt kortyintani belőle, de nem tette. Járkált hát tovább, nem túl óvatosan kerülgetve a berendezés tárgyait, újonnan szerzett kincseit, s közben összeszorította a fogát. Már-már csikorgatva, de fogatkozó önuralma által kontroláltan.

Semmi esetre sem akarta megadni magát a boroskancsó egyre erőteljesebb csábításának. Pedig lassacskán vesztesre állt a párviadalban. De ő nem akart veszteni. Be akarta bizonyítani Önmagának, hogy igenis ura ennek az önmagának, s nem engedi, hogy a vágyai legyenek úrrá rajta.

Petrus tapasztalt, bölcs férfi volt, aki számot vet minden eshetőséggel s tudta: ez a végső összecsapás. Ha most veszít, soha többé nem tud ellenállni a kísértésnek, s mindig megalázott kiszolgáltatottja lesz a szenvedélyeknek. De ő nem akart semminek a rabja lenni. Szabad akart maradni, s élvezni legyőzhetetlen büszke öntudatosságát.

Telt-múlt az idő, száguldó percek adták egymás kezébe a stafétabotot, s ő még mindig hősiesen tartotta a frontot, s ha most már határozottan fogvicsorítva is de rendületlenül járkált tovább, olykor még megvető pillantásokat is lövellve a boroskancsó felé.

Ám egyszercsak, teljesen váratlanul megbotlott, s teljes hosszában végigvágódott, a mozaikkal borított padlón. Tulajdonképpen nem is ütötte meg magát, csak ráébredt, hogy elfáradt. Itt az ideje befejezni a mai, sikeresen megvívott csatát. Kellemes derű lett úrrá rajta. Szinte ünnepi hangulatba került. Úgy érezte, ezért a kemény helytállásért igazán megjutalmazhatja magát egy kicsit. Kisebb nehézségek árán föltápaszkodott hát, odalépett rabnőjéhez, a riadt tisztelettel főt hajtó Mirandához, egy gyors szinte kétségbeesett mozdulattal kikapta a kezéből a boroskancsót, és jót húzott belőle...

2. AZ EMLÉKEZET HALÁLA

Piscatus a bölcs öreg írástudó, az istenek akaratából számtalan gazdag és nagyhatalmú patrícius titkos kegyeltje, mélységesen el volt keseredve. Ki tudja hányadik énjét élte meg már ebben a kiismerhetetlennek tűnő, az istenek kénye kedvétől függő, változó világban, s eddig egyikkel sem volt megelégedve. Bár nem is ez nyomasztotta legjobban, hanem inkább a saját énjének sűrű változása. Valahogy nem érzett elég összetartozást, vagy legalábbis folyamatos-ságot közöttük, s ezt tetézte a legnagyobb baj, ami önmaga benső békéjét és a legalább minimumként áhított, valamiféle folytonosságát lehetővé tette volna, az az emlékezetének

újra, s újra megtapasztalt hiánya. Egész egyszerűen olyanná vált az agya, mint a szita. Az apró részletek azonnal kihullottak belőle, de a nagyobbacsok is gyorsan elpotyogtak, csak a java maradt meg, pedig azt többnyire szívesen elfelejtette volna. Ezért alakultak úgy a dolgok, hogy Piscatus nagy halandzsáló hírébe keveredett Heracleumban, ahova öreg korára visszavonult a nagy Róma zűrzavara elől, hisz ugyan azt a dolgot sohasem mondta el - hisz nem tudta - kétszer egyformán. Pedig ő nem akart halandzsálni, csak az emlékezetének gyengélkedése miatt támadt réseket kellett betömnie valahogy, s ezért a pucér mondanivalóját mindig más és más köntösbe volt kénytelen bújtatni. Piscatus számára a világ tehát nem volt más, mint külön álló időkorongok sora, felfűzve egy létezés fonálára.

Pedig nagyon szeretett volna most is kiszámítható, megbízható, szilárd férfiú lenni, mint fénykorában, amikor még a nagyurak kegyéből ölébe pottyánó aranyakat csinos rabnők társaságában, jó lakomák során áldozta Bacchus dicsőségére, de egész egyszerűen nem volt képes már rá, mert sosem emlékezett pontosan arra, hogy miként is volt a tegnapi, s pláne a tegnapelőtti, hogy más, számára szinte történelem előtti időkről ne is beszéljünk.

Nagyon aggasztotta és elkeserítette ez a dolog, mert így a saját fejében is állandóan más és más módon álltak össze az emlékfoszlányai, s amikor mesélni próbált önmagáról, sohasem tudta mit is mondott korábban, s az hogyan mondta, vagy mondta-e egyáltalán...

Elkeseredését csak fokozta az a tény, amiről persze egy percre sem feledkezett meg, hogy dicső írástudó ősei között előfordult már, nem is egy esetben ez a súlyos kór, az emlékezet halála. Látta szeretteit, amint elveszítik korábbi értelmes énjüket, s fokozatosan, de megállíthatatlanul beszorulnak egy homályos, és könyörtelenül szűkülő tudattérbe, egyre teljesebben elvesztve eredeti énjüket, tehetetlen, szinte öntudatlan vegetációra kényszerülve.

Piscatus rettegett ettől a baljós jövőtől, amit valójában már nem is jövőnek, hanem kilátástalan jelennek képzelt. Csak azt nem értette, miért került ő viszonylag fiatalon - hisz amikor ez a folyamat elkezdődött (lám erre persze megint csak jól emlékezik) még alig múlt harminc esztendő - ilyen helyzetbe, amikor pedig ez a szörnyűség többnyire az agg kor nyomorúsága? Nem értette, de nem is volt ezen mit érteni. Megtörtént és kész... semmit nem lehet tenni ellene. Legfeljebb itt ott élvezni egy kicsit az életet, amíg lehet, s ha éppen csörög még néhány arany a pénzes-zacskójában. Mert aztán úgyis legyűri az összes többi nyavalyája, a régebben szerzettek, mint az idegbaja, meg a családi problémái, s a frissek, amelyek ezután találhatnak rá. Talán a végén még jól is jön az, hogy elhagyja az emlékezete. Legalább nem tud majd semmiről, ami körülötte történik, tehát a szélütés sem fogja percenként kerülgetni, mint az utóbbi időkben, vagy ha fel is fogja az eseményeket, öt perc múlva már nem is emlékszik majd rá, s akkor legalább nem mardossák órákon, napokon, heteken át a problémák...

Persze mennyivel jobb volna nem emlékezetvesztésre jelöltnek lenni, tele egyéb nyavalyákkal és problémákkal, hanem ismét ifjú, köztisztelőként álló írástudóként élni, akire nap mint nap rámosolyog a patriciusok kegye, s nagy odaadással, az urak elismerését kiváltó látványos, de gyakorta haszontalan tetteket hajt végre, kockázatmentesen, a csengő aranyakért. De Piscatus tisztában volt vele, hogy nem dacolhat az istenek akaratával, s bölcsességének maradéka arra intette, hogy törődjön bele az elkerülhetetlen sorsába.

A BÖLCS PISCATUS KÜLÖNÖS ÁLMAI

Piscatus, a bölcs férfiú égy szép napon álmot látott. Nem is egyet, mindjárt többet. Ez persze máskor is megesett vele, de ez a mostani mégiscsak más volt egy kicsit. Eltért a megszokott vágyálmaitól, melyek többnyire a szép, fiatal, keleti rabnőkkal való bujálkodásról, vagy a csodás Hellas szigeteinek édenkertjeiről, vagy egyszerűen csak egy sok fogásos, de ízletes húsokra és mámort hozó hellén borokra épülő esti lakomáról szóltak.

Ezek az álmok tényleg merőben mások, és szokatlanok voltak, így hát - nyomban ébredés után - megpróbálta felidézni őket. Ezek az álmok nem is történetek, sokkal inkább víziók, kusza képsorok, s a hozzá tartozó képzelgések, zűrzavaros, össze-vissza fantáziáló gondolathalmazok voltak.

Az első ilyen álmokképen egy kisgyerek tűnt fel, amint egy furcsa szinte ismeretlen, szív alakú, s hosszú nyakú húros hangszert méreget, láthatóan azon töprengve: miként juthatott el odáig, hogy egy ilyen furcsa zeneszerszámot kelljen méregetnie?

Piscatus mester úgy vélekedett álmában, hogy a kisfiútól nyilván azt várta az atyja, hogy - mindent feláldozva - mesterévé váljon e szerszámnak... s erről - persze továbbra is az álmában - nyomban eszébe ötlött barátja, Messala sorsa, akivel valaha együtt tanulta a betűvetést Rulius mesternél... Lám ez a kisgyerek is olyan sorsra juthatott mit egykor Messala, aki sokkal szívesebben járt volna a korabeli fiúcskákkal játszani a Tevere partjára, ahelyett, hogy azzal a fura hangszerével cincogjon otthon éjt nappallá téve, és emiatt kimaradva minden kisfiúknak való játékból.

Piscatus sajnálkozva gondolt az álombéli kisfiúra, erre a mindenkori kis Messalára, amint bánatos szemekkel nézi-nézi, méregeti azt a fránya hangszert, s közben - semmi kétség - egy játék kardot képzeli a helyébe, s önmagát pedig egészen máshova, messzi tájakra... Na persze nem olyan messzire, mint például mondjuk a napégette Hispánia, hanem csak három utcányira a házuktól, s a hangszerétől, a folyópartra, ahol az összes barátja épp boldogan bújócskázik, netán a szép ifjú rableányok után kapdos titokban, ő pedig csak egyet tehet, hogy itt és most a húrokat kapja el, és ezt a rableányokhoz egyáltalán nem mérhető valamit ráncigálja persze, ha... ha a kezébe veszi. Ám előbb-utóbb a kezébe veszi, ehhez nem is férhet kétség, ezt sugallja az arcán a bánatos lemondás, a lázadó haragot elfojtó, kétségbeesett beletörődés... De egyúttal látszik ezen a gyermeki orcán valami más is, a beletörődéssel mégiscsak harcba bocsátkozó lázadás vágya... ahogy a húros hangszert méregeti, s titkon felkészül a nagy eseményre: a legalább gondolatban lezajló lázadás felszabadító élményére. Elképzeleli, hogy milyen szép is lenne, ha az a vonó hirtelen fűrészé változna - mialatt ő Gönter Olaf vandál zeneköltő örömodáját játssza, mellyel a jeles vandál muzsikusz, Grötluchewall várának égő romjainak láttán büntette meg a mit sem sejtő emberiséget -, s az örömoda közben lassan, de módszeresen kettéfűrészelné a húros zeneszerszámot, hogy két egyenlő darab legyen belőle... Feltehetőleg nem kellene neki többet foglalatoskodnia eme hangszerrel, hisz a családja egyáltalán nem olyan jómódú, hogy újabb arany soldiusokat áldozzon e kétes reményű idea oltárán.

Ez a gondolat örömmel töltötte volna el, csak hogy - örömét azonnal tönkre téve - nyomban felmerült benne egy kínzó probléma: mit is fog kezdeni a kettéfűrészelt hangszerrel? Annyi borzalmas, együtt töltött év után, mégsem dobhatja el csak úgy...

Ez az új kihívás, amit a kettéfűrészelt hangszer elképzelt valósága adott, azonban - váratlanul - nagy lelkesedéssel töltötte el az elméjét, felébresztve kreativitását, melyről nem is tudta, hogy szunnyadozik benne, sőt még azt se, hogy létezik ilyen egyáltalán.

Azt persze már teljes biztonsággal konstataulta: zenei érdeklődése nincs egy cseppnyi sem, inkább szörnyen utálja az egészet. Meglepte viszont, hogy - ezzel szemben - két félbevágott húros hangszerdarab mily sok lehetőséget rejt magában a számára... .

Méretegette-méretegette tehát a zeneyártó szerszámot. Töprengett, és közben egy boros butéliát emelgetet a szájához. Persze nem igazi borral, hanem valami mézes-szirupos lötytel telít. Ezt azért tette, mert így komolyabbnak, szinte felnőttnek képzelhette magát.

Lelki szemei előtt már ott lebzelt a félbevágott zeneszerszám izgató képe és komoly piszkálta a fantáziáját. Erősen törni kezdte tehát a fejét: mit is lehet egy félbevágott hangszerrel kezdeni. Például, talán két korsónak lehetne tekinteni, s megtölteni sörrel. Persze ő még gyerek, nem ihat sört, s ha mégis, akkor csak titokban az apjával egy apró kortyocskát. Arról is hallott, hogy az ilyesfajta nemes fából készült hordókban érlelt szeszek igen finomak. Elképzelte hát, hogy feltölti az apja legféltettebb kincseit tároló ládában rejtegetett, számoszi borral, érlelgeti egy kicsit, hátha valami isteni mannat nyer belőle. Többször hallotta már ugyanis, hogy az istenek italánál nincs mámorítóbb.

Na persze mást is lehet a két fél hangszerrel kezdeni. Például használhatja az ember ugyebár sisaknak. Hisz, ha jobban megnézi, különösen az alja nagyon emlékeztet a gepidák harci fejfedőjére. Kicsit keskeny ugyan, de megmaradna a fején, ha valami pántlikával odakötné. Lehetne benne a Véres Birchlott, kiállhatna a ház elé, a barbár vezért közismert fenyegető pózában, s riogathatná a járókelőket, vagy épp felszólíthatná őket, álljanak, hadrendbe, s tüntessenek a hatalmas forgalom ellen. Mondjuk, álljanak keresztbe csatárláncot alkotva, szemben a forgalommal, megakadályozva ekképpen, hogy az a sok ronda ökrös szekér áthaladjon, s potyadékaival szennyezze a környezetet, s Ő, mint a környezetvédelem Véres Birchlottja, fején a kettéfűrészelt húros hangszerrel, győztesként állhatna a jövőndő elé.

Piscatus második álmképe se volt kevésbé cifra, mint az előző...

Izgalmas, amolyan - lassan a történelem homályába vesző - hellén típusú kép tárult a szeme elé, mely talán a „Nagy Sándor világa a győztes hódítások után” címet viselhetné.

Az álmkép főszereplője - széles mosolyú „vidéki görög földműves” - a lovát vezette, a határba. Szántani készült. A kép előterében egy délceg Amazon pedig azt figyelte némi kárörömmel, de öntudattal elteve, hogy miképpen is dolgozik a férfi. Szemmel láthatóan meg volt elégedve... azzal, hogy neki nem kell csinálnia semmit. Ő ugyanis egy - a korát ugyancsak megelőző - női egyenjogúsági harcos volt, s mint ilyen, örömét lelte a nehéz paraszti munkára készülődő férfi látványában, s különösen pedig abban a hogy ő majd - mint e földek birtokosa - elszámoltatja e férfit...

Az álmkép harmadik alakja szintén nő volt. Egy fa alatt üldögélt, körbebástyázva magát bölcsességeket rejtő papirusz tekercsekkel. Gondterhelt arca arról tanúskodott, hogy épp azt fontolgatja magában - tekercsei láttán -, hogy maga is inkább szántásra adja a fejét, mintsem hogy a tanulással birkózzon... Mégis szántani... hmm, sokkal könnyebb, vagy legalább is egyszerűbbnek tűnő dolog, mint tanulni, pláne nő létére.

Piscatus némi meglepetéssel konstataulta, hogy ez az álmképe - számára meglehetősen szokatlan módon - nagyrészt optimizmust sugall... Legalábbis úgy tűnt neki, hogy az álomalakok „többsége” - 2 : 1 arányban - mintha elégedett lenne a helyzetével.

Elégedett a férfi is, mert valójában a ló fog szántani és mégsem ő, viszont a ló fáradtságának bérét ő költheti a családjára.

Az amazon is elégedett, mégpedig azért, mert neki csak nézni kell a munkát, szemlélődni, és semmi egyebet, a hasznot meg bezsebelheti...

A kép egyetlen vesztest ábrázol, a fiatal lányt, aki - Piscatus véleménye szerint - minden körülmények közt el tudná magát képzelni, csak úgy nem, hogy a kezében tekercsekkel mondjuk iskolába siessen. Ez az alapvetően „idilli állapot” - vélte Piscatus - eleve elrendelt volt a számukra, az Istenek így osztottak lapot nekik, s már akkor kialakulhatott a szereposztás, amikor megszülettek. Van akinek a munka jutott osztályrészül, van akinek a gondtalan szemlélődés, s van akinek a kínkeserves, és eredménytelen tanulás.

Piscatust hirtelen tréfás hangulat szállta meg, s tovább fantáziált erről az álomképről. Ha jól belegondolt, akkor, ha az Istenek úgy akarták volna, a szántani készülő férfi, ezt a délceg Amazont akár feleségül is vehette volna, s akkor épp házaspárként élik életüket. S lám, a család „harmadik tagja”: a ló, akkor ebben az idilli pillanatot ábrázoló képben épp némi undorral fordítaná félre a fejét, hogy rájuk se kelljen nézni. Otthon persze más lehetne a helyzet, mint itt künn a munka mezején... mert otthon valószínűleg a férfi lenne az úr, a feleségnek pedig ágyba kellene vinnie a reggelit, vacsorát. Ám most, ebben az álomvalóságban a nő kiélvezi a helyzetet, mert azt látja, hogy végre a lusta férje is dolgozik valamit. A környezet idillikus, süt a nap, nyerítenek a lovak, a szántás egyenes, párhuzamos barázdákon lépked a ló az ekével, amit maga után húz.

Az is könnyen lehet, hogy a könyveivel és a papirusz tekercseivel küszködő leány a feleség húga, akivel - ki tudja miért - egy háztartásban élnek, s már korábban „közösén” elhatározták, legyen ő az a családból, aki végre viszi valamire, s a falusi idillt otthagyva városi asszonyoság, ad abszurdum, patríciusné válik belőle. Ehhez kell hát a tanulmányokat folytatnia. Igen ám, mindez igazán szép és nemes gondolkodásra vall, csak hogy a leány legszívesebben szintúgy férjhez ment volna egy derék falusi legényhez, hogy ugyanazt az életformát folytathassa, mint társai, évszázadok óta.

Ez az álomkép egyébként önmagában annyira unalmas, hogy Piscatusnak legszívesebben semmi sem jutna róla az eszébe. De mivel mégis, hát főképp az, hogy mily jó is lenne nem nézni, és nem mondani róla semmit.

Ahogy elillant ez az álomkép, máris másik libbent a helyére, Piscatus kétségtelenül nem túl nagy öröme.

Egy kép, amin nem látszott semmi. Legalábbis nem valamiféle esemény, vagy ilyesmi, hanem... hanem csak valahogy, rejtélyes módon, egy... érzelem próbálja láttatni magát. Érzelem, méghozzá igen fájdalmas érzelem: a kétségbeesés.

Piscatusban nyomban felmerült a kérdés: mi ez? És... főleg miért? Mintha... mintha valakit elhagyott volna a kedvese? És hogy-hogy ily testetlenül jelenik meg előtte? Na és kinek a kétségbeesése? Az övé lenne? A saját kétségbeesésével szembesülne hirtelen? Vagy valaki másé? De akkor kié?

Piscatust ez az egész egy riasztó görög királydrámára emlékeztette, ahol a főhősnő csak álldogál a színpad közepén, nem mond semmit, nem tudunk meg semmit, s főleg nem tudjuk, hogy kivel és mi történt, vagy fog történni, csak a kar szaval folyton nagy bölcsességeknek tűnő unalmas hülyeségeket. Aztán, egyszerre csak: bumm, kész, vége. Lehet hazamenni... Másnap meg fantasztikus pletykákat hallhatunk a fórumon arról, milyen mesterművet láthattunk a

nevezett drámaköltő palavesszejéből. Pedig nem láthattunk egyebet, minthogy a szereplők bárgyún méregették a közönséget, (négy és fél órán keresztül), olykor pár fölösleges bölcsélet kinyilvánításával súlyosbítva és még a mézes boros butéliákat hordozó rabszolgákat se engedték be a nézőterre, hogy az elfásult nézők egy kis felüdüléshez juthassanak.

Szóval ez az álomkép nem mondott Piscatusnak semmit, csak önmagában a Tragédiát magát sugallta, ami pedig bármi lehetett... Csak egy tragikus álomkép volt, amelyet ha még egyszer megnéznénk, akkor már bizonyosan egész mást magyaráznánk bele, mint előző alkalommal.

A dolgok gyakran kiegyenlítődnek. Ezt érezte Piscatus is, amikor rátört a következő álomkép. Már jóval kellemesebb, mint az előző, az a zavaros tragikus, és fájdalmat keltő, amit az ember szeret gyorsan elfelejteni, de ehelyett gyakran még ébredés után is sokáig tovább kínozza őt, szinte ébren álmodja tovább...

Most két vonzó lénnel találkozott éppen, talán valahol a Litrutia közelében, vagy nem is! Ahogy jobban megnézte a saját álomképét, úgy tűnt, ez mégis inkább a nagy Róma lehetett, az, mert mintha egy táncosnő képe látszódna elmosódva, valami szépen rajzolt hirdetőmenyen, a Karthágói győztesek meséire emlékeztető szituációban, amint az érzéki, szexi fekete démon átöleli az ő kemény, harcias, ám daliás, sármos római vitézét. Az álomkép azonban sokkal hétköznapibb, bár mégsem teljesen az.

Ebben is van persze valami teátrális. Férfi és nő, nő és férfi. Farkasszemet néznek egymással. Döntés előtt állnak, talán sorsdöntő döntés előtt, de az is lehet hogy csupán egy komolyabb civakodás csúcspontja ez... Piscatus agyán több gondolat is átfutott ezzel kapcsolatban. A nő mond valamit éppen... Ez egy szakítás? Vagy egy döbbszerű kérdés:

- Mond drágám, te komolyan el akarsz menni, lázadni a császár ellen? - Mi lehet ennek a fura, többértelmű jelenetnek az előzménye? Vagy az, hogy túl sok boldog évet töltöttek el már együtt, s most a férfi megpillantott egy másik nőt, és immár egy új szerelem ígérete felé húz a szíve? A nő talán megpróbálja visszatartani a férfit, hogy továbbra is együtt élhessenek? De az is lehet, hogy épp átkozódva útjára bocsátja? Vagy az, hogy a férfit megérintette a politika, a történelem, vagy efféle furcsa motiváló tényező, s most a hőst akarja játszani... Ki lehet ez a férfi?

Piscatusnak úgy tűnt: mindig is öntudatos ember lehetett. Talán mérnök, színész vagy bárki... mindenesetre lázadó típus, és noha hölgye mindeddig sikerrel visszatartotta attól, hogy lázongjon, mert a lázadók rendszerint pórul járnak Most azonban feladta, úgy érzi többé nem tudja a férfit visszatartani. Elérkezett az a pillanat, amikor ha kell, ha nem, megragadja a zászlót és többé nincs mese... . Hiába a nő csábos mosolya, a kötelesség szólítja. Irány a csata, a nemesnek csak az órákban tartott küzdelem, ahol zászlót lengetve hősi halott lehet. Tehát vagy szexualitás, vagy örült elhatározás.

Hjujj!

Piscatus csalódott! Ez mégsem volt olyan jó álomkép, bár olyan komor fájdalmas se, mint az előző, ez igaz. Kíváncsian várta hát, hogy mily kép vetül elé a következőben. Hát meglátta...

Nincs kétség, örök igazság, hogy a tárgyaknak saját életük van. Ennél az új álomképnél egy csokor virág tűnt a legérdekesebbnek. Ez a bizonyos csokornyai virág egyenként a réten virult nem is oly rég még, de különböző emberek letépték és idehozták. Ide? Hova is? Mindegy no, az álomképébe...

Miként kerülhetett ide? Nem egyszerű... sok minden az agyába csusszant hirtelen...

Eszébe jutott például a rabszolgaság. Ez a csokor virág is lehet egy csoport rabszolga, akiket kiszakítottak gyökerestül, s elhurcolták őket. Egész más helyre, hogy valamiféle ocsmány, értelmetlen uraságok élvezetét szolgálják, mint dísz. Sokan vannak e virágok, és sok-sok helyről származnak. A négus virágok például Afrika provinciából. Nem is tudják már, honnan hurcolták ide őket, s az se már, hogy hol van a gyökerük, mert közben lenyisszantották róluk, majd összekötötték, és beletették egy vázába.

Szépen viruló négus rabszolgavirágok. Az egyik Afrika provinciából származik, a másik talán Kelet-Afrikából, a harmadik esetleg Nyugat-Afrikából, de származhat akár a szomszédos mezőről is... Mindenesetre mindenféle virágnépekből kiszakított egyedek, akik összekerültek egy végleges helyre, új, kényszerházát alkotva maguknak. Ebből jött létre egy virágnép, ez pedig nem más, mint maga az álomképbéli csokor virág. Hazája egy váza, egy uraságnál, ahol nemcsak virágrabszolga van, hanem emberleány-szolga is, aki egyszer csak benyit az ajtón, és rátekint a virágcsokorra.

Ekkor két dolog tükröződik a leány arcán egyszerre. Részint megdöbbenés, hogy már nem ő, a nagyúr kivételezett kedvence, hanem egy csokor virág, aki tán kiüzi őt privilegizált helyzetéből.

Lehet, hogy a szolgálóleány ez idáig sok-sok időt töltött már azon az asztalon - ahol most a csokor áll a vázában - az úr kedvére téve. S lám, most ugyanezt a szerepet a virágcsokor tölti be.

- Mi lehet ennek az oka? - Fut át a kérdés jó Piscatus agyán, álomképén töprengve, s arra a következtetésre jut: talán éppen azért, mert az úr elköltözött, elhalálozott, elment. Csak a hölgy van otthon, az úrnő, s a szolgálóleány eztán már csak igazi rableányként a konyhában szolgálhat, ezzel szemben a virág az úrnő gyönyörűségére szolgál.

Tán az a régi szobor, ami nem messze a bejárat mellett áll, az uraság valamelyik ősének emléket állítva, mely az állandóságot, a nyugalmat s főleg az örökervényűséget testesíti meg, ő az, ki mindent látott, mindenről tud, s ha beszélhetne... de nem beszél... Nagy titkoknak tudója. Szemtanúja azoknak a drámáknak, amik lejátszódtak az előtte lévő asztalon. Szemtanúja s egyben köelméjébe zárt tikok örök hallgatag őrizője.

Kép elillant, hogy helyet adjon egy másiknak

Ez, az újabb: komor kép, igazából nem ábrázol semmit.

Mintha tragédia húzódná meg a háttérben. Egy idős matróna és egy meglelt római polgár gondolkodik életének folyásán...

Jelen van az a pillanat, ami a múlttól a jövőt elválasztja. (Habár itt a jelen és múlt egybefolyik.) Óriási nagy nihil volt az életük, nem történt és nem történik benne semmi.

A matróna elnéz a távolba, s nem gondol semmire. Legfeljebb arra, hogy hiába van ő, hiába létezik a világon, nem történt vele soha semmi. Ezután sem fog vele történni semmi. Csak egymásba fonódnak az egyforma, jellegtelen unalmas napok. Csak úgy vegetál bele a világba.

A polgár lehet, hogy valamiféle rokoni közösségben van a matrónával, de a feltételezés ellenére ridegen, hidegen állanak egymás mellett, mintegy véletlenül.

Ha mégis van valami összetartozásra utaló nyom közöttük, azt a helyiség háttér jellege adja.

A polgár arra gondol, hogy uram fia, eltelt felettem mintegy 35-40 esztendő, és mire mentem vele. Van egy tunikám, egy közepesen jól szabott római polgárjogom és kész. Nincsen perspektívám, se múltam, se jövőm, de még csak vágyaim sincsenek. Csak nézek magam elé, hogy mégiscsak kellene magammal kezdeni valamit. Mi a csodát kezdjek, amikor egyetlen árva gondolatom sincs. Társam sincs, tippem sincs, semmi sincs. Csak jogom.

A matróna meg már nem is gondol mégsem semmire...

Ismét vált az álomkép:

A változatosság kedvéért megint egy furcsa, rossz, jellegtelen, unalmas kép telepedett Piscatusra, amiről az a gondolata támadt, hogy nem is ábrázol semmit, nem sugalmaz érzelmeket, csak egy vágyat kelt, azt, hogy minél előbb megszabadulhasson tőle.

A álomkép tényleg lehangoló. Egy idősebb és egy fiatalabb ember néz valahová, valószínűleg sehová... inkább mintha önmagukba tekintenének. Az agórán úgy szokták jellemezni ezt a jelenséget, hogy bámul kifelé a világba a fején keresztül. Közben e bámult világból nem vesz észre semmit, csak a belső önmagával van elfoglalva.

A reménytelenség, a gondolatlanság színtere ez. Nem volt múlt, nincs jelen, s jövő sem várható.

Azt sem vizsgálja, hogy az egésznek van-e valami értelme.

Ez a két ember nem gondol semmire, nem csinál semmit. Még létezni sem akar, de arra sem gondol, hogy véget vessen ennek a nem kíváncsi létnek.

Élnek, de nincsenek jelen.

Viszonyukra csak kényszeredetten lehetne ráfogni, hogy apa-fiú kapcsolat.

Ezek az emberek nem úgy néznek, mint apa-fiú kapcsolatban szokás, egyszerűen nem is néznek egymásra, hisz mint vélhető: egyik sincs jelen, és számukra a jelen semmi más, mint egyszerű, időn, téren és önmagukon kívüli vegetálás. Ebben a kettőben tökéletesen megegyeznek. Ezzel rokoníthatók egymáshoz, hogy nincsenek jelen.

Az álomképek jellemzője hogy tűnékenyek, s gyakorta váltogatják egymást. Piscatus csak úgy kapkodja álmában a fejét, s máris, máris újabb jó.

Déli szieszta, aratás közben. Aratólegények heverésznek, a fűben. Ennek előzménye nem lehetett más, mint hogy arattak, de nem lehet tudni, hogy mit, mert szemlátomást a learatatlan kalászosok közé vetették magukat. Feltehetőleg hispániai napszámosok ezek, akiket felfogadott a gazda, mert kevés volt a rabszolgája, de amint a gazda félrenéz, máris szabotálják a munkát. A déli szieszta lehet, hogy már kora délelőtt elkezdődött. Aztán talán még kaszálgatnak is majd egy keveset.

A kép a nemtörődömséget, a lustaságot sugallja, de mégis van benne valami erőteljes. Ezek az erőteljes férfiak, feltehetőleg hivatalosan béaratók, de közben kirabolnak egy-két gazdag patríciust, mivel jól tápláltak, magabiztosak és akad pénzük is, feltételezhető, hogy valójában rablásból tartják fenn magukat, az aratólegény tevékenységet csupán alibiként használva.

Két rablás között elmennek valahova aratni. Itt aztán aratnak, aratgatnak de nem nagy lelkesedéssel. Hisz idejük java részét a learatatlan búza között alvással töltik. Lehet, hogy végül nem is kapják meg a fizetségüket, de nincs is szükségük rá, hiszen ezt a dolgot - ha minden igaz - csak alibinek használják, leplezve valódi bevételi forrásukat.

Piscatus undorral rázza meg magát, hogy a kép eltűnjön. El is tűnik, de a várva várt felébredés helyett még újabb kép tör reá.

Egy őserdőt lát, ahol hatalmas fák között beszüremlik valami kis fény, és itt éppen egy folyó fut keresztül a fák között. Ezt a folyót egy apró vízesés táplálja, ami egy meredek sziklafalról hullik alá. A vízesés alatt egy kis tó csillog, mint apró ékszer. A tóban egy hatalmas darázs fürdik.

Ez az óriás darázs - bár mily hihetetlen - határozottan fürdik, s közben a szívókájával még vizet is iszik hozzá.

A kép bal oldalán egy szellem-alak bontakozik ki, ami a darázst próbálja meg elkapni valamilyen eszközzel. Papírsárkányszerű szellem-alak.

Ennek a képnek csak jelene van, jövője és múltja nincs.

A múltból csak annyit lehet feltételezni, hogy felnőttek a fák, kialakult a természet, s van benne valami örökös, mert hogy a vízesés itt volt, a folyó is ősidők óta. A szellem-alak is kortalannak tűnik. Ez a kép egyfajta állandóságot, állandó jelent sugároz. Az élet mindig megy a maga csapásán, tulajdonképpen nem történik semmi új, elfolyik a víz, jön helyette másik.

Az erdőben meglehetősen sötét van, komollyá és ijesztővé varázsolódik ezáltal a táj. Egyben mégis valamiféle nyugalmat áraszt. Komor nyugalom.

Piscatus nem is tudta eldönteni magában, hogy milyen érzetet keltett benne ez az egész... De nem is nagyon maradt rá ideje, mert váltott a kép, s máris álombéli szemei elé tárult a gyógyító ember, aki épp kézrátétellel óhajt energiát sugározni egy fekvő alakba, egy ifjuba, aki valójában nem látszik betegnek - nem is az -, így hát a gyógyító ember nem holmi betegségből akarja kigyógyítani, hanem inkább valami feladatra készíti fel, plusz energiát sugározva belé.

Ennek a különös, álombéli, gyógyító embernek a különös voltát a körülötte villogó aura is kiemelte, úgy véve őt körbe, akár egy szellemkép-kontúr, vagy valamiféle isteni fényhez hasonlatos kisugárzás.

Feltehetőleg ő vala a nagy tudor, a nagy szellemfi, akihez az álmokép másik szereplője, az ifjú titán eljött energiát meríteni a talán még csak titokban ismert nagy feladatához.

Az ifjút atyja nyilván nagy feladatokra szemelve ki, gondosan neveltette. Ez az arckifejezésén is látszik: kemény, erős, aki egész életében arra készült, hogy egy nagy tettet vigyen egyszer véghez. S most jött el ez a pillanat. Ez az utolsó állomás előtte, a gyógyító embernél. Még egyszer feltöltekezik, talán különleges energiákat szív magába, hogy ezek után mint győztes harcos küzdjön meg a céljáért.

Az egész kép fenséges érzelmeket áraszt. A gyógyító jó ember, és nem valami gonosz mágus, varázsló, az ifjú titán pedig az igazi hős, aki arra készül egy közösség érdekében, hogy valamiféle hősi tettet hajtson végre.

Piscatus már-már fellelkesült ezen az álmon, de mint minden ami jó, ez is tűnékenynek bizonyult, s elillant hirtelen..... Bánatos volt Piscatus, de hiába!

S jött a következő álom:

Szerelmi bujálkodástól fáradt és kétségektől gyötört ifjú pár. A fiatal hölgy az aktus után meggyötörve fekszik az ágyon, a férfi már felöltötte tunikáját és távozni készül.

Úgy tűnik, hogy mindketten megbánták, amit tettek, bár feltehetőleg nagy szerelmi csatározás folyhatott az előző órákban. Ám most, hogy már túl voltak rajta, csak a megbánás és a kétségbeesés fészkelte magát a szívükbe.

Valami félelem is jelen van a gondolataik között, a jövőtől való félelem: mi lesz ha egyszer el kell számolni a tetteikkel, ha nem sikerül azt leplezni... s talán nem is akarják... eleve kihívva így a sorsot maguk ellen...

Úgy tűnik, hogy ez az álombéli ifjú pár véletlen felindulásból lett egymásé, és túl a nagy szerelmi gerjedelmen, mámoron, rájuk tört a borzasztó kijózanodás.

A férfi fogja a fejét: hogy fog elszámolni a párja, illetve a saját lelkiismerete előtt.

Feltehetőleg korábban is ismerték egymást, mindkettő jó házasságban él, de úgy hozta a sors, hogy amikor találkoztak, nem tudtak ellenállni az egymás teste által kisugárzott varázsnak.

Eltöltöttek együtt egy kellemes, izgalmas órát. De a kijózanodás brutális hatással van rájuk. Piscatus két megtört álombéli alakot lát, akik komolyan rettegnek a holnaptól, és mégis, talán lehet, hogy nem futamodnak meg a sorsuk elől, bár ezt most még maguk se tudják, és persze az is lehet, hogy nem változtatnak az eddigi életükön, hanem megpróbálják rendbe hozni. Ennek azonban az lesz az ára, hogy szép helyett, keserves és rossz emlékként marad meg emlékezetükben ez az óra a számukra, hisz a lelkiismeretükkel nem tudnak rendesen elszámolni.

Piscatusnak szinte könnyes lett a szeme.

S egy picit magára is gondolt e fájdalmas álom közben, aztán ahogy szokott, újra váltott a kép:

Hatalmas nagy Amfiteátrumot látott, ahol a tomboló népnek, s a légionáriusoknak a vízi csatáit imitálták épp a szerencsétlen gladiátorok.

A római Colosseumhoz volt hasonlatos e hatalmas építmény. Zsibong benne a nép (cirkuszt, kenyeret - mondá a nagyúr, s lőn).

Süt a nap, mindenki borzasztóan élvezi, az árusok körbehordják a mézzel és hús vízzel elkevert jó borokat rejtő butéliákat, mézes süteményeket. Mindenki vesz belőle, tele pofával falnak, s éltetik a császárt.

Izgatottan várják az eseményeket.

Megszólalnak a fanfárok, a porond pillanatok alatt megtelik vízzel, bejönnek a hajók és megkezdődik a látványos ütközet. Az egyik oldalon római gályák, a másik oldalon egyiptomiak.

Óriási csata zajlik. A rómaiak rátámadnak az egyiptomi hajókra, a csákllyákkal egymás mellé húzzák őket, hogy a vízi ütközetet - római módra - szárazföldi ütközeté alakítsák át.

Ezalatt a ballisztákkal hatalmas kődarabokat hajítanak át, majd máris kezdetét veszi a „száraz-földi csata”.

A harcosok átugrálnak a másik hajóra, kezdetét veszi a szörnyű mészárlás. Hatalmas küzdelem folyik, a hajók kigyulladnak, patakokban ömlik a vér...

A nézősereg tombol örömében... A patríciusok pedig azért örülnek, mert ha a nép örül, akkor nem lázong.

Ezzel az első rész véget ér, mert minden egyiptomi hajót elsüllyesztettek.

Szünet.

A vizet leeresztik, aztán kinyílnak oldalt a rácsos ajtók, s két kiéhezett oroszlán meg négy hasonlóképp prédára vágyó tigris ront be a porondra, s ezekkel kell megküzdeni - háló és szigony segítségével - annak a három trák gladiátornak, aki nem túl nagy lelkesedéssel, hanem inkább rutinos apátiával lépdél be a küzdőtérre...

Tisztában vannak vele: minimális esélyük van a vadállatokkal szemben. Mégis, győz az élni akarás, s a harcosi erényekbe vetett hit.

A hozzájuk legközelebb lévő állatok fejére vetik a hálót, azok nyomban belegabalyodnak, nem tudván többé tájékozódni, s ekkor jöhet a szigony. Ám, mivel az állatok vannak többségben, nem tudnak mindegyikkel azonnal végezni. S lám az egyik oroszlán - egy óvatlan pillanatban - elkapja a legöregebb gladiátort. Átharapja a torkát.

Mámorosan üvölt a nép. Milyen nagyszerű játék! Pompás szórakozás.

Kivonszolják a hullákat.

Piscatus gyöngyöző homlokát törölgeti, de jó volna felébredni!

De az álom könyörtelen, jönnek az újabb képek! Piscatus az ébredésért fohászkodik az istenekhez...

És egyszercsak felébred... egy porond közepén, rövid légionárius karddal a kezében, szemben egy izzó szemű, félholtra éheztetett oroszlánnal....

De ez már igazán sok volt! Nagyon sok!

Piscatus kényszerítette magát, hogy felébredjen. Még hogy oroszlánok... ráadásul félholtra éheztetve!

Nagyot nyögött, kinyitotta szemeit, és... valóban most már igazán felébredt. Ismét itt volt az ő szeretett valós világában, gyönyörű Átriumos házában, s kedvenc rabnője, a szépséges Rebeka legyezgette egy pálmaággal.

Oh édes otthon! Mindenütt lehet jó, de tényleg legjobb otthon.

MARCUS MESTER BÖLCS MEGÁLLAPÍTÁSAI, MELLYEL BARÁTJÁT RUFUST, AZ ITALMÉRŐT TRAKTÁLTA

1.

Nézd, barátom Rufus, gondolom neked is feltűnt már néhány furcsa igazság az életben, már ha persze nem vette el végleg az eszedet az az ócska vinkó, amivel Róma óvatlan polgárait nap mint nap mérgezed.

Feltűnhetett például, hogy arról az emberről, aki folyvást lábujjhegyen jár, nem mondhatjuk feltétlenül, hogy tapintatos ember. Sőt joggal gondolhatjuk inkább, hogy ki akar emelkedni a tömegből...

Vagy elgondolkodtál-e azon, ha gyenge agyad egyáltalán enged ilyesmit, hogy a boldogságnak nincs ára! Aki az igazi boldogságra vágyik, az minden áldozatra hajlandó és képes...

Esetleg töprengtél-e arról - ha képes vagy ilyesmire egyáltalán -, hogy miért értelmetlen megsértődni? Biztos nem. Hát én megmondom neked: A sértődött embert előbb utóbb mindenki faképnél hagyja, sőt, rosszabb esetben még el is látják a baját, s akkor már akár „kézzel fogható” is lehet a sértődöttsége...

Nem tudom kedves Rufus barátom, minden vinkók ismerője, levontad-e már valaha is valaminek a konzekvenciáját? Nem, hiszem, mert hisz akkor nem ily ócska lőréket árusítanál, ezért hát eszedbe vésem, ha lehet egyáltalán, a következő igazságot: Olykor jobb megbánni azt, amit megtettünk, mint amit nem tettünk meg... de még jobb úgy cselekedni, hogy ne legyen mit megbánni, s nem elmulasztani azt, amiért később bánkódnánk... Hmm, persze ha értenéd, más nedűket találhatnánk a te üzletedben. S nem fenyegetne az a veszély, hogy az örökség, melyet majd a fiaidnak hátrahagyhatsz, egy szóval lesz jellemezhető, ami úgy hangzik: „nincs”.

Meglepne az is - jó Rufusom -, ha te is olyan volnál, aki mindig tudja, mit tegyen a bajban, s pláne meglepne, ha azt is tudnád, a bajt miként előzhetnéd meg.

Ugye kedves barátom csodálkozol, hogy szóbaelegyedek veled? Csak hát a leereszkedés luxusát csak az engedheti meg magának, aki előbb - így vagy úgy - felemelkedett valahová... s talán sejted, hogy most magamra gondolok! Egy bölcs férfire, akinek éppen ezért van hazája s háza ebben a hazában.

De hát minek is beszélek én neked jó Rufusom, hisz te egy olyan fajta buta ember vagy, aki ha véletlenül megért valamit, nyilván már is elájul önmagától, csak hát nem látlak itt épp ájultan heverni...

Na tölts hát még kupámba az ócska vinkódból, ha már a te boltod a mézédeseen tüzes számoszit nem ismeri... nyilván nem is hallottál róla soha, hellént is csak onnan ismersz, hogy jó aranyakon vettél magadnak írástudót a rabszolga piacon...

Tudod jó Rufus barátom, ezer dolog különböztet meg minket, főként persze az én bölcseségem, s a te végtelen ostobaságod, egyben mégis egyek vagyunk: többnyire azt érezzük: a kutyanak is jobb sora van nálunk... s ilyenkor úgy gondoljuk: jobb lenne kutyaül éreznünk magunkat... De ha ez lehetséges volna, rádöbbenénk: hiába érezzük kutyaül magunkat, nekünk még úgy sem lenne jobb dolgunk...

Na és azon eltöprengtél-e már jó Rufusom, hogy az a férfiú, aki gátlástalanul és folyvást csak a javainak növelésén fáradozik, valójában sohasem érheti el végcélját, mert nincs olyan pont, amikor úgy érezné, hogy már nincs mit gyűjtenie... ezt én mondom neked, kinek már volna módomban effélére vetemednem... Mert hát - kedves barátom - valójában nem az számít, hogy mennyit, s milyen körülmények közt élünk, hanem az, hogy amíg élünk, értelmesen töltjük-e el létünk idejét, vagy léhán lazsálva, ostoba barom módjára vegetálunk...

Az értelmes élet és a napi néhány jó kupa bor, boldoggá és megelégedetté tesz, a vegetáló léha értelmetlen élet pedig durvává, üressé, lehangolttá, életunttá...

2.

Bizony mondom, Rufus barátom, ha bölcsen akarsz élni, s szeretnéd ha törekvéseidet a siker koszurójával tisztelnék meg, akkor jól teszed, ha tetteid előtt elébb számbaveszed azok lehetséges következményeit, s csak ezek kellő mérlegelése után lépsz a tettek mezejére.

S még jobban teszed, ha azokat a korábban volt dolgokat is megvizsgálod, melyek tervezett tetteidet megelőzték, kiváltképp azokat, melyek most terveid véghezvitelére sarkallanak!

Ha így teszel, bölcsen cselekedel!

Mert mi is lehet osztályrészed, ha nem fontolod meg előre lépteidet?

Nagy hévvel, s reményekkel vágysz terveid véghezvitelébe, lelkesen, optimistán, de felvértezetlenül!

S ha jönnek az első buktatók, netán kudarcok, elveszíted kedved, vagy épp erőszakkal veszik el azt tőled. S hova jutsz? Egy tapodtat sem előre, hanem maradsz ahol voltál, tán még hátrébb is vetett a sorsod utadon!

Ez kell neked?

Hát nem, hát legyen eszed!

Győzni akarsz?

Az Istenekre igen, ahogy csak én is, s mindenki más.

De vedd akkor a fáradságot, vizsgáld meg a feltételeket! Légy fegyelmezett, mértéktartó, cél-tudatos. Tartóztasd meg magad a mámortól, az élvezetektől, mindattól, mi figyelmedet a céltól eltereli, s mi erődöt a megvalósítástól elveheti!

Aztán gondold végig mily kudarcok, gáncsok érhetnek terveid megvalósítása közben. Vedd számba őket, s szoktasd magad e szenvedések és akadályok elviselésére, hogy ha fogvicsorgással is, de kibírd s le tudd győzni őket.

Tanulmányozd önnön énedet s természetedet, jöjj tisztába erőddel, tudásoddal, lelkeddel amennyire csak lehet.

Jöjj tisztába vele, hogy a lehetséges megpróbáltatások közül mit s meddig vagy képes elviselni.

Vizsgálđ önmagad s tedd fel a kérdést magadnak: mire születted? S ha sejtöd a választ, akkor talán reménykedhetsz vállalkozásod sikerében.

Ha megtalálod önmagad s tisztáztad igazi célodat, akkor vállald az ezzel járókat s ne téveszd szemed elől azt a célt.

Ha így cselekszel akkor előre lépsz s ékesíteni fogja homlokod a siker koszorúja.

Na persze jól tudom, Rufus barátom, hogy mindezeket hiába is mondom neked, hisz te, mint az ócska vinkók kimérője, nem látsz tovább a mérőkanalad végénél... De lehet hogy jól van is így, s boldogabb maradsz, mintha a bölcsességek birtokosa lennél.

3.

Jó Rufus barátom, nem győzők szónokolni hozzád, mintha nem tudnám, hogy mindez hiábavaló fáradalom, mert borgőzös agyadnak közelébe sem férkőznek a magasztosabb gondolatok.

Mindazonáltal felhívom a figyelmedet arra, hogy a dolgok léteznek a világban függetlenül attól, hogy észleled-e őket vagy sem. Persze te is látod s érzed őket, csak hát nem mindegy, hogy hogyan. Mert azt, hogy a dolgokat miként s milyennek látjuk, azt bizony minden ember egyéni képessége, tudása, bölcsessége határozza meg. Ugyanazokat másként látja s értékeli a bölcs írástudó, például szerény jómagam, és másként a hegyi barbár birkapásztor, akit egyébként lehet, hogy éles elmével áldottak (vagy vertek?) meg az istenei. S megint másként látod s értekeled te, szegény Rufus barátom, aki lehet hogy látod a dolgokat, de borgőzös agyad aligha alkot róluk értékítéletet.

4.

Tudod jó Rufusom, olykor eltöprengek a világon - ha érted hogy mi is az a töprengés, mert rólad nem igen feltételezem, hogy ilyesfélével mulatnád az időd -, és arra gondolok: mi is az a gonoszság, amiről nap mint nap hallunk, s nem ritkán úgy véljük, meg is tapasztaljuk kárát a saját bőrünkön. Nos lehetséges volna, hogy ez a félelmetes valami, a gonoszság, mely megmérgezni látszik a világot, talán nem is létezik? Talán valami furcsa kitaláció, melyet azért hoztak létre az emberek, hogy felcímkézzenek vele olyan történeteket, melyeknek nem értik a mozgatóerejét, és a józan értelmét? Talán csak egy összefoglaló jelző, amit minden olyan történetre ráaggatnak, ami érthetetlen okból történik, s nagy fájdalmat, kárt, veszteséget okoz az elszenvedőinek?

Csak hát, jó Rufusom, megmondom én neked miként vélekedek erről, csak töltsd újra tele a kupámat abból az ihatatlan vinkódból, amit amúgy is kár sajnálni, s tán még jót is teszek vele, ha megiszom, hisz azzal se tudod mérgezni a jó és becsületes polgárokat, akik abban a hiszemben térnek be hozzád, hogy itt felüdíthetik megfáradt testüket az istenek italával, de helyette mit kapnak? Valami mérgező lőré, amit a legjobb esetben is ecetnek vélne az ember, ha te nem bizonygatnád hogy szőlőnek levéből készült bor volna ez a furcsa folyadék...

Egyszóval, jó Rufusom, a gonoszság igenis létezik. Az nem más, mint a minden emberben ott lappangó rosszabbik énje, amely kinél gyakran, kinél ritkán de előtör, s oly önző cselekedetre ragadtatja az egyént, ami másoknak biztosan károkat okoz, de gyakorta önmagának sem használ.

Hogy aztán ez a gonosz én az egyes embert mennyire uralja, az határozza meg, hogy az illető tisztességes polgár-e, avagy gazember.

A NŐI ERÉNYRŐL

1

A férfiak véleménye a női erényről

A nőiszemélyek titkon, avagy kevésbé titkolva, sokkal kevesebb jelentőséget tulajdonítanak, avagy szeretnének tulajdonítani annak, amit női erénynek nevezünk.

Csak hát - legalábbis a férfinépség véleménye szerint - nem rajtuk múlik e nem kevésbé fontos mérce meghatározása: miben is áll a női erény.

Ha ugyanis a nőiszemélyeken múlna ez, akkor feltehetőleg, sőt, minden bizonnyal ilyesfélék lennének a női erény alkotóelemei, mint a női büszkeség, a feltűnési viselkedés, a divatmánia, a minél erőteljesebb cicomázottság, a helyesen megválasztott ajakrúzs, a kacérság, s nem kevésbé az alig, vagy csupán a látszat kedvéért leplezett kéjvágy...

A nőiszemélyek bánatára azonban a férfinépség szabja meg a női erény kritériumait és határait, mégpedig kénye-kedve szerint, és minden esetben más-más szempontból, aszerint, hogy feleségéről van-e szó, vagy szeretőnek kiszemelt páciensről.

A nőiszemély pedig nem követheti ösztöneit, mely lerázni vágná a férfinépség rákényszerített béklyóit, hanem engedelmesen behódol a követeléseiknek.

Pedig, ha ösztöneit követné, akkor nagyon is valószínű, hogy gyakorta elajándékozna magát, pusztán önnön vágya indíttatásából, bár még az is lehet - sőt, ennek még talán nagyobb is a valószínűsége - hogy csak kíváncsiságból... S nem szabad elfeledni még egy variációt e témára: hogy épp valamiért érzett hálából teszi ezt...

Mindezeket nyugodtan tenné, ha tehetné! Ugyanis a nőiszemélyek önjárandékozási készsége eredendően független attól, hogy szívük szabad-e éppen... Ám sajnos nem teheti, hisz alávetette a férfinépségnek.

2

A nők véleménye ugyanerről

A normális nőiszemélyek mindig azt teszik, amit az ösztöneik súgnak, s egyáltalán nem törődnek azzal, hogy mit gondol erről a férfinépség...

3

Mi az igazság?

Erre nincs válasz....

BUSZU-BUSZU AVAGY EGY TRADÍCIÓ SZÜLETÉSE

Mosi Moya csendes kis sziget volt, valahol a dél-kínai tenger rejtekében. Talán csak a helybéliek, na meg a XX. század végének „modern” maláj kalózsai tudták pontosan, hogy hol. Az előbbiek azért, mert az adószedők mindig emlékeztették őket arra, hogy „hol a helyük”. Az utóbbiak pedig azért, mert ennél jobb rejtekhelyet nem is találhattak volna a tömegkommunikációs forradalom áldásaitól szenvedő világban, mint ezt, ahová a vámhatóság fegyveres kommandói még be nem tették a lábukat, s a már említett adószedőkön kívül legfeljebb néhány elvetemült turista - aki előtt már a szeszcsempész szentélyek sem számítanak igazán szentnek - vetődött el néhanapján.

Mosi Moya tehát csendes volt, nyugodt, s nem utolsó sorban gyönyörű! Pálmafákkal övezett, homokos partja, mint valami zöld-sárga színekben pompázó selyemszalag kerekedett a sziget köré.

Beljebb narancsligetek és pineákkal övezett buszu-buszu ültetvények váltogatták egymást. Itt-ott apró tavacsok vize csillogott, s középtű, szinte a sziget mértani közepén, egy évszázadok óta mély álomba merült tűzhányó orma meredezett, apró kecses hósípkát viselve központi kráterének tetején.

Mosi Moya lakói, az adószedők ellenére, igazán élvezték az életet. Ilyen idilli környezetben ez nem is lehetett másként.

Későn keltek, bőségesen reggeliztek, s a finom, többnyire gyümölcsökből álló reggelit egy-egy kupa mámorító buszu-buszu lével öblítették le. Később kapirgáltak egy keveset a földeiken, mert a buszu-buszu olyasvalami volt, ami rendszeres gondozást igényelt ugyan, de bőségesen meghálálta a kényeztetést. Aztán jött a jó ebéd, majd a délutáni durmolás, s végül a nap fénypontjaként az esti tűztánc a parton...

Talán ebből is kitűnik, hogy Mosi Moya boldog életének egyik fő letéteményese a buszu-buszu volt, ez a fantasztikus növény, melynek hatalmas, kókuszdióra emlékeztető termése édes, részegítő mámort hozó nedűt hordozott magában, mely nélkül egy valamire való Mosi Moya-i bennszülött el sem tudta képzelni az életét, de vele viszont földi paradicsomnak találta.

A buszu-buszut, sehol másutt a világon nem ismerik. Csak itt honos, pontosabban itt vált azzá. A buszu-buszu ugyanis egy nemesített növény, amelyet jó háromszáz évvel ezelőtt egy viking ősszel büszkélkedő, de őseire csak kétféle szálfatermetével és rőt szakállával emlékeztető dán misszionárius, bizonyos Hamlet Kingson kísérletezett ki, miután hajótörést szenvedett egy viharban, s egyedüli túlélőként kiűszott Mosi Moya partjaira, fogai között egy cápa uszonyával, amit menet közben harapott le egy reátámadó ragadozó testéről. Mellesleg a sziget környékét azóta is rémülten kerülik ezek az uszonyukat féltő „vízivadak”.

A nagy napot, melyen Hamlet Kingson Mosi Moya szigetére lépett, azaz inkább félholtan, de az uszonyt egy pillanatra sem eresztve a fogai közül, a partra mászott, a bennszülöttek ma már nemzeti ünnepként tisztelik, hisz jó létet és „jó lét” hozott a számukra. De akkor még iszonyú riadalmat okozott...

A partra sereglő, apró termetű kínai eredetű lokálpatrióták eredetileg valami földön túli lényt véltek felfedezni, a némi pihenés után feltápáskodó Kingstonban, aki valahogy többé kevésbé ember formát öltött ugyan, de olyat, mintha három normális halandó egymás nyakába állt volna, viszont az arcából uszonyt növesztett, és ilyesmit csak a halak szoktak...

A dilemmát tovább fokozta, hogy ez az óriási lény rendkívül bűdös volt, ami ugyan a halakra is jellemző egy idő után, de ez a hatalmas furcsa lény mégse lehetett hal, már csak azért sem mert két hatalmas lábon állt, amivel igen nagyot tudott rúgni, mint ahogy azt néhány bátrabb kíváncsiskodó meg is tapasztalhatta, s ez ugyebár a halakra mégsem jellemző...

Mosi Moya lakói azon kezdtek hát tanakodni, miféle istenség lehet ez a hatalmas, erős rúgású valaki, vagy valami, amikor Hamlet Kingson hirtelen kiköpte a szájából a cápauszonyt - fejen találva a sziget köztiszteletben álló előljáróját, aki ettől kezdve a nép köztiszteletben álló bolondjává vált, s a drámai élményei sokkoló hatására, kizárólag homályos jelentésű rigmusokban fejezte ki magát, azt is dalra fakadva... - aztán elbődült valami szörnyű nyelven, s a szájára mutogatott.

Hoztak hát neki enni és inni, gondolván, hogy ez mégis a legjobb megoldás - még ha költséges is egy kicsit -, mert ki tudja, ellenkező esetben talán a szigetlakók közül falna fel néhányat első éhében.

Hogy az aggodalom jogos volt, azt mi sem bizonyította számukra ékebben, mint az, hogy a riasztó küllemű óriás egy harapásra bekapott pár banánfűrtöt, egy fél szárított kecskét, de a sziget legszebb tavából merített vizet undorral kiköpte.

Aztán felpattant és órákon át rohangált a parton, mint valami tébolyult, s a partra vetődő hajóroncsok között keresgélt. Ám a zavartan körülötte tébláboló Mosi Moyaiak újabb nagy megdöbbenésére semmi hasznosnak látszó tárgyat nem vett magához, viszont amikor egy némileg rothadásnak induló kókuszdiókkal, s egy valamiféle rejtélyes csomaggal telegyömösölt faládára lelt, féktelen örömtáncokba kezdett.

A jámbor szigetlakók együttérzően bólogattak, s egymásra vigyorogva a fejükre mutogattak, hiszen csak bolond lehet az, aki ilyen rossz állapotban lévő kókuszdióknak örül, amikor pedig a környék tele van kókuszpálmákkal, s a finom szőrös csemegeit elé is tálalták, amikor a partra vetődött...

Na de hamarosan rájöttek a tévedésükre - s ezt aztán egyáltalán nem bánták -, mert ez a különös kincs teremtette meg Mosi Moya későbbi víg napjainak, s talán egykor bekövetkező felemelkedésének az alapjait.

A különös óriás - akit a hálás szigetlakók a Kókuszok Dilis Atyja, vagy mások emlékei szerint: a Dilis Nagy Kókusz Atya, röviden: a Dinka névvel tisztelték meg, beírva őt Mosi Moya történelmének aranykönyvébe - ugyanis hittérítő és növénynemesítő volt. Az előbbi tekintetében elhanyagolható eredményeket tudott felmutatni, de a második viszonylatában azonban lenyűgözöt nyújtott. Fáradtságot nem kímélve rájött, miként lehet egy növényben egyesíteni a könnyen, természetes kulacsként használható kókuszdió, és a kikötőkben oly nélkülözhetetlen gabonapálinka legnemesebb tulajdonságait: azaz a kulacs jelleget a részegítő mivolttal.

Nos Hamlet Kingson, azaz Dinka Atya ezt a nagyszerű ajándékot hozta el a Mosi Moya-i népnek. S míg másutt feltehetőleg nem becsülték e különös óriás csodálatos tudását és ezért nem tárult fel e balga mások előtt a buszu-buszu titka, addig a sziget lakói féltett kincsként kezelve, nemzedékeken át a legjobbjaikra bízva örökítették át. Ezért lehetett mára már se szeri, se száma Mosi Moyán a virágzó buszu-buszu ültetvényeknek!

S ím e történetnek, mint oly sok másnak vala egy egyszerű ám megszívlelendő tanulsága:
Sosem szabad ítélni első látásra. Lehet valaki igen bölcs, dacára annak, hogy pusztá
látványa egy megveszekedett őrültre emlékezteti az első látásra óvatlanul ítélezőt!

A SZERELEM PÁRIZSBAN TEREM

Párizs! Ha valaki ezt a szót hallja, többnyire elakad a lélegzete, s valami csodálatosan szépre, pikánsan varázslatosra, elbűvölően bájosra, hamiskásan titokzatosra gondol, s nem téved! Párizs, a „fények városa” tényleg ilyen. Mindenféle jelző illik rá, s egyszersmind kevés is a jellemzésére... Lenyűgöző város, egy hatalmas méhkaptár, amelyben mesés szép álmok születnek, s még a valóság is majdnem olyan szép, mint maga az álom.

Párizs - talán nem túlzás - a világ közepe. Aki csak teheti, legalább egyszer megfordul itt, hogy aztán egész hátralevő életében szakadatlanul visszavágyjon falai közé, hogy egy romantikus estén újra végigsétálhasson a Szajna-partján, elgyönyörködhessek a Notre Dame előtt önmagukat produkáló ördögös művészpallástokban, csepürágókban, vagy önfeledten bókálshasson a Montmartre ódon utcáin, a festők terén, aztán parfümöt vegyen a Champs Elisée valamelyik éjjel-nappal nyitvatartó elegáns üzletében.

Náday Tamás döntésében is közrejátszott mindez, amikor megpályázta a Sorbonne ösztöndíját, hogy elmélyedhessen a tengerbiológia rejtelmeiben, amire - a legnagyobb sajnálatára - a pusztai vadlovakról, a Piroska csárdákban búsongó betyárokról, a gulyáspartikról és a londoni 6:3-ról ismert aprócska hazájában a már-már vadkeleti Hungáriában nem akadt lehetősége, lévén hogy a nevezett, a térképen csak a legedzettebb német turisták által észrevehető kis országnak mindössze egy valamirevaló, Balaton névre hallgató, és a rendszeres nyári angolnapusztító bajnokságról elhíresült tava van, amit persze a bennszülöttek, hatalmas bajszukat pedergetve, Tokaji aszúval teli kupáik mögül kimosolyogva magyar tengernek neveznek. De hát sajnos egy biológusjelölt szempontjából legfeljebb csak azok a bizonyos vidám angolnapusztító parádék lehettek érdekesek, mert e tengerben az ifjú Náday kedvenceit, az ámbrás ceteket kevés eséllyel lehetett fellelni.

Így történt, hogy egy szép napon Náday Tamás megérkezett Párizs városába, felment a Notre-Dame tornyának tetejére, körülnézett, és csak ennyit mondott - khm, no azért!... - s ebben benne volt minden, egy céljaiért keményen megküzdő ifjú titán összes elégedettsége, győzelmi mámore, amikor küzdelmes útjának első jelentős állomásához érve learatja az első siker édes gyümölcseit.

Az ifjú Náday meghódította magának Párizst, és Párizs meghódította őt. Ám ezzel korántsem értek véget a csodák, sőt épp ekkor vették igazán kezdetüket.

Alig néhány hét múlva, amikor már szépen berendezkedett kollégiumi szobájában, és az első előadásokat is „túlélte” az egyetemen, megjelent életében az újabb csoda, mégpedig egy gyönyörű medika: Sophie L’Mer személyében. Az elmaradhatatlan gólyabálon futottak össze, méghozzá a szó szoros értelmében. Amikor megpillantotta a lányt, Sophie éppúgy lépdelt le egy lépcsősoron, vakítóan fehér, s testéhez izgalmasan idomuló báli ruhájában, mint egy mesebeli hercegnő, amikor az utolsó lépcsőfoknál váratlanul megbotlott, s hogy egyensúlyát visszanyerje s elkerülje a kevéssé elegáns, a köznyelv által igen találóan aposztrofált „eltaknyolást”, néhány lépésnyit ösztönösen futni kényszerült, épp csak annyit, hogy teljes lendülettel eltalálja a bámészkodó ifjú Nádayt, aki csupán a lélekjelenlétének köszönhetette, hogy időben megkapaszkodhatott egy arra járó pincér gallérjában, s egyúttal a lányt is megmentse az ütközés súlyosabb következményeitől. (Ezt nevezik jobb színházi körökben parádés „antré”-nak.)

Hát igen! Az élet nagy pillanatai olykor igen színpadiasra sikerednek, máskor viszont alig tűnnek ki a szürke egyformaságból. De akár így, akár úgy... csak utólag jövünk rá, hogy - nincs mese - ez volt az... az a bizonyos sorsfordító pillanat, amely az életünket egész más mederbe terelte...

- Oh, nagyon köszönöm kedves... Khm... - nézett Tamásra hálás szemmel a lány, miután nekilátott kibontakozni kissé kínos helyzetéből.

- Náday! - vágta rá nyomban Tamás, hogy kisegítse a lányt (lányos) zavarából, egyben megragadja az alkalmat az ismerkedésre. - Náday Tamás Magyarországról, reménybeli tengerbiológus.

- Hümm, Magyarországról? Az ugye valahol Ázsiában van, Mongólia környékén... vagy nem?

- Hát... - mosolyodott el Tamás - sok mindent hisznek az én kis hazámról, ha hallották már egyáltalán a nevét, de azért ez a Mongólia dolog mégis túlzás.

- Nos, akkor... - kerekedett el a lány szeme - Ah! Persze... - csapott a homlokára -, már tudom! Bartók meg a Csárdás királynő, akik a pusztán uralkodtak.

- Talán, most hagyjuk a földrajz órát - javasolta hirtelen Náday egy egész halvány ingerültséggel a hangjában.

Kínos csend állt be kettejük közé, mint valami láthatatlan fal. Aztán Tamás, hogy mentse a helyzetet, hirtelen megjegyezte:

- Még nem is mondtad a neved - nyelt egyet, aztán kicsit toporogva hozzátette: - Várj, kitalálom! - aztán némileg megrettenve ettől a csöpögős közhelytől, ami kicsúszott a száján, elhallgatott. Már épp el akart somfordálni, amikor kellemes meglepetésére a lány elmosolyodott és megszólalt:

- Na, csak tessék: találj ki!

Nagyon szép mosolya volt - döbbsen rá Tamás, úgyhogy jobban szemügyre vette a hölgyet: igazán lélegzetelállító szépség volt, hosszú lábai, formás combjai, karcsú dereka, nem túl dús, ám mégis izgalmasan gömbölyödő almaforma mellei, kecses hattyúnyaka, kerekded bájos arcocskája szinte semmiségnek tűnt a kék szemei által vetett igéző pillantásokhoz, arcocskáját keretező bársonyszőke hajzuhatagához képest. Egész egyszerűen lenyűgöző szépség volt.

- Talán Barbara?... Vagy nem is... Szonja? - találgatott Tamás zavartan, de a lány nem hagyta sokáig szenvedni, és ismét megeresztve egyet a csodálatos mosolyából, bűgva közölte a találatot:

- Sophie, tudod úgy, mint a mi nagy sztárunk, akit a Házibuli című film óta minden francia férfi az ágyába kívánna.

- Szép név! - állapította meg Tamás - gondolom szintén ide jársz az egyetemre - tette hozzá, a nem túl talányos feltételezést.

- Igen, persze. Medika vagyok...

- Hűű! Akkor mindjárt gyógyítani is tudod azokat a szíveket, amelyeket megsebezte... - próbált herceig lenni Tamás.

- Na jó vicc, mondhatom! Olyan, mint amikor a Piroskának azt ajánlja egy férfi, hogy szívesen lenne a farkasa...

- Talán, ha nem találod tolakodónak, felkérhetnélek egy táncra - váltott hirtelen témát Tamás, s bár nem volt kifejezetten a parkett ördöge, mégis azt remélte: a tánc majd feloldja közöttük a különös ismerkedés okozta feszültséget, ráadásul nem is kell mindenáron beszélgetni, így talán nem is fog további balgaságokat mondani, legalábbis egy ideig.

- Igen, igen! - örvendezett a lány - nagyon szeretek táncolni! - mondta kipirulva az örömtől, miközben Náday a hír hallatán a leghatározottabban elsápadt.

Mialatt a táncterem felé vonultak, Tamás villámgyorsan átismételte magában a legfontosabbakat, amit a táncikálásról tudni kell, élén a leglényegesebbel, sose taposs a partnered lábára...

Hát nem így történt! Rögvest az első taktusok után, amint egymásba kapaszkodva táncolni kezdtek, észrevétlenül kisodródtak a parkett szélére, s beleütköztek egy szegény fiatal maláj pincérbe, aki pechére épp valami hatalmas túrókrém tortát egyensúlyozva sasszézott át a táncterem, a bohó párok között. A váratlan ütközéstől Tamás lábai, hogy hogy nem egymásba akadtak, s minden igyekezete ellenére úgy eldőlt, akár egy szeneszsák, magával rántva Sophie-t, a maláj pincért, néhányat a táncolók közül, s legvégül a túrókrém tortát. Persze a zene nem hallgatott el - sokat látott rutinos rókák húzták a talpalávalót -, és az ég is igen udvariasan eltekintett attól, hogy rájuk szakadjon. Tamás egy pillanatig mégis úgy érezte: elsötétül előtte a világ. Amikor magához tért, először is megállapította, hogy a néhai túrókrém torta igen jól sikerült... Ez némi kedvet ébresztett benne ahhoz, hogy megpróbáljon feltápáskodni. Ez az első nekifutásra kis híján lehetetlennek tűnt, hisz a jeles, mi több ominózus tortán kívül rázuhant sorstársak szinte betemették. Épp csak annyi helyet hagyva a túrókrém tortának, hogy hozzávetőlegesen egyenletes vastagságban terülhessen szét az arcán, egy parányi darabkát sem kímélve. Tamást ez az esemény élénken emlékeztette gyermekkorának kedvenc tortadobálós burleszk filmjeire, de az akkoriban, a nézőtérről szemlélve sokkal jópofábbnak tűnt, s persze még véletlenül sem gondolta volna, hogy maga is aktív részese lesz egy ilyen jelenetnek. Ráadásul éppen akkor, amikor életében először igazán rámosolygott a dundi Ámor, és egy olyan csodálatos lányt varázsolt elébe, mint Sophie... Mert Tamás - bár ezt nem szívesen vallotta be magának -, bizony félt a lányoktól. Így volt ez mindeddig, s maga csodálkozott a legjobban, hogy most úgy lecsapott erre a csinos lányra, akár egy profi amorózó vagy mi... De sajna úgy tűnik ennek a váratlan nekigyürkőzésnek mindjárt meg is kellett fizetnie az árát.

Nos, mit volt mit tenni, még egyszer belekóstolt a néhai túrókrém tortába, melyet mellelleg továbbra is igen ízletesnek talált, aztán néhány jól sikerült mozdulattal legördítette magáról a maláj pincért, a diáktanács elnökével és a rektor lányával egyetemben, majd ügyel-bajjal feltápáskodott, és felsegítette Sophie-t is, aki csodálatos módon megúsza a tortatalálatot. Amint a lány talpon volt, nyomban újra beragyogta szépségével, üde bájával az egész termet, sőt talán az egész világot, de Tamás szívét bizonyosan...

- Atya világ - csapta össze Sophie formás kezeit, amint végigmérte a túrókrém tortába burkolózó Tamást - ez bizony telitalálat volt! No gyere, segítek rendbehozni magad, ha akarod... - búgta a mondat végét Tamás fülébe, ki ettől kis híján ismét összerogyott.

*

Úgy látszik, ha a sorsnak úgy tetszik, akkor bizony hatalmas fordulatot vesz az ember élete. Náday Tamással is ez történt. Nem elég, hogy a legvérmesebb reményei váltak valóra, amikor a „világ fővárosában” kezdhette meg egyetemi tanulmányait, mindjárt a szerelem is szíven találta, s rálelt arra a lányra, akiről mindig is álmodozott, s akiről azt hitte, sohasem találja meg.

Sophie szép volt, kedves és jószívű, s egyáltalán nem ette nyersen reggelire a Náday Tamásokat... De nem ám! Hanem szeretettel, megértéssel vette körül némileg az anyjára emlékeztetve őt. Úgy tűnt, most is igazolódni látszik az a feltételezés, hogy minden félénk férfi az anyját keresi a szeretett nőben.

Nos, akárhogy is áll a dolog, Tamást a reggel Sophie garzonlakásában találta, nem messze az egyetem épületegyüttesétől, a Quatier Latin szélén, egy Szajna-parti ház manzárdjában, pompás rálátással a Notre-Dame-ra.

Nagyon meglepődött saját magán, amint reggel kinyitotta a szemét, s körülnézett a félig nyitott spaletták közt beszökellő napfény által megvilágított kis hálósobában, ahová ezek szerint jó sorsa vetette. Aztán szép lassan eszébe jutottak az események, és ezt titkon egyre erősödő büszkeséggel töltötte el. Eszébe villant viharos megismerkedésük Sophie-val, a „tortagúla” és az, ami utána következett... A lány felajánlotta segítségét, szépen hazavitte magához, megszabadította a torta maradványaitól, s a ruháitól, aztán minden olyanná vált, mint a mesében: csak szép és jó dolgok történtek. Rabul ejtette őket a szerelem, s csókok, ölelések közt megismerték mindazt a szép és nemes érzést, amit két - csodával határos módon - első látásra szerelemre lobbanó ember, a nő és a férfi átélhet együtt, egyetértésben és eggyé válva az érzelmek özönében...

- Itt a kávé!

Tamás hirtelen felkapta a fejét, magához térve jóleső merengéséből. Sophie érkezett két gőzölgő csészével a kezében, egy hatalmasnak tűnő pólóba rejtve pompás idomait.

- Jó reggelt kedves. Hogy aludtál? - kérdezte azon a csilingelő hangján, mely Tamás fülének mennyei harangjátéknak tűnt, s lehuppant a férfi mellé az ágyra. - Jót fog tenni egy kis meleg kávé - tette hozzá kisvártatva, és Tamás kezébe nyomta az egyik csészét.

Mindketten kortyolgatni kezdték a fekete italt, és azon töprengtek, mit is mondhatnának most egymásnak egy ilyen éjszaka után... Érezték, nagyon is erősen érezték: már összetartoznak, dacára annak, hogy alig tudnak valamit egymásról.

- Hogyan... mondd hogyan legyen ezután? - törte meg a csendet Tamás - erőt véve magán -, kimondva a mindkettejük nyelvén motoszkáló kérdést.

- Nem tudom... Azt hiszem, talán szeretjük egymást... Vagy nem? - kérdezte Sophie elvörösödve, némi kétségtelen aggodalommal a hangjában, majd féloldalvást hajtva a fejét, mély kutatópillantást vetett Tamásra, szinte kikönyörögve a választ: Igen, igen, igen!

Sze... sze... khm... izé... azt hiszem, szeretlek... vagyis igen szeretjük egymást - dadogta Tamás, miközben tantaloszi kínokat állt ki „félelmében”, de ahogy kimondta a nagy szót, végtelen öröm töltötte el. No lám, csak legyőzte gátlásainak utolsó maradványait is, és képes volt arra, hogy a maga módján szerelmet valljon egy lánynak. - Akkor... találkozunk még? - kockáztatta meg a kérdést néhány pillanatnyi csend után, majd visszaadta a kiürült csészéjét Sophie-nak és - mint aki jól végezte dolgát - kényelmesen visszavackolódott a takaró alá.

Hát... talán... bizonyosan... igen... édesem! - lehelte a lány, majd az ágy mellé rakta a csészéket, és egy gyors mozdulattal ledobta magáról a kelleténél jó néhány számmal nagyobb pólóját, s lassú macskamozdulatokkal visszamászott az ágyba a férfi mellé...

Náday Tamás szokás szerint magába mélyedve baktatott a Szajna-partján, meg-megállva a kőpárkány mellett ősidők óta megtelepedett könyvárus standok előtt. Na nem mintha könyvet akart volna venni, arról már rég leszoktatta a televízió, hanem csupán nosztalgikus tiszteletből. Egyébként sem lett volna lehetősége nyugodtan válogatni, mert a turisták úgy potyogtak ki körülötte a városnéző buszokból, mint őszi levelek a fákról. Hja kérem, hiába múlt el a nyár, Párizson ez mit sem változtatott. Olyan volt, mint mindig: Ellenállhatatlan! S a turistahadak úgy özönlöttek ide, mint a megvadult lepkék a lámpafényre. Így - ebben az emberdzsungelben, magányosan - Tamás csak a szíve heves dobogására koncentrált, s ügyet sem vetett a különféle japán fotócsodák kattogására. Tisztában volt vele, hogy az elmúlt éjszaka végleg megváltoztatta az életét. Kigyulladt szívében a szerelem, mely csak pár pillanatig égett apró lángocskával, aztán hirtelen, mintha ólommentes benzint öntöttek volna rá, magasra csapott a lángja, és olthatatlanul kezdett el égni, tűzvészként szétterjedve egész lényén. (Meg aztán Sophie sem adott sok időt a tétovázásra, az tény...) Baktatott hát a Szajna-partján, kerülgetve a japán turistákat, és a lányra gondolt, arra hogy milyen különös elégtétele ez a találkozás az életnek. Annyi magányos év, annyi hamvába holt kapcsolat után most hirtelen, szédítő sebességgel tört rá a boldogság, s szinte a semmiből varázsolódott elé az igazi nő, akit szeretni kell és lehet, és aki úgy tűnik, viszont fogja szeretni őt! Csak baktatott a Szajna-partján, egyre csak baktatott, és minden lépéssel jobban érezte magát. Fel sem tűnt neki, mily régen úton van már, amikor egyszerre csak földbe gyökeredzett a lába. Egy hatalmas valami állta az útját. Ez a hatalmas valami négy óriás lábát szétvetve úgy állt előtte, mint valami fém dinoszauros, aki nem mer moccanni, nehogy agyontapossa azt a sok ezernyi apró lényt, aki körülötte nyüzsögve arcát az ég felé fordítva bámulja őt. Tamás szép lassan felfelé emelte a tekintetét, feljebb egyre csak feljebb, s az ámulat hangjai szisszentek ki a száján.

Oh, az Eiffel-torony... - igen az volt, az „őreg hölgy”, ahogy a párizsiak nevezik, a város első számú jelképe, amelyet egyúttal az ezredforduló eljövételének büszke hírnökeként is tisztelhetünk, hisz az oldalán fénylő számok éjjel-nappal tudunkra adják, mennyi idő van még hátra addig a nagy, egyszeri alkalomig, amikor beköszönt az ezredforduló.

Vajon mit hoz számunkra a holnap? - tette föl magának a kérdést, de mindjárt meg is válaszolta magának: - szerelmet és családot... remélhetőleg...

Sophie azalatt míg Tamás a Szajna-parton ödöngött, a manzárdjában sertepertélt. Először takarítgatott, aztán elővette jegyzeteit, tanulni próbált, de nem ment semmi igazán. Felkavarták az események, és tisztába akart jönni az érzelmeivel. Meg akarta érteni, hogy az amit érez, az igazi szerelem-e, vagy csupán valami izzó fellángolás. Praktikus ember volt, szeretett mindenben rendet teremteni és tisztán látni. Elhatározta hát, hogy megbeszéli valakivel a dolgot, igen ám, de kivel? Sorra végigpergette lelki szemei előtt a barátnői képét, de most mindegyikben talált valami kivetnivalót. Ezért hát úgy döntött: csak egyvalakiben bízhat, s ez az egy ember olyasvalaki, akit egész életében a legjobban csodált, akiben maradéktalanul megbízott: Az édesapja.

Louis L'Mer az egykori kardvívó világbajnok - jelenleg a Creditport Barbi Quemans Bank elnöke - valóban minta-apa volt. Életének - a munkáján kívül - csak egyetlen értelme akadt: Sophie, a lánya, akit feltétlenül és végtelenül szeretett. Ők hárman - feleségével - Marie-val együtt maradéktalanul boldog családot alkottak. Boldog és meleg, mintaszerű családi fészket teremtettek önmaguknak, amelynek legfőbb jellemzője a bizalom és egymás feltétlen támogatása volt. Ezt a hallatlanul erős köteléket csak még szorosabbra fűzte az a lelkük mélyén őrzött fájdalmas emlék, hogy Pierre, a kisfiuk, három hónappal Sophie születése után hirtelen

eltávozott közülük, egy olyan betegség következményeképpen, amely már világrajövétele pillanatában is kínozza szegény gyermeküket, s melyen az orvostudomány jelenlegi állása szerint nem lehetett segíteni. Szinte egybeforrtak a kétségbeesés pillanataiban, olyannyira, hogy többé el se ereszthessék egymást. A L'Mer szülők leányukban, Sophie-ban keresték és találták meg a vigasztalódást.

Sophie felkapta a telefont, bepötyögte a számot, már meg is csörrent a készülék apja Saint-Germain-En-Laje-beli házában.

- Halló - szólt bele a készülékbe Louis papa, s Sophie elmosolyodott a gondolatra, ahogy megjelent lelki szemei előtt az apja, amint a hordozható készülék kagylójával a kezében a Szajna kanyarulatát övező domb tetejére épült ősi családi fészek teraszán áll - nem messze a híres királyi kastélytól -, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a völgyre, és szemben Párizs híres Defense negyedének amerikai stílusú üvegcsodáira.

- Apa! Azt hiszem, férjhez megyek - nyögte Sophie gondolkodás nélkül.

- In medias res... durr bele a közepébe... - válaszolt elhaló hangon Luoise L'Mer - ... khm és mégis: mondd csak kislányom, kihez? Azt legalább tudod?

- Igen apa. Egy kedves fiúhoz Magyarországról.

- Honnan?

- Hát... tudod Magyarországról, mint... mint Szent-Györgyi Albert, meg az a Puskás Öcsi vagy ki... biztosan ismered...

- Te egy focistához akarsz hozzámenni? S csak nem akartok majd a Balkánra költözni?

- No, de apa! Tamás nem futballista! Együtt járunk egyetemre, s nem hiszem, hogy vissza akarna térni a hazájába, mert tengerbiológusnak készül, és ott nincs is tenger, csak ízé... olyan pusztaféle lovakkal és tulkokkal, meg a betyárok emlékével.

- Na, ami a betyárokat illeti, nem biztos, hogy csak emlékről lenne szó, na de ezt jobb, ha hagyjuk. Szóval, ha szereted és tényleg rendes a fiú... de azért azt mondom, inkább gondold meg!

- Nem, apa! Nem akarom meggondolni! - kiáltott dacosan Sophie - szeretem, és gyereket akarok tőle.

- Uram, Atyám! Csak nem vagy máris terhes? Jó ég, hogy mondom meg ezt az anyádnak...

- Állj! Állj! - vágott közbe Sophie. - Nem vagyok terhes! - jelentette ki gyorsan - legalábbis azt hiszem... - tette aztán hozzá picit elbizonytalanodva... Végül is - futott át az agyán -, olyan hirtelen történt minden. Elvesztette a fejét, s nem is gondolt a védekezésre... pedig mennyit foglalkozott ezzel... no most már mindegy... persze sokszor előfordult már, hogy csak egy alkalommal történt meg az a dolog, és mégis... - a fejében örülten kavargtak a gondolatok, aztán megjelent előtte Tamás képe, és egy csapásra elmúlt minden rossz érzése. Igen, szereti! Most már semmi kétség...

- Sophie, kislányom itt vagy még? - hallotta apja hangját a kagylóból.

- Igen, apa!

- Na, jó... akkor... nos akkor hozd el azt a fiút hozzánk, hadd ismerjük meg egymást. Remélem anyád is egyetért majd veled.

- Köszönöm apa - mondta halkan Sophie, s úgy érezte egy hatalmas kő esett le a szívéről. Végül is az első csatát megnyerte.

- Tamás, szeretném, ha most elmennénk a szüleimhez Saint-Germainbe. Meg akarnak ismerni téged! - ugrott a férfi nyakába másnap délután Sophie, amikor Náday minden bátorságát összeszedve becsöngetett a lány ajtaján.

- De hisz nem is tudtad, hogy jövök - dadogott a fiú nyugtalanul.

- Na jó, nem tudtam, de éreztem, sőt... sőt biztos voltam benne, úgyhogy megbeszéltem Louis-szal és Marie-val, hogy kiugrunk hozzájuk! Rendben lesz minden, ugye? - nézett a lány könnyörgő szemekkel Tamásra.

- I... gen... na de alig ismersz engem, és már is be akarsz mutatni a szüleidnek? - toporgott Náday egyre nagyobb zavarban - s mi lesz, ha ők nem találják majd szimpatikusnak, vagy... ami még rosszabb: te bánod meg?

- Ugyan, te csacsi! - mosolygott a lány, és átölelte partnere nyakát, aztán azzal az édes kis puha szájával, hosszú forró csókot nyomott az arcára. - Sohasem fogom megbánni! Ezt megérzi az ember... pláne, ha nő az illető.

Így esett, hogy mielőtt Náday magához tért volna, máris a lány tűzpiros Alfa Romeo-jában találta magát, amint Saint-Germain felé száguldottak, már persze amennyire a dugókkal teli párizsi utcákon száguldani lehetett.

Mindenesetre a magára erőltetett jókedv ellenére Sophie is nagyon ideges lehetett, mert türelmetlenül próbált előzgetni, aztán, amikor a Défense negyed elé érve behajtottak a negyed alatt átvezető alagútba, amelyen egyenesen az autószerádára lehetett kijutni, beletaposott a gázba. Tamás önkéntelenül is megkapaszkodott az ülésének aljába, s áldotta a még otthon felvett jó szokását, hogy bekapcsolta a biztonsági övét. Sophie egyre vadabban vezetett, s amikor a szokatlanul hosszú alagútból kiérve egy rövid időre le kellett lassítani, majd megállni az autópálya fizető kapujánál, ingerülten csapkodni kezdte a kormányt.

- Mi lesz már - zsörtölődött - sohasem érünk oda.

- Ugyan Sophie, igazán van időnk - nyugtatgatta Tamás -, nem kell idegeskedni. - Akarod, hogy én vezessek?

- Nem, dehogy! - fordult oldalra a lány - te nem ismered az itteni viszonyokat, én meg ide születtem...

Tamás nem mert válaszolni, de valami megmagyarázhatatlan rossz érzés lett rajta úrrá... Nem tudta miért, s azt sem, hogy mi nyugtalanította valójában, de mégis egyre erősödött benne ez a rossz érzés. Számolni kezdte a kilométereket, és reménykedett, hogy megússzák ezt az utat baj nélkül... Aztán egyszerre csak feltűnt a Saint-Germain-i kastély épülete, s Tamás fellelegzett: Mindjárt ott lesznek már, nem lesz baj... s akkor hirtelen egy erőteljes tompa puffanást hallott. Először nem is sejtette, hogy valami baj történt, arra gondolt, hogy talán a csomagtartóban volt valami, ami most kidurrant, talán egy túlságosan felrázódott pezsgősüveg, amit Sophie a kocsiban felejtett, ám még ugyanabban a pillanatban erős ütést érzett a halántékán, és elsötétült előtte a világ. Csak néhány pillanatig lehetett eszméletlen állapotban, mert amikor magához tért, a kocsiban még mozgásban volt, s éppen egy újabb, immár egy élesebb puffanással ütközött neki egy útjelző tábla oszlopának. Aztán hirtelen csend lett, hatalmas csend. Tamás megtapogatta sajgó homlokát, aztán Sophie-hoz fordult. A lány a volánra dőlt, s nem mozdult.

- Sophie! Sophie! Mi van veled? - ordította Tamás, és felemelte a lány fejét a kormánykerékről. A látvány megrémisztette. Az a kedves arc csupa vér volt, a szemek felakadva élettelenül bámultak a semmibe.

- Úristen! Sophie drágám! Mi van veled? Segítség! Segítsen már valaki! - ordította Tamás rémülten, s megpróbálta kiszabadítani magát, de eredménytelenül, mert a biztonsági öv - ami talán az életét mentette meg - beszorult. - Valaki! Valaki segítsen! Ordított újra kétségbeesetten, és vadul rángatni kezdte a rabságát okozó övet. Még akkor is ordított, amikor valaki feltépte a kocsiját, és vagdosni kezdte valami fura szerszámmal az övet.

Ekkorra már a tűzoltók is a helyszínre értek, s nekiláttak - ahogy az francia honban szokás - elsősegélyben részesíteni a lányt.

- Mi van vele, él? Ugye él? - rontott oda Tamás - amikor végre szabadon mozoghatott - a tűzoltóautóhoz, ahol a lányt ápolták.

- Igen él, de elég rossz állapotban van - mondta a tűzoltótiszt - már kihívtuk a rohammentőt. Beviszik a Saint-Lazarba, ma ők az ügyeltesek Párizsban. Maga gondolom a jó ismerőse vagy rokona a sérültnek, meg tudja mondani, hogy ki ez a lány? Nem volt ugyanis nála semmiféle irat, még a jogosítvány sem.

- Jogosítvány sem? - ismételte meg bután Tamás - hát az meg hogy lehet? Egyébként - kapott észbe - Sophie L'Mer orvostanhallgató, épp a szüleihez igyekeztünk ide Saint-Germainbe.

- Akarja, hogy értesítsük őket?

- Igen, igen, feltétlenül - dadogott zavartan Tamás, aztán nyomban arra gondolt, különös lesz ez az első találkozás így itt a baleset helyszínén vagy talán már a kórházban. - hanem - kapta el a tűzoltótiszt karját -, hagyják csak, inkább én...

- Na jó, jöjjön a rádiókhöz, onnan a legegyszerűbb! - ajánlotta a tűzoltótiszt részvétellel a hangjában.

Most aztán alaposan benne vagyok a csávában! - futott át a gondolat Tamás agyán, de túl sok ideje nem maradt önsajnálatra, mert a tűzoltó kezébe nyomta a rádió mikrofonját, s közben már hallotta is Monsieur L'Mer hangját.

- Mit óhajt kérem?

- Nos, én... Khm az ön lányának izé... hogy is mondják önöknél: szóval a gavallérja vagyok.

- Ja, úgy! Maga az a Thomas Baskíriából vagy honnan.

- Igen, én vagyok - válaszolt Náday lemondóan, mert úgy vélte, nem most jött el az ideje holmi földrajzi és történelmi adatok pontosításával foglalkozni.

- És miért telefonál kedves fiam? Azaz miért ön? És mi van Sophie-val? Talán mégsem jönnek? Pedig mi itt várjuk magukat!

- Attól félek uram, hogy változott a helyzet, és önöknek kell idejönni hozzánk, pontosabban ide a város határába, vagy esetleg a Saint-Lazarba, ugyanis... de kérem ne ijedjen meg! Szóval karamboloztunk, épp mielőtt megérkeztünk volna, van itt egy kereszteződés, és valami száguldó örült belénk hajtott. Azt mondják, Sophie hibája volt, mert nem állt meg egy stoptáblánál, de én biztosítom uram, hogy nem így történt! Sophie igenis megállt és körülnézett, s csak aztán indultunk. De az az örült elképesztő sebességgel érkezett, csak úgy a semmiből, nem is lehetett látni. Aztán csak úgy belerobbant, mint a rakéta, Sophie kocsijának hátsó ajtajába.

- Micsoda? Miket beszél? És mi van Sophie-val? Megsérült talán?

- Sajnos igen. Még nem tudni semmi biztosat, épp most viszik a Saint-Lazarba, ha jól értettem - nyögte Tamás - Sajnálom, nagyon sajnálom... - aztán elhallgatott, s csak akkor vette észre, hogy Monsieur L'Mer már megszakíthatta a vonalat, amikor a tűzoltótiszt részvételtjes mozdulattal szinte kicsavarta a kezéből a mikrofont. - Sajnálom... nagyon sajnálom... - mondta most már maga elé bánatos hangon. Aztán csendesen beszállt a mentőkocsiba Sophie hordágya mellé, s máris száguldottak vissza, vijjogó szirénahanggal Párizs felé. Tamás leglidércesebb álmaiban sem gondolta volna, hogy egy ilyen boldog jövőt sejtető kirándulás ilyen baljós véget érjen, jószerivel még azelőtt, hogy igazán elkezdődött volna.

Több mint két hét telt el már azóta, hogy az a szörnyű baleset bekövetkezett, amely Sophie-t a kórházba juttatta, amikor Tamás újra összefutott a kórházban a L'Mer házaspárral. Valójában most találkoztak először igazán, mert az a lidércnyomásos este és éjszaka, amit akkor a kórházban töltöttek a hírekre várva, hogy megtudják mi a helyzet Sophie-val, igazán alkalmatlan volt az ismerkedésre. Csak ültek magukba roskadva szótlanul a látogatóknak fenntartott váróteremben, hogy aztán minden alkalommal félelemmel eltelve fel-felpattanjanak, ha valaki fehér köpenyben feltűnt a közelben.

Azóta Tamás minden nap meglátogatta kedvesét, hosszú órákat töltve mellette, s Sophie állapota is gyorsan javult, de L'Méréket mindannyiszor sikerült elkerülnie. Most azonban a sors úgy hozta, hogy szinte egyszerre toppantak be, a lány kényelmes kórházi szobájába.

- Monsieur Náday, örülök, hogy találkoztunk - lépett hozzá Louise -, szeretnék magával elbeszélgetni - jelentette ki, aztán átkarolta a férfi vállát, és kitessekelte a szobából.

- Hová megyünk? - kérdezte Tamás.

- Jöjjön csak, itt a kocsim, ülünk be és beszélgessünk. Azt hiszem, akad bőven megbeszélni valónk.

A kórház bejáratánál egy szép fekete limuzin várta őket. Beültek a kényelmes hátsó ülésre, a sofőr azonnal indított, L'Mer pedig kinyitotta a kocsis bárszekrényét.

- Mit parancsolsz kedves fiam, ugye megengeded, hogy tegezzelek?

- Talán egy whiskyt - válaszolt Tamás meglepetten. Még sohasem ült olyan autóban, ahol bárszekrény is van.

- Nos - mondta Louise L'Mer, miközben kitöltötte Náday italát -, azt hiszem, be kell vallanom, egyáltalán nem tetszett nekem, hogy a lányom egy gyanús idegennel akar egybekelni, ráadásul olyan, hogy is mondjam, rövid, de viharos ismeretség után. De a helytállásod, és az, hogy ily szeretettel veszed körül a kislányomat...

- Na de... - próbált közbevágni Náday, de Monsieur L'Mer leintette.

- Ne próbálj szerénykedni, mi tagadás egy kicsit érdeklődtem utánad, és bizony elég kedvező információkhoz jutottam. Megbízható szorgos ember hírében állsz, és arról is tudok, hogy mindennap itt voltál Sophie-val a kórházban, szóval megváltozott a véleményem rólad, kedves fiam, s ha valóban szereted a lányomat és ő is téged, úgy nem gördítek akadályt a frigyetek elé. Sőt! Mivel van némi vagyonom, meg is tudom teremteni a kellő háttérét ennek a házasságnak, csak az a kérésem: Jó férje légy az én Sophie-mnak.

- Nem hiszem, hogy...

- Kérlek, kedves fiam, ne hozakodj elő itt nekem holmi önérzeti problémákkal. Tudom, hogy a szüleid szegény emberek, de ez nekem nem számít, és a lányomat sem érdekli. Csak tedd őt boldoggá, a többi az én dolgom. Tudod mi hárman, az én Marie-mmal és Sophie-val nagyon szép családi életet élünk, most valami méltó folytatást szeretnék, s persze hamarosan megízlelni a nagyapai örömeiket is! Igyunk hát a szerelmeitekre - emelte meg poharát, s hosszat kortyolt a whiskyjéből.

Sophie L'Mer kisasszony esküvőjére, amelyet természetesen a Notre-Dame-ban tartottak, hatalmas vendégsereg gyűlt össze. Ott volt a L'Mer család valamennyi barátja, a Sorbonne elsőéves hallgatóinak zöme és Tamás legközelebbi rokonai is a távoli, egzotikus Magyarországról. Ez utóbbiak némi feltűnést keltettek, amikor, ha nem is lovon, de egy nagyobb gyufásdobozra emlékeztető Trabant nevű csodamasinával begördültek, hatalmas kék füstfelleget eregetve a Notre-Dame elé. De aztán minden figyelem az ifjú párra terelődött. Sophie teljesen felépült, s szebb volt, mint valaha. Fehér menyasszonyi ruhájában pedig egyenesen igéző!

Ahogy lenni szokott: Minden jó, ha a vége jó! Márpedig itt - bármily hihetetlen - igen jó véget értek a dolgok. A fiatalok egybekeltek, aztán... a nászút helyett egyenesen az első zárthelyi dolgozatokra igyekeztek. Később, a menetrendet pontosan betartva, megérkezett a kis francia Náday is, az ifjú Luoise, s L'Mer nagypapa végre boldogan ízlelgethette a nagypapa-lét örömeit.

EGY BOLDOG NAP CAPRI SZIGETÉN

Az apró, karcsú, bérelt jacht óvatos berregéssel közelítette meg a középső *Fragliól*-i sziklát, pontosabban annak barlangra emlékeztető átjáróját, s amint odaért, könnyedén átsiklott alatta.

Igazi szemkápráztató bravúr volt a partközeli hullámverésben kicentizni azt a kevéske helyet, amin a jacht átfért, de hát ezt a mutatványt egyetlen magára valamicskét is adó Capri szigeti hajós sem mulaszthatja el, hisz ez része annak a sokrétű, látványos szolgáltatásnak, amivel a vendégeket, turistákat, nászutasokat s egyéb nagyrabecsült fizető vendégeket igyekeznek elkényeztetni...

Géza gyengéden magához ölelte Klárit, aki halkán sóhajtozott gyönyörűségében, s persze nemcsak azért, mert lenyűgözte az a sok elbűvölő szépség, amit Capri, a csodák szigete nyújtott számukra...

- Géza - rebegte - drága Géza sohasem hittem volna, hogy egyszer mi ketten ... s pont itt, ezen a varázslatos helyen...

- Édesem - mosolyodott el a férfi, s csókot lehelt barátnője meggypiros ajakára. - Neked mindenből a legjobb jár! Máshova nem is mehettünk volna! A legszebb nőnek a legszebb hely dukál!

- Olyan boldog vagyok! - búgta, még közelebb bújva a férfi izmos testéhez Klári, s megpróbált egyszerre gondolni mindenre, amit fontosnak tartott ezen a világon. Úgy érezte, most semmi sem lehetetlen, csak akarni kell és a csillagok nyomban körtáncot járnak a tiszteletükre.

A vidám olasz hajósok vezette karcsú kis jacht tovább siklott a vizen, hogy megkerülje Tiberiusz császár pompás rezidenciája felől a szigetet, ezt a császári gyöngyszemet. Már a Marina Grande felé vették az irányt amikor az est lopva - akár egy óvatos gavallér - leszállt, sejtelmes csillogással váltva fel a nappal merész ragyogását.

Klári és Géza észre sem vette az idő múlását. Boldogok voltak. Ők ketten együtt, itt az otthonuktól távol, a szerelmes kaland varázsától elbűvölve.

Szinte egybefolytak számukra az órák, a percek, a pillanatok, na és a csodák...

Mire magukhoz tértek édes kábulatukból, már a nagy kikötőre tekintő, légkondicionált szállodai szobájuk kényelmes franciaágyán találták magukat.

Odakint halkán duruzsolt, morajlott a tenger. A kikötőben százával horgonyozó kisebb-nagyobb vitorlások oldala össze-össze koccant.

Távolabb néhány sirály sikoltozott afeletti örömeiben, hogy kifogta esti zsákmányát. A város felől távoli, de vidám zsvaj hang-kavalkádja szűrődött át.

Az ablak alatt, a szálloda kertjében bólogattak a pálmafák, a kikötő felől hűvös tengeri szellő hozta el számukra az ezernyi színben pompázó virágok illatát.

Gondos kezek által az ágy melletti kis szervíz asztalra helyezett kristálypoharakban, izgatóan pikáns limoncselló sárgállott, könnyű mámort ígérvé.

Az élet szép volt és kerek.

Végéhez közeledett egy boldog nap Capri szigetén, méghozzá méltó végéhez: a csodák szigete nászi ágyat kínált a szerelmesek számára, akik élve e csodás lehetőséggel, egy felemelő, gyönyörűsége pillanatban, egymás karjában lették meg a boldogság végső beteljesüléséhez vezető utat...

RÓMAI KALAND

Egy forrónak ígérkező nyári nap reggelén arra ébredtem, hogy Rómában vagyok. Megdörzsöltem a szemem, s arra gondoltam, talán még álmodok, de nem így történt. Ez a múltban már sokszor megtörtént ébredési élményt ezúttal nem a kevéssé romantikus, hétköznapi valóságra eszmélés csalódottsága követte, hanem a kellemes meglepetés enyhe sokkhatása. S hogy a kétségeim végképp elszálljanak, néhány rövid koppantás hallatszott szobám ajtaján, majd pedig a haldokló nőstényoroszlán gargalizálására emlékeztető kiáltásomra kitarult az ajtó, s egy igen szemrevaló fehér kötényes csokibarna nőszemély libegett be, kezén tálcát egyensúlyozva, hogy a dzsemből, belül üreges zsemléből, no meg a cappuccino-ból álló, kontinentális reggelinek titulált mérsékelt csábító valamit az asztalra helyezze.

- Ennek biz fele sem tréfa - villant át az agyamon, s ettől valahogy szép lassan felsejlettek előttem az elmúlt napok, órák meglepő eseményei, amelyek végkifejleteként a Hotel Universalban ébredhettem, Via Barin, nem messze a Piazza Bolognától. Ami amúgy egy jópofa kis szálloda volt, igazi kis turista hotel. Aztán lassan, ahogy tovább tisztult a fejem, felémlelt az a boldog pillanat is, amikor megpillantottam a nevem a Sweet Love magazin nyereménylistáján.

A Sweet Love mindig is kedvenc lapom volt, de eddig sosem küldtem be nekik semmit az ilyen „találd el a választ, nyersz egy üveggyöngyöt”-féle játékra, mert egyáltalán nem hittem benne. Csakhogy nemrég kedvenc városomról, Rómáról tették fel a szokásos bugyuta kérdéseket, s ennek már nem tudtam ellenállni, hisz Rómáról álmodozni még így is jó!

Szó mi szó, most itt ébredhettem Lizzel, legkedvesebb barátnőmmel. A két személyre szóló nyeremény jóvoltából magammal hozhattam az „örök városba”, ábrándos álmaim színhelyére, Rómába.

Lám-lám még egy ilyen egyszerű hétköznapi lánynak is lehet szerencséje, mint amilyen én vagyok: Vanda Flower, Bostonból. Nos, ha valakire rámosolyog a szerencse, illik nyomban visszamosolyogni rá! Kipattantam az ágyból, és kinyitottam az ablakot, aztán széttártam a jellegzetes, olasz fényvédő spalettákat. Szinte belesajdult a fejem, úgy tódult be a csillogó, reggeli napfény a szobába.

A helyiség a fényár nyomán szinte azonnal megtelt illaárral is, mégpedig az összetéveszthetetlen, sajátos mediterrán illatokkal, mely a sós tengeri levegőnek, az élénk színekben pompázó virágoknak, s a pinea fák kipárolgásának, valamint a közeli halpiac igencsak jellegzetes szagának különös elegyéből tevődött össze.

Van, aki szereti ezt, van, aki nem, de nekem most mindenesetre a szabadság levegőjét jelentette, ami felettébb üdítő változatosság a Bostoni „Wadson & Co” nagyáruház élelmiszer osztályának benzingőzzel hígított mirelitszaga után.

Amikor kissé hozzászokott a szemem a szokatlan fényárhoz, kitekintettem. Csodálatos, varázslatos látvány tárult elém. Kis szállodánk Róma egyik dombjának oldalában állott, így az ablakból messzire elláthattam a Via Bari folytatását képező széles Via Catanian. Hangulatos, mediterrán jellegű, két-három emeletes házak szegélyezték az utat. Minden ház előtt apró kertecske virult, színpompás virágokkal és sudár pálmafákkal. Az utca képe valami határtalan életörömet, szívderítő vidámságot, árasztott. Milyen szerencsés az a városlakó, aki reggelente ilyen látványra ébredhet...

Időközben Liz is kikászálódott az ágyból, mellém lépett, s most már ketten csodálkoztunk rá a világra.

- Ez a nap is jól kezdődik! - sóhajtottam fel meglegedetten. - Gyere Liz, kapjuk össze magunkat, és próbáljuk meg kideríteni, mi várhat ma ránk...

A hallban, a recepció előtt már vagy tízen-tizenketten álldogáltak, kisebb csoportokba verődve. Az ablak előtt egy magas, jóképű, hollófekete hajú fiatalember állt, kezében valami mappafélével. Gyorsan vettünk a pult melletti automatából két jegesteát, aztán leparkoltunk egy-egy kényelmes fotelba, s vártuk a fejleményeket. A fejlemények pedig menetrendszerűen megérkeztek, mégpedig viharos sebességgel. A fejleményeket ezúttal egy széles mozdulatokkal gesztikuláló, kellően egzaltáltnak tűnő vörös hajú nőszemély testesítette meg, aki váratlanul berobbant a hallba, s nyomban nekiesett a fekete hajú fiatalembernek.

- Hát itt vagy, te senkiházi! - süvítette vészjósló hangon, s hogy szavainak nyomatékot adjon, tömött retiküljével hatalmasat sújtott a férfi fejére, majd ütni-vágni kezdte. A karjai úgy jártak, akár egy cséphadaró. E heves tornamutatványokat pedig dühödt kiselőadással fűszerezte:

- Te szoknyapecér! Nőbolondító! Csakhogy rád találtam! Hol kódorogsz már napok óta? Aha! - nézett ekkor körül - már megint holmi külföldi nőszemélyekkel kokettálsz! A családodat pedig elhanyagolod, nem is beszélve rólam, a feleségedről, te nyavalyás! Otthon sírnak a gyerekeid, te meg csak szaladgálsz a világban, s teszed a szépet holmi kétes amerikai nőszemélyeknek. Na megállj! - sikított s megint nekilátott a tornamutatványainak.

- Na de Magdaléna! Kicsikém! Én itt... izé... dolgozom... - próbálta csitítani a nőt a fekete hajú, de sikertelenül. A nő heves, elszánt rohamát nem tudta megállítani. A dolog kezdett már kissé tragikussá válni, amikor végre előkerültek a szálloda biztonsági emberei, s nagy kínkeservesen lefogták és elvezették a nőt.

- Ehe... khm... Elnézést kérek hölgyeim! - nyögte ki végül a fekete hajú férfi. - Elnézést ezért a kis közjátékért. Sajnos... hehe... az olasz nők ugyebár... khm... hogy is mondjam... szóval olykor hevesek kissé, pedig... khm... többnyire nincs okuk... és khm, khm... most egyáltalán nem - dadogta elvörösödve, aztán rutinosan megrázta magát, rendezte sorait, s már az idegenvezetők megszokott magabiztosságával folytatta:

- Luigi Logo vagyok! Az önök idegenvezetője, s mint ilyen, mindenben a rendelkezésükre állok - jelentette ki, ami persze némi derűtséget váltott ki a hölgykoszorúban, de ezt persze, ügyesen eleresztette a füle mellett.

- Csinos fiú ez a Luigi - súgta a fülembe közben Liz -, mily kár, hogy egy ilyen hárpia felesége van... vagy talán szerencse - vigyorodott el...

- No de Liz, kérlek! - intettem meg fölényeskedve, de ettől függetlenül nem tudtam leplezni az ajkamon önkénytelenül megjelenő kacér mosolyt.

- Hölgyeim és uraim! - szólalt meg újra, most már végképp magabiztos, kellemes barátságos hangja. - Tíz órakor találkozunk a szálloda előtt, s megkezdjük városnéző körutunkat, amely ígérem, telis-tele lesz látványossággal.

- Na, az első látványosság már megvolt - súgta a fülembe Liz, s megnyalta a szája szélét. Máskor ilyen esetben jólesően kacarászni szoktam, de most - érdekes módon - valami fura érzés lett úrrá rajtam...

*

Rövid tumultus, kölcsönös udvariaskodás és az ebből eredő újabb tumultus után elhelyezkedtünk a kis Mercédész buszban. Lehattunk úgy húszan, na meg ez a helyes Luigi, a „mi Luigink” - helyesbítettem gondolatban. Ahogy a busz végigzötyögött Róma zsúfolt belvárosán a Capitolium dombig, egyre csak ezt a szép szál olasz fiút néztem, s egyre kellemesebbnek éreztem szépen csengő baritonját, amellyel a város nevezetességeit sorolta. Vajon milyen lenne vele csak úgy kettesben várost nézni, vagy még inkább „csak úgy” eltölteni egy napot, netán estét... Ejnye Vanda! - figyelmeztettem maga gyorsan - már megint nekieresztetted a fantáziádat...

Eközben lekászálódunk a buszról, s úgy ahogy csapatba verődünk. A „mi Luigink” pedig nekiállt lelkesedni:

- Hölgyeim és uraim! A nagy Római Birodalom bölcsőjénél vagyunk. Most felmegyünk a Capitolium dombra. Kérem, figyeljék meg a lépcsősor tetején Castor és Pollux szobrát, Michelangelo csodálatos alkotásait. Lassan nekiindultunk a szikrázó napsütésben. Bizony kutya meleg volt. Egy mozgó büfénél gyorsan vettünk két nagy tölcsér fagylaltot. Hóhahó! Ez az első igazi olasz fagylaltunk! Ez igen! Gyorsan nyalni kezdtem. Hidegnek mindenesetre hideg volt... Versenyezni kellett az erőteljes napsütéssel... Ekképp szaporázva a fagylalt habzsolást s a lépcsőmászást, felértünk a Capitolium térre.

- Oh kedves hölgyeim és uraim! - rajongott tovább Luigi - ez itt a híres Capitolium tér, az ókori Róma egyik legfontosabb színtere. Évezredek levegője lengi át ezt a helyet!

- Meg a benzingőz - jegyeztem meg halkán, remélve, hogy Luigi nem hallja meg. Hát meghallotta. Döbbenet nézett rám, majd előbb a fülétől a sarkáig elpirult, aztán megsemmisítő pillantást vetett rám.

- Ezt nem kellett volna! - bökött meg Liz. - Szegény fiú!

- Ö... ö... szóval itt állunk ezen a... khm... történelmi helyen - folytatta az idegenvezető kissé megzavarodva. - A tér közepén láthatjuk Marcus Aurelius monumentális lovassobrát - mutatott maga mögé... egy üresen álló talpazatra...

A kedves útitársakból kibuggyant a röhögés. Luigi hátranézett, és ezúttal úgy elpirult, akár egy közlekedési lámpa a tilos jelzésnél. Egy tétova mozdulattal megtörölte gyöngyöző homlokát, aztán kissé dadogva folytatta:

- Szóval... általában itt szokott állni. Én itt szoktam látni, de most azt hiszem restaurálják. Kérem, van ilyen... Talán menjünk is tovább.

Egyre jobban tetszett nekem ez az ember! Kifejezetten aranyos volt, ahogy olykor-olykor zavarba esett, majd megpróbált ismét „kemény fiú” lenni... - Hej, ha egy ilyet Bostonban kifoghatnék magamnak - gondoltam, de kellemes merengésemből ismét felriasztott az idegenvezető baritonja.

A Forum Romanum terül el a lábunk előtt. Mit mondjak: leesett az állam.

A Palatinus domb másik oldala felé vezető kis utca végén - amelyben mellesleg elmentünk a híres, Romolust és Remust szoptató farkas szobra, Róma jelképe mellett -, néhány lépcsőnyi aláereszkedés után egy kiszögellésről kitűnő panoráma nyílt a Forum Romanumra, Róma egykori vallási, politikai és kereskedelmi központjára. Uram fia! Itt sorakoztak egymás mellett a történelemkönyvekből jól ismert épületek: Septimus Serveus diadalíve, a Curia, a pénzváltók csarnoka, Augustus diadalíve, a Vesta templom, ahol a Vesta szüzek őrizték a szent tüzet, aztán arrébb, diadalmasan a Fórum fölé emelkedve a Palatinus domb a császári rezidenciával.

*

Valahogy „túléltek” a délelőtti programokat, s kiérdemeltünk egy órányi, ebédszünettel egybekötött szabad csavargást.

- Hahó! Valahol erre vár ránk a hideg martinink! - rikkantotta Liz, s már vonszolt volna egy kellemes martiniforrás felé, de én megfogtam a karját:

- Várj csak egy kicsit! Mit szólnál, ha meghívatnánk magunkat ezzel a cuki Luigi gyerekekkel - kacsintottam sokatmondóan.

- Nem bánom - hagyta helyben Liz fancsali képpel, mert érezte, ez a „hármaspáros” nem sok jót ígért neki.

- Drága Luigi - cserkésztem be a fiút -, csak nem hagyna most magára két szegény védtelen amerikai lányt, ebben a hatalmas Rómában - búgtam, szerintem mézédeseen, s sietve belékaroltam, hogy máris lépünk egyet előre...

- No de Miss... öö... Vanda! - hökkent meg, s én közben örömmel konstatáltam, hogy tudja a nevem a névsort rejtő, mindent tudó mappája nélkül is. - Magukat bizonyosan nem kell féltetni - hadarta tovább - maguk olyan...

- Milyenek vagyunk mi? - vágtam gyorsan közbe, nehogy valami marhaságot mondjon, amitől később csak ő jön zavarba. - Egyszerű amerikai lányok Bostonból, higgye el! Kell nekünk egy kis védelem, egy kis biztonság itt a messzi, szinte egzotikus Európában...

- Oh, hát persze, persze - szabadkozott Luigi. De csoda pofa ez a fiú, lám csak megint hogy elpirult - jegyeztem meg csak úgy magamnak, mert már megint olyan volt, mint egy cinóber reklám. ... - de azért azt hittem, az amerikai lányok...

Megint közbe kellett vágnom:

- Pedig minket igenis féltetni kell! És maga azt mondta reggel, hogy mindenben a rendelkezésünkre áll! - jelentettem ki huncut mosollyal az ajkamon, szelíden megfenyegettem a mutatóujjammal.

- Kis hamis! Most a szaván fogom!

- Na jó - adta be a derekát egy sóhajjal.

Több se kellett Liznek, ő is belecsimpaszkodott, s két oldalról „biztonságosan közrefogva”, hogy el ne menekülhessen, ha mégis meggondolná magát, vonszolni kezdtük, csak úgy találmomra, de minél messzebbre a többiektől, végül is mindegy volt hova, a „prédát” már becserkésztek...

*

Gyorsan, túlságosan is gyorsan telt el az az óra, amit Luigi ebédidőnek megszabott. Végül is egy hangulatos Texas Grill-be vetődtünk, ami elég vicces dolog, ha már Rómában jár az ember, de legalább „hazai pályán” érezhettük magunkat...

Luigi remek társalgónak bizonyult, amikor nem kellett a rendíthetetlen, magabiztos idegenvezetőt alakítania. Hamar, nagyon hamar közel kerültünk egymáshoz... Liz szerencsére nem gördített ez elé akadályt. Akaratlanul is megcsapott valami... valami jónak a szele... úgy hogy a délutánt már valami boldog, bódult mámorban töltöttem, szinte észre se vettem merre járunk, mit látunk, csak Luigit láttam, aki mint valami ókori római hadvezér, vezette a csapatot az egyik romhalmazról a másikra, s végig lelkesedett, bizonygatva, hogy valójában nincs nagyobb csoda, mint épp az a kötömeg, amit az orrunk előtt látunk...

Aztán egyszer csak a szállodánk előtt állt meg a buszunk. Végre! Mi szálltunk le utoljára Lizzel. Luigi megfogta a kezem, mélyen - igen, nagyon mélyen! - a szemembe nézett, és csendesen megszólalt:

- Akkor este... kedves Vanda.

Hű! Majd elolvadtam! Ez a hang! Ez az érintés! Mi tagadás, ettől kezdve csak az estét vártam...

Bevonultunk a szobánkba, Liz végigvetette magát az ágyon és szinte abban a pillanatban még álomba merült.

Engem is csábított a gondolat, hogy ledőlök egy kicsit, de gondolataim oly vadul cikáztak az agyamban, hogy úgysem tudtam volna pihenni, így inkább ledobtam a ruháimat, s beléptem a fürdőszobánk kis zuhanyzófülkéjébe, s megeresztettem a csapot. A hűs víz vastag sugárban ömlött végig a testemen. Ahogy a kezemmel végigsimítottam a bőrömet, hirtelen Luigit képzeltem oda magam mellé.

Milyen lenne, ha most az ő erős férfi keze érintené meg a testemet, végigsimítva először a vállamon, aztán a keblemen, majd a hasamon, aztán egyre lejjebb és lejjebb...

... Beleszédültem a vágyakozásba! Luigi, ha tudnád! Ha tudnád, hogy mennyire kívánlak! S hol van még az este? S vajon lesz-e egyáltalán alkalmam, hogy ezt az elképzelt simogatást a valóságban is megtapasztaljam? Szinte teljesen önkívületi állapotba kerültem... Gondolataim az ábrándok édes világában kalandoztak... S ez olyan jó volt... olyan jó! Mámorító érzés lett úrrá rajtam. Egyre élethűbben, részletesebben képzeltem el a jelenetet... S ekkor valami különös dolog történt...

Hirtelen azon kaptam magam, hogy már nem ábránd, képzelgés az egész, hanem nagyon is hús-vér valóság! Egy erős férfikéz simított végig a vállamon, óvatosan tenyerébe rejtette mellemet, majd könnyedén tovább siklott a hasam irányába, s csúszott tovább, lejjebb, egyre lejjebb... Te jó ég! Micsoda érzés! Lehet-e valami ennél izgalmasabb, gyönyörűsegebb?

Csodálkozva fordultam meg. Az álmok néha egybeforrnak a valósággal! Luigi állt mögöttem. Az ő keze röptetett a mámor végtelen magaslatai felé!

Vajon hogy került ide ilyen hirtelen? Mindegy! Nem is érdekes, fő, hogy itt van, teljes valóságában és mosolyog. Még hozzá milyen pimaszul mosolyog! Úgy látszik itt is diadalmas hadvezérnek érzi magát, nem csak napközben a római romok között... de sebj! Csak hadd érezze... az édes...

Átöleltem és mohón megcsókoltam. Ő hevesen viszonzta az ölelésem, és belépett mellém a zuhany alá. Ott álltunk megfürödve a boldogságban, és csókolóztunk! Én mezítelenül, ő pedig rövid ujjú fehér ingben és shortban. Úgy látszik eredetileg teniszezni indulhatott...

Miközben ajkaink szinte összeforrtak a szokatlanul heves csókban, nekiláttam lefejtetni róla a vizes ruhát, így némi küszködés után végre ő is megszabadult a gönceitől, s testünk egy erős ölelésben fonódott össze, s így ömlött ránk a hűs vízfolyam.

Hallatlanul izgató volt így a zuhany alatt csókolózni, s simogatni, óvatosan, lágyan feltérképezni egymás testét, domborulatait s legtitkosabb rejtekeit. Mintha repülő halak lennénk vagy vízisellők, esetleg más efféle mókás lények. De végül is mindegy. Jó volt... és éreztem, jó lesz, nagyon jó! Liz pedig ezalatt húzta a lóbőrt az ágyon, vagy legalábbis úgy csinált.

Luigi tapasztalt szerető lehet! Ezt már az első pillanatokban éreztem. Épp arra gondoltam: vajon hogyan tovább? Mi következhet ezután a zuhanyjelenet után? ... amikor ismét átölelt, ezúttal, ha lehet, még hevesebben, még nagyobb odaadással... Édes csókok tömkelegével borította be a testem, ölelése egyre nagyobb izgalomba hozott, szinte elállt a lélegzetem. Az eggyé válás, a szerelem végső kiteljesedése örök misztériumának váltunk részesévé, mialatt mintha a szférák zenéje zengett volna körülöttünk, s milliónyi apró csillag járt volna boldog násztáncot egybeforrott testünk körül. Még felsikoltani is elfelejtettem, annyira meglepett a dolog, olyannyira magával ragadott ez az édes-páros misztériumjáték. Egy pillanatra felvillant ugyan bennem a gondolat, hogy menekülni kellene, mert még nem vagyok eléggé felkészülve a beteljesülés e csodájára, de nem lett volna elég erőm hozzá. Lenyűgözött a beteljesedett szerelem mámora, a rabnőjévé lettem, engedelmes, boldog rabnőjévé. Áadtam magam a csodának: mintha kiléptem volna magamból, s valami távoli, kozmikus térségben lebegtem volna súlytalanul, miközben a szívem a gyönyör monoton ritmusára dobogott. Néha a lélegzetem is elakadt. Luigi azt tehetett volna, amit csak akart, s én - legnagyobb meglepetésemre - örültem ennek. Azok a szép, erőteljes férfikezek értő műgonddal játszadoztak a testem hangszerén.

Nem tudom meddig tartott ez a különös „tánc”. Az idő elveszítette jelentőségét. Csak ő volt, csak én voltam, egyek voltunk...

Millió apró harangocska hangja zengett, hárfák húrjai zümmögtek lágyan selymesen, távolról ősi tam-tam ritmusok rezdítették a dobhártyánkat.

Szerettük egymást. Nagyon, és feltételek nélkül...

Sajnos, amilyen hirtelen kezdődött minden, olyan hirtelen lett vége is. Egyik percben még magával repített a végtelen varázs, a másikon már visszazökkentünk a valóságba. A testem teljesen elernyedtt. Ha Luigi nem szorít jó erősen, lehet, hogy összerogytam volna a zuhany alatt. Aztán már csak annyit éreztem, hogy az a két csodás férfikéz egy nagy fürdőlepedőt kanyarít körém s végigdörzsöli a testem, majd felkap és az ágy felé indul velem, aztán elaludtam...

Az álom ölelését azonban legfeljebb csak néhány pillanatig élvezhettem, mert alig hogy elszenderedtem, máris óriási sikoltás térített magamhoz.

- Szóval minden igaz! Most rajtakaptalak te dögevő hiéna, csaló piperkőc! Már nem mesélhetsz nekem semmiféle dajkamesét! A gyerekeid otthon sírnak, te meg itt malackodsz ezekkel a jött-ment amerikai ringyókkal.

- Na de Magdaléna! Csillapodj! - vette könyörgőre Luigi, miközben anyaszült meztelenül, hétrét görnyedve állt a falnak dölve, a felbőszült feleség meg egy rozoga esernyővel ütlegelte.

- Mi az, hogy amerikai ringyók! - süvöltötte közben Liz, s egy tigrisugrással rávetette magát a betolakodóra. Sötét bőre csak úgy csillogott az izzadságcseppektől, ahogy dühében kiverte a víz az arcát. - Mi tisztességes amerikai dolgozó lányok vagyunk! A maga Luigija ránk tört, és inzultálta az én drága barátnőmet. Azonnal takarodjon innen, és vigye magával a nyamvadt Luigiját is! Minden ujjunkra akad egy remek férfi, nem szorulunk rá a helyi selejtre. Vegye tudomásul - hadarta dühödten, és megpróbálta kilökdösni Magdalinát a szobából. Csakhogy az olasz nő igencsak megtermett erőteljes asszonyság volt. Liz pedig filigrán puerto-rico-i lány.

- Hé, mit csináltok - sikoltottam fel! - Luigi nem tehet semmiről. Pontosabban - tettem hozzá rettenetes zavarban - semmi olyanról, amit én ne akartam volna! Szeretjük egymást, vagy legalábbis... khmm... én szeretem őt.

- Na de hát, Vanda? Miket beszélsz? - torpant meg Liz, s elengedte Magdaléna torkát, amit épp az imént próbált megszorogatni. - Mi az, hogy szereted? És hogy-hogy ilyen hirtelen?

- Nem tudom... - horgasztottam le a fejem - olyan ez, mint a villámcsapás. Alig jelzi előre valami, hipp-hopp, jön a fergeteg, aztán lecsap a villám. Ez történt velünk is, igaz Luigi? - néztem a férfit könnyes szemmel, Luigi kihúzta magát, s kihasználva, hogy Magdaléna egy időre felfüggesztette az esernyővel való püfölését, gyorsan megkaparintotta a shortját, s magára kapta, ezzel is némi időt nyerve a válasz előtt...

- Szóval... - próbált megszólalni a férfi, de Magdaléna közbevágott.

- Mi a fenét fecsegnek maguk itt viharról, meg villámcsapásról? És mi az, hogy szereted ezt a nőt? Luigi, te nagy szoknyapecér vagy, de bolond az nem, legalábbis eddig nem voltál.

- Nos... khm... khm... azt hiszem... valahogy bolond lettem. És van ebben a villámlásban valami...

- Na most mi lesz? - kérdezte csodálkozva Liz és az ágyra vetette magát, majd törökülésbe helyezkedett.

- Attól félek: botrány - nyögte Luigi világfájdalmas képpel.

- Botrány bizony! - üvöltötte Magdaléna. - Kirúgatlak ebből a nőfaló állásból, te senkiházi! Menj csak el valami rendes állásba, ahol tisztességesen dolgozol, rendesen keresel, és gondoskods a családotról! Nem pedig az utcákon lófrálsz nap mint nap mindenféle idegen nőkkel, meg félbolond turistákkal. Megértetted?

- Most pedig gyerünk haza! - fejezte be fenyegető hangon, s megragadva a férje karját, kituszkolta a szobából.

*

Valamivel több, mint három hónap telt el azóta, hogy olyan hirtelen és botrányos véget ért a római kalandunk. Magdaléna beváltotta fenyegetését, s másnap reggel már új idegenvezető várta a csapatot. Nekem valahogy elment a kedvem az egésztől. Csomagoltam, és az első géppel visszatértem az Államokba. Sajnos beleszerettem Luigiba, de úgy éreztem, nem tudok megküzdeni Magdaléna temperamentumával, s Luigi gyerekeit is sajnáltam. Nem akartam egy szép család szétrombolója lenni. Az nem az én formám! Van még időm - gondoltam -, majd csak megtalál a szerelem itt Bostonban, és Luigi pedig majd szép, távoli emlékké magasztosodik. És rendben lesz minden!

Így gondoltam, de nem így történt. Egy nem is tudom mennyire szép napon Clinton doki a nőgyógyászaton megerősített abban a sejtelmemben, hogy gyermekem lesz... s bizony nem mástól, mint Luigitól. Ehhez nem fért semmi kétség. Én viszont kétségbe estem... Most mi lesz? Mert hogy a kicsit megtartom, abban azonnal teljesen bizonyos voltam, annyi szent, csak hát hogy lesz ez a dolog apa nélkül? Igaz, manapság tömérdek nő él így egymagában a gyerekeivel, csonka család, meg minden, a tévében folyton erről dumálnak mindenféle nagyokosok, akik persze nem a saját bőrükön tapasztalták meg a dolgokat... Csakhogy én mindig is szép, nagy családról álmodtam, valami olyasfélérről, mint... mint Luigié. Erre a gondolatra megeredt a könnyem, hullt, mint a záporosó, de aztán kisvártatva mégiscsak összeszedtem magam, bőgéssel úgysem megyek semmire.

Szerencsére Liz most is mellettem állt, mint mindig. A drága Liz! Igazán jó, megbízható barátnő volt. Még szerencse, hisz valami biztos pontnak csak kell lennie az ember életében! Különböztet megette a fene. Néha egy jó barát többet ér, mint... de ezt nem akartam tovább gondolni, mert attól féltem, hogy úgysem értenék egyet saját magammal.

Liz mindenesetre nyomban kezébe vette az ügyeket, s böngészni kezdte a házassági hirdetéseket, a Partner Party-ban, meg más efféle csodákat ígérgető magazinokban. Nem nagyon fűlött a fogam az ilyesmihez, de végül is engedtem az unszolásnak, és elmentem egy-két ilyen randira. Persze már mindjárt az első pasas nyomban faképnél hagyott, amikor ostoba módon bevallottam neki, hogy gyermeket várok. A második már biztosított róla, hogy ez már nem probléma manapság, hisz szeri se száma azoknak a jó módú családoknak, akik csak arra várnak, hogy végre örökbe fogadhassanak egy bébit.

A harmadik szivar, aki kissé éltesebb korú ifjúnak titulálta magát, mondhatni inkább erősen éltes korú volt, de ifjú egyáltalán nem, legfeljebb az álmaiban...

Szóval feladtam a dolgot. Mit tehettem volna? Nem ígért ez a házassághirdetés buli semmi jót. Persze Liz jól letolt, amiért mindjárt az elején bevallottam a muksóknak a bébit, de nem hinném, hogy igaza volna, végül is nem építhetek egy hamarosan kiderülő titokra semmilyen kapcsolatot, mert úgylis összedől, ha kiderül.

Már-már beletörődtem abba, amiről nem is tudtam még pontosan, hogy micsoda, vagyis a jövőmbé, amikor megint nagyot fordult körülöttem a világ.

Egy este fáradtan léptem ki a Wadson & Co hátsó ajtaján, kevésbé rózsás gondolataimba mélyedve, nagyon megijedtem, mert ilyenkor szokták megtámadni az alkalmazottakat mindenféle hőzöngő alvilági figurák, dacára az agyondicsért biztonsági intézkedéseknek.

- Ne ijedj meg, Luigi vagyok - szólalt meg az a valaki.

- Mily... mit mond? Néztem kutató tekintettel a titokzatos idegen arcába, aztán amint felismerem az illetőt, önkéntelenül is megtántorodtam a meglepetéstől - Luigi! - kiáltottam. - Tényleg te vagy az - s a nyakába borultam.

Kitört belőlem a sírás, pedig nem akartam, pláne nem most, de hát az utóbbi napok feszültsége, a baby, meg minden, szóval nem tudtam megjátszani a nagy Marylint.

- Igen, én vagyok az Vanda kedves, eljöttem hozzád! Sokat gondolkodtam az utóbbi időkben, azt hiszem, nem tudnék nélküled élni és a kicsi is...

- A kicsi? - hökkentem meg - honnan tudsz te a bébiről?

Luigi lehajtotta a fejét, téblábolt egy kicsit, mint aki nagyon töpreng valamin, aztán kibökte:

- Tudod megígértem Liznek, hogy nem árulom el neked, de én nem tudok titkot tartani.

- Liz? - vágtam közbe. - Hogy jön ide Liz?

- Leveleztünk... pontosabban Liz írt nekem több levelet is rólad. S aztán az egyikre válaszoltam.

- Liz nem is mondta.

- Persze, hogy nem. Attól félt, hogy nem sikerül a terve. Ugyanis össze akart hozni bennünket. Bevallom, eleinte el akartalak felejteni, de nem tudtalak. Nem! Az képtelenség lett volna. Vanda, én szeretlek téged! Erős, nagyon erős szerelemmel, és feleségül akarlak venni! - Luigi az utolsó szavakat már szinte kiáltotta, aztán hevesen átölelt.

Megpróbáltam eltaszítani.

- Feleségül venni? De hiszen te nő vagy!

- Igen ez igaz, pontosabban még sem, tudod az az igazság, hogy én Magdalénát sohasem vettem törvényesen feleségül. Ez nálunk olaszoknál ritka dolog, Magdaléna nagyon szégyellte is, ezért mindig a férjének szólított.

- Na de gyerekeitek is vannak... akkor hát miért nem házasodtatok össze? - hökkentem meg.

- Nem lehetett.

- Nem? De hát miért nem?

- Magdaléna már férjnél volt, és a gyermekek sem tőlem valók.

- Miket beszélsz itt össze-vissza? Teljesen megőrültél? Miféle maszlagot akarsz itt megegetetni velem?

- Hidd el, ez az igazság Vanda kedves. Magdaléna férje elmeógyógyintézetbe került, még azelőtt, hogy összeismerkedtünk, egy szép napon aztán találkoztunk, megszerettük egymást, legalábbis azt hittük, és a gyerekeit is megkedveltem. Nem sokkal később összeköltöztünk, és úgy tettünk, mintha egy rendes, szabályos család lennénk, ilyen egyszerű az egész. Illetve ilyen egyszerű volt mindaddig, amíg nem találkoztunk, s most még itt van a bébi is, akit a szíved alatt hordozol, a saját gyermekem. Elhagytam Magdalénát, bármily fájdalmas döntés is volt. Tudod, a szerelem, ha volt is köztünk, már elmúlt. Magdaléna örült féltékenysége meg egyenesen elviselhetetlen. Csak a gyerekeket sajnálom... de most már a saját életemet akarom élni, és igazi családot akarok. - Megfogta a kezemet, megszorította, aztán mélyen a szemembe nézve folytatta: - Vanda újra és újra kérlek, légy a feleségem!

Könny szökött a szemembe! Egek! Hát vehet az élet ilyen fordulatot? Lehet ekkora szerencséje egy szegény bostoni lánynak? Nemcsak egy fájdalmas emlékü római kalandot tartogatott neki az élet, hanem... hanem a boldogságot?

- Igen - rebegtem -, s most újra azt éreztem, hogy lebegek valahol magasan, valami végtelen, boldogságban.

Megcsókoltam Luigit, aztán kéz a kézben elindultunk a jövő felé, a közös jövőnk felé...

TURISTAÚT

Párizs! Négy csodálatos nap és egy feledhető délután. Rohanás Versailles-ba, sorállás, csodálkozás. - Hát igen, ilyen a Birodalom. Másnap Luxemburg. A kicsi is lehet óriás. A nehezen szerzett kevés pénzért - sokat látni! (Ha lehet.) Ki a buszból - be a buszba. Jé, itt állunk a híres Izé előtt! De hol a fényképezőgémem? Ellopták. Na jó, veszek képeslapot. „Szálljunk csak vissza, kérem! Késésben vagyunk!” És tényleg! Nagyon-nagyon régen késésben vagyunk. Újra Párizs. Hihetetlen! Vágtatva végig a Notre Dame-on, a Louvre termein. - Egy pillantás az alkonyba hulló városra, amely éppen kattintgatja színes neon-szemeit. Aztán hosszú értelmetlen szünetek az autópályák kies parkolóiban. Végtelen sorok apadását várva a női WC előtt. Ah! Ismét Versailles! Örült dulakodás élelmes japán turistahadakkal, hogy egy pillantást vethessünk a fogalmunk sincs mire. Mégis vettünk új fényképezőgépet, szép, elegáns, nyugati. (Otthon derült csak ki, hogy nem jól működött a vaku. Lám itt sincs szinkronban minden.) Megcsap a történelem levegője, s leken egy pofont a néger teremőr, amikor megsimogatom egy márvány akt örökszép fenekét. Futólépésben a világ legszebb parkján át. Úgy tűnik, az idegenvezetőnk sem járt még itt, mert elveszünk, és a csendőrséggel kerestetjük magunkat. Húha, Trianonnál kötünk ki! Előkerülnek az uzsonna-csomagok. Kelet-Európára gondolunk, s kibontjuk a sertésmáj konzerveket. A politika nem érdekkel, viszont nagyon szomjas vagyok. 10 franc egy kétdecis desztillált víz. 1992 nyarat írjuk. Világot látunk. A hőség nagy, a bukszánk lapos, a víz nem oltja a szomjunkat és minden nagyon drága.(Nekünk...) Mégis iszunk. Mi mást tehetnénk? Mindig mi isszuk meg a levét mindennek. A szállás viszont nagyon jó! (Különösen a csokibarna szobapincérnő.) Na azért kedves kis szálloda ez, mi tagadás! A padlástér teljesen a miénk. Igen elegáns neve van: manzárd. (Lám egy korabeli úr nevét miként őrzi meg az emlékezet!) Az ágy hatalmas és kényelmes. Persze francia. Mi is lehetne más itt? A mosolygós néger szobalány ágyba hozza a reggelit. (Bőséges és finom! Kávé, tej, bagett, narancsdzsem és briós. Kell ennél több egy boldog ébredéshez?) Mélyet szippantok a (nem is olyan büdös) levegőből, s letekintek a világ fővárosának háztetőire. Végre egy kicsit szabadnak érzem magam.

VARÁZSLATOS HÉTVÉGE GARMISCHBAN

A hó szép kövér pelyhekben hullt alá a tömött paplanhalmokra emlékeztető felhőkből, s lassacskán beborította a várost. Olykor, ha feltámadt a szél, izgatott táncra perdültek a pelyhek, s egy csapásra nyüzsgő-mozgó, csillámló varázslattal telt meg a város.

Frankfurt, Goethe szülővárosa csodálatos volt a decemberi hóesésben, s még csodálatosabb, ha a szemlélő egy gyönyörűnek ígérkező, hosszú hétvége reménységével felajzottan tekintett az őt körülölelő világra...

Brigitte Müller épp ily édes, felfokozott idegállapotban volt, amint a Römerberg szépséges terén, Justitia Brunnen, a híres reneszánsz kút körül sétálgatott, amelyből egykor - a császár-koronázások idején - vörös és fehér bor folyt. (Pompás idők lehettek.) Izgatott volt s egy kicsit türelmetlen is. Pont délre beszélték meg a találkát Ingriddel, hogy kedves barátnője hólánccal és minden egyéb szükséges hóbelevanccal ellátott Jeep-jével nekivágjanak felső Bajorország csodálatos tájainak, s végül kikössenek a festői Garmisch-Partenkirchenben, sőt az egész vidék leggyönyörűbb fekvésű luxus szállodájában, a Zannenbichl-ben.

Amolyan barátságos, kalandos kis „sí weekend”-re készültek: nagy sétákkal, egy kevés sí-tanulással, finom vacsorákkal, s némi flörtöléssel leöntve. Végére is mindkettőjükre ráfért már egy kis szerelem, lehetőleg távol az ismerősöktől és a család által kijelölt vőlegény-félektől. Brigitte különösen vágyott már a szabadságra, mert szépséges kis nyaka körül egyre jobban szorult a hurok, s - minden igyekezete ellenére - félő volt, hogy hamarosan (egy kevésbé szép napon) arra ébred, hogy egy ágyban alszik egy „szőnyeggyárral”...

Brigitte apja, az öreg Hansi Müller, már viszonylag ifjú korában a szőnyegkereskedelem nagy moguljai közé verekedte magát, s ez idő tájt már e mogulok doyenjének irigylésre méltó pozícióját töltötte be. S dacára annak, hogy vállalkozásait már szinte számba se tudta venni, még mindig erős izgalmi állapotba került, ha felmerült a lehetősége annak, hogy bekebelez-hessen egy hozzá hasonló nagybácska halat, vagy leradírozzon egy versenytársat a világ nagy szőnyegipari térképéről, még akkor is, ha kielégüléséhez közvetett módon akár a saját leányát is feláldozni volt kénytelen. Most pedig épp egy ilyen lehetőség állt elő: A jó nevű, genti illetőségű Majmocroyx cég ifjú és szépreményű örököse II. Bruxy Majmocroyx szívében gyengéd érzelmek ébredtek Brigitte iránt, amit a lány egy véletlen kedves dicsekvő szava váltott ki benne a szőnyeggyárosok és kereskedők szokásos hamburgi évbúcsúztató partyján, amikor a lány elismerően nyilatkozott arról a ritka képességről, hogy valaki négy üveg pezsgő, egy nyolc fogásos vacsora, pár csokoládétorta, s végül - ráadásképpen - egy pekingi kacsa elfogyasztása után képes az állán egy XIV. századi komódot egyensúlyozni, amelynek felső fiókjába ráadásul valaki - váratlan ötlettől áthatva - egy fél pár esőkalucsnit is elhelyezett a party hevében.

Az ifjú II. Bruxyt mélyen meghatották Brigitte kedves, műértőre valló, elismerő szavai, a zsonglőrtudományát illetően, s még inkább megdobogtatták szívét a lány apró, csintalan pillantásai, melyekkel e szavakat kísérte... Attól kezdve minden alkalommal igyekezett a közelébe kerülni, majd pedig, egy alkalmasnak vélt pillanatban, a jó öreg Müller úrnak megpendítette a házasság gondolatát. Ezt követően - nem kevésbé Müller úr áldásos közreműködésének köszönhetően - az események felgyorsultak! Olyannyira, hogy Brigitte-nek alig maradt ideje pánikba esni...

Ahogy telt-múlt az idő, II. Bruxy egyre inkább becsempészte magát Hansi papa kegyeibe, s már-már kész ténynek tekintették a szőnyegbiznisz jobb köreibben a Müller-Majmocroyx féle fúziót, amelyet az ifjú örökösök frigye pecsétel majd meg. A dolog rendjén lett volna, ha Brigitte is így gondolta volna. (Na igen: ha a „volna” nem lett volna...) Csak hát Brigitte leányálmait nem egy hatalmas, pöfeteggombára emlékeztető zabálógép töltötte ki, még ha mindjárt nagyhatalmú szőnyeggyáros ivadék volt is az illető.

Ez volt hát a helyzet, amikor Brigitte elhatározta, hogy legalább egy hétvége erejéig elmenekül a gazdag, elegáns és védett szülői házból, hogy tisztába jöjjön önmagával, s valamiféle tervet kovácsoljon a szülői „terror” ellen vagy talán esélyt adjon egy csodának...

* * *

Hol vagy már Ingrid? - suttogta maga elé, s fázósan összehúzta magán pihepuha, combközépig érő nercbundáját. - Elmúlik az ifjúságunk, ha még soká kell várni rád - aztán ismét, ki tudja hányadszor - apró, arany Doxa karórájára pillantott. Pedig Ingrid még nem késett túl sokat, legalábbis Lüdke kisasszony fogalmai szerint.

Aztán kisvártatva megtelt a tér étellel, Ingrid lobogó szőke hajával nagy sebbel-lobbal feltűnt a folyó irányából, már messziről integetve s kiáltozva:

- Brigitte, édesem! Itt vagyok!

A lányok a szokásos barátnői csókkal üdvözölték egymást, aztán karonfogva elindultak vissza a folyó felé, ahol a Jeep parkolt, megszámlálhatatlan mennyiségű csomaggal megtömve, köztük Brigitte holmijával is, amit még napokkal ezelőtt feltűnés nélkül becsempészték a csomagtartóba.

- Irány a szabadság, jöhetnek az édes kalandok - kacagott Ingrid, amint becihelődtek a kocsi-ba, s a lány gázt adott a széles kerekű hatalmas terepjárónak.

- Lehet, hogy mire véget ér ez a hét, már síbajnokok leszünk? - kérdezte kicsattanó jókedvvel Ingrid.

- Hát... - nézett féloldalvást barátnőjére Brigitte... - az már önmagában is csoda lenne, de azért megpróbáljuk.

- Na jó, majd meglátjuk, de addig is együnk pralinét... - javasolta Ingrid, s kotorászni kezdett a kesztyűtartóban.

- Te jó ég! Hagyd, majd én! - riadt meg Brigitte - mert Ingrid a pralinéadászat közben könnyedén elengedte a kormányt, s egy pillanatra arról is elfeledkezett, hogy még a legjobb autók is eltévesztik az irányt, ha „szabadjára engedik” őket... Ezúttal azonban szerencsére csak egy útjelző tábla bánta e csekély feledékenységet...

- Ja, semmiség - rándította meg a vállát Ingrid -, csak egy pózna. Úgyis olyan sok van belőle...

- aztán rálépett a gázra, mert közben kiértek az autópályára. A fák vadul rohanni kezdtek feléjük, s Brigitte e pillanatban arra gondolt: nem is olyan rossz dolog az a házasság az ifjú II. Bruxy-val. Végtére is, mennyivel kellemesebb pekingi kacsát falatozni, s szép lassan piros-pozsgás duci asszonnyá kerekedni, mint egy tanulóvezetővel száguldozni a félig behavazott autópályán, miközben az illető olykor megfeledkezik arról, hogy a volán mögött ül, s nem a pipereasztala előtt ábrándozik.

Aztán, valahogy mégiscsak megérkeztek Garmischba, s ezzel voltaképp önmagában is teljesül Brigitte titkos vágya, hogy valami jó kis csoda történjen vele...

* * *

Garmisch amúgy bűbajos kis városka, különösen télen. Valaha még olimpiát is rendeztek itt. A kettős név egyébként két „egybenőtt” települést jelez - Partenkirchen római erőd volt, Garmisch pedig romantikus hegyi falucska -, amelyek szó szerint hátukat mutatják egymásnak. Az olimpia világhírűvé tette ezt az iker várost, melyet a felső tízezer is előszeretettel látogat, főleg télen, hogy aztán nappal a testi épségüket veszélyeztessék a sípályákon, éjjel meg a vagyonukat a játékkaszinóban.

Brigitte csodálkozva nézett körül, amikor kikászálódott a kocsiból a Grand Hotel Sonnenbichl bejárata előtt, s az elegáns londonerek kikapkodták hátulról a csomagjaikat. Garmisch gyönyörű volt. Azonnal megnyerte a szívét. S nemcsak a fenséges táj, a szuperelegáns szálloda és maga a bájos város, hanem a hangulata is. Garmisch ugyanis már készült a karácsonyra. Mindenütt feldíszített fenyőfák, csillogó-villogó fenyődíszek, színes lámpafüzérek sokasága ékesítette a házakat, üzleteket, utcákat. Az emberek arcán is megtelepedett a meleg derű. Garmisch egyszerre árasztotta magából a szeretetet, az életörömet és az áhítatot...

- Jaj, milyen csodás! - kiáltott fel, s önkéntelenül is összecsapta két karcsú, fehér kezét. - Azt hiszem, boldogok leszünk itt.

- Biztosan - rándított egyet a vállán a komolyabb érzelmi kitörésekre képtelen Ingrid -, pláne, ha jó a pezsgőjük! Ahogy ezt a bungalót itt elnézem - mutatott a luxusszállóra -, ebben talán nem lesz hiba - mondta, s egy hanyag mozdulattal cigarettát dugott a szájába.

- Parancsoljon, a tűz - pattant oda nyomban az egyik portásfiú, s felkattintva az öngyújtóját, a lány felé tartotta a lángot.

- Hű, ez már igen! Ezt szeretem! - csettintett a lány. - És nemcsak udvarias, de még jóképű is! Nem rossz hely! - jegyezte meg.

- Ingrid, gyere, nézzünk körül a városban! - lelkesedett Brigitte.

- No, csak ne olyan hevesen! Ne félj édesem, nem szalad el a város. Inkább vegyük birtokba gyorsan a szobáinkat, aztán igyunk valamit - intette le a barátnője.

- De... - vetett vágyakozó szemeket Garmisch felé Brigitte, ám barátnője gyorsan közbevágott:

- Türelmetlen vagy édesem, ám ha annyira akarod, hát menj csak, és nézz körül, én inkább maradok, és „ellenőrzöm” a szálloda pezsgő állományát.

- Ha nem bánod... - mosolyodott el Brigitte, és már sarkon is fordult, hogy „meghódítsa magának” a várost...

- Habkönnyű léptekkel és ugyancsak könnyű szívvel, teljesen felszabadultan indult a központ irányába. Útközben igyekezett minél többet befogadni az őt körülvevő pompás látványból. Amikor a Promenad Strasse-ra ért, már engedett a csábításnak, és a díszes, drága kirakatokra is vetett egy-egy pillantást. Végül egy irodai ablakban fityegő hirdetőtáblán akadt meg a szeme.

*„Egy hétvége alatt megtanítjuk síelni!
Bízzon meg Kemal Gücükben és fiában!”*

- Mi a csuda - mormogta maga elé, hisz ezek törökök. - Arrafelé pedig inkább tevégelni szoktak, mint síelni.

Mégis, valahogy megragadt a fejében a gondolat ezzel a síoktatás dologgal kapcsolatban, és belépett az irodába.

- Salem! - pattant fel a sarokból egy idősebb úr, s afeletti csodálkozásában, hogy ügyfél tért be, még a vízpipáját is kiejtette a kezéből.

- Salem, Effendi! - villogtatta Brigitte teljes török tudását.
 - Mit parancsol a tündéri kisasszony?
 - Nem is tudom... tevéjük van? - mosolygott a lány.
 - Teve... teve... csak nem arra a púpos jószágra gondol, „akit” termosznak használnak a lökött turisták a sivatagban?
 - De azt hiszem, arra... de ha nincs... akkor... khm... esetleg jegesmedvéjük volna?
 - Nagyon mókás a kisasszony. Szegény öreg Kemal jót is nevetne, csak hát a jegesmedvét nem egészen értem... A sivatagban kicsit melege lenne...
 - Hát én arra gondoltam, hogy önök esetleg „terméket váltottak” itt a havas csúcsok közelében.
 - Jó ötlet, jó ötlet. Ráadásul majdnem igaz. Ugyanis mi itt síelést oktatunk.
 - Azt is a sivatagban tanulták?
 - Ami azt illeti, sem itt, sem a sivatagban nem síeltem még soha életemben.
 - Úgy, értem már! Síelni nem tud, csak oktatja...
 - Hehehe, maga kis huncut Seherezádé! De ezúttal melléfogott. Az én jó fiam, az ifjú Kemal már itt született Németországban a hegyek között. Szinte sítalppal a lábán látta meg a napvilágot! - mosolyodott el önérzetesen s büszkén. - Ő az én büszkeségem! Ő a síoktató.
 - Ez igen. Megismerkednék az ifjú Kemal úrral - bólogatott Brigitte. - Befizetnék egy hétvégi tanfolyamra.
 - Pompás zene a füleimnek! - vigyorodott el Gücük Effendi, s oly szélesre húzta a száját, hogy már-már tényleg a füléig ért. - Kemálka, gyere elő! - ordított aztán minden átmenet nélkül a háta mögé. - Van itt egy kedves új páciensed, egy síelni vágyó Seherezádé, aki volt oly bátor, s reád bízta a testi épségét... khm... és milyen szépet...
- Brigitte-nek nem volt ideje elpirulni, ugyanis leesett az álla, amikor megpillantotta a belépő Kemal juniort. Kemal igazi férfiszépség volt. Egy hollófekete hajú Adonisz. Magas, széles vállú, keménykötésű, erőteljes, de nem robusztus férfiú. Arcának nemes vonásait enyhe sasorra határozottá és markánssá tette, mégis, szemeiből valami barátságos szelídség áradt. Nem az a fajta férfiszépség volt, ami a divatlapok címdalára kívánczított volna, inkább az, amely valóságos, élő kapcsolatokban ejti rabul a női szíveket.
- Brigitte-nek - minek is tagadta volna - azonnal megtetszett a jóképű férfi, s szíve heves dobogása csak megerősítette ezt a felismerést.
- Hű! - szaladt ki a száján önkéntelenül is, aztán kicsit zavartan, dadogva próbálta leplezni elszólását: - khm... izé... milyen meleg van itt...
 - Csak nem szaharai? - jegyezte meg huncut mosollyal hetyke fekete bajusza alatt az öreg Kemal Gücük, aki közben visszatelepedett vízipipája mellé, s elégedetten konstataálta, hogy a szópókáját is megtalálta.
 - Hölgyem! Állok rendelkezésére - csapta össze a bokáját az ifjabb Kemal, akár egy huszárkapitány az operettben. - Akkor holnap 10-kor önért megyek a szállodájába, és elviszem egy szelídebb pályára, mert talán arra azért nem gondolt, hogy mindjárt a Zugspitzén kezdjük?
 - Na... nem, tényleg nem... valami kisebb spitze is megteszi... - dadogott ismét a lány.

- Igen. Találok majd magának egy kedves kis spitzét - nevetett gyönyörű, fehér, egészséges fogsorát villogtatva, a sítalpakkal született, huszárcapitány küllemű ifjú, török síoktató. - Első nekifutásra a Graseck is jó lesz... - újra összezsápta a bokáit. (Úgy látszik janicsár ivadék letére sem élhetett e különös huszárvirtus nélkül.) - Akkor holnap, hölgyem!

- Akkor holnap! - lehelte Brigitte is elbűvölve, aztán mint valami alvajáró, kibotorkált a helyiségből.

* * *

Másnap nagy eseményre ébredt Garmisch-Partenkirchen és környéke: Brigitte Müller először siklott le a Grasech egyik eldugott, szelíd lankáján, ahol unatkozó milliomos csemeték és sikeres maffiózók előkelő egyetemekre járó gyermekei bontogatták kötéseiket és gipszeléseiket a tanuló pályán. Hiába, egy magára valamit is adó személynek - azok közül, akiknek a pusztasága is számít - muszáj síelni, még ha nem is sítalpra termett az illető, mert nem elég golfozni, meg fallabdázni, nem is beszélve a teniszről, ha nem akarja, hogy kinézzék a jobb társaságból.

Így hát sűrűn csendült a pezsgőspohár, s nagyokat reccsentek a bokák a Grasech-en, az aranyifjúság tanuló sípályáján. Az élet azonban szép volt, a poharak kiürültek (s mindig utána töltötték őket), a törött bokák pedig egybeforrak (... hogy aztán újra eltörhessenek nyáron a Boden See csillámló víztükrén szőrfőzés közben, a nyári szezonban.)

Brigitte is remekül érezte magát, különösen akkor, amikor az ifjú Kemál erős karjaival átölelte, hogy úgy mutassa meg a síelés alapmozdulatait. Érezte, amint forr, zubog a vére, amint az erős karok a teste köré fonódnak, s szinte felsikoltott az érzéki gyönyörtől, ahogy Kemál dús, bársonyos fekete haja végigsimította az arcát.

- Istenem, micsoda férfi! - sóhajtott fel magában, s rögtön arra gondolt: bárcsak II. Bruxy is ilyen lenne. Akkor nem kellene kibúvót keresni a házasság előtt.

* * *

Brigitte-nek szárnyakat adott a férfi iránt fellángolt hirtelen és váratlan, ámde nagyon is kellemes vonzalma... Néhány órányi édes-összebújós tanulás után annyit haladt előre a síelés nemes tudományában, mint mások csak hetek leforgása alatt. Hja, kérem: mire képes egy bimbózó szerelem? S mire képes egy nő, különösen olyan állapotban, amikor előnti őt az előbb említett bimbózás? Nincs kétség - amint a jelek mutatják -, sokra!

Ezért történt, hogy Brigitte az alapvető tudnivalók vélt elsajátítása és néhány, Kemállal történt óvatos lesiklás, valamint pár pohár francia pezsgő után hirtelen úgy döntött, elkápráztatja tanítómesterét, és egyedül vág neki a lejtőnek...

Fantasztikus örömeztetést töltötte el. Úgy érezte: végtelenül szabad, s szinte száll, mint az ég madarai. A szél belekapott gyönyörű, dús szőke hajába, a hideg pirospozsgásra csípte bájos pofikáját, s ő siklott és siklott előre a ropogós fehér havon, ezen a gyönyörű vidéken, ahol az örökzöld fák fehér pamacsos zöldje mutatja az irányt, s gyönyörűen ívelt havas csúcsok keretezik a tájat.

Boldogan és büszkén siklott lefelé a lankás lejtőn, egyre magabiztosabban hasítva a friss havat... Kemálra gondolt, s apró kis tervfoslányok fogalmazódtak meg benne... talán kettesükkel kapcsolatban, de mindenképp II. Bruxy nélkül... Egyre mélyebb érzések töltötték el. Felsóhajtott, s önkénytelenül hátrapillantott, ahol fenn a sífelvonó irányában az integető Kemált vélte megpillantani.

- Milyen kedves, hogy integet - gondolta éppen, amikor elvesztette egyensúlyát, s riadtan nézett előre. Érezte, hogy nem tudja visszanyerni az elvesztett egyensúlyát, és oldalirányba letér a sípályáról. Dülöngélve próbálta legalább valamennyire irányítani az útját, de vészesen közeledtek a fák... Szívében kigyúlt a rémület... aztán hirtelen egy erős ütést érzett a homlokán, s elvesztette az eszméletét.

* * *

Kemál Gücük valóban a lejtő tetején állt, a sífelvonó előtt, ahogy Brigitte látta, s tényleg integetett neki, de nem azért, ahogy a lány hitte, hogy kedveskedjen neki, hanem azért, hogy megpróbálja figyelmeztetni, nézzen előre, ha már oly ostoba módon idő előtt egyedül vágott neki a lejtőnek.

Kemál jól tudta, hogy messze lett volna még az az idő, amikor ezt Brigitte nyugodtan megtehette volna, s az eddigi „tanórák” túl kevésnek bizonyultak, még egy olyan lelkes tanítvány esetében is, mint Müller kisasszony. Sajnálta is a lányt, felelősséget is érzett iránta - nem is keveset, hisz az oktatója volt -, és ráadásul (bár ezt nem is merte bevallani, még magának sem) egyre jobban tetszett neki a lány. Hát igen, nagyon is kedvére való lett volna ez a szőke szépség, de már jó néhányszor pórul járt eddigi életében a helybéli gazdag nőkkel, akik csak a jóképű „macsót” látták benne, az egzotikus Muszkli Miskát, de mint embert nem becsülték többre az ölebüknél. Sőt, ha választani kellett volna, nyilván az öleb több kör főrral rajtolt volna „kedvencségi versenyben”.

- Khm, pedig milyen jó nő! - mondta többször is magában, s lelki szemeivel végigpásztázta Brigitte karcsú alakját, gyönyörű szőke haját, bájos „Barbi” arcát, peckes alma mellecskéit, darázsderekeit, izgatóan libegő csípőjét, formás, hosszú combjait, aztán elábrándozott mindarról is, amit a lány elegáns párizsi ruhatára eltakar előle...

- Ejh Kemál! Nem egy ilyen szegény török síoktatónak teremtték az ilyen drága ékszerbabát... Majdcsak „visszamész” egyszer a sose látott ősi hazádba megkeresni a boldogságot, vagy pedig, ha itt maradsz a valós hazádban, szerelem nélküli életet élsz... - mondta magának szomorúan.

Ettől a gondolattól görcsbe rándult a gyomra. Szerelem nélküli élet... pont ezt nem akarta. Minden porcikája, huszonéves energiája, zubogó vére a szerelemre, egy szép meleg női test ölelésére áhítozott, vágyakozott. Maga elé képzelte - nem egyszer, hanem ezerszer naponta -, amint ölbe kap egy ilyen szép kisasszonyt, mint Brigitte, lágyan az ágyra helyezi, majd óvatos, babusgató szeretettel cirógatni kezdi, a lány válaszol a kedvességre, s kezével az ő testét kezdi becézgetni, aztán, mintegy varázsütésre megszabadítják egymást ruháiktól, s fiatal, izmos testük egymáshoz feszül, s közös erővel, közös akarattal eljutnak a legnagyobb gyönyörűség beteljesedéséig. Eggyé válnak, egybeolvadnak a szerelem fennkölt szimfóniájában... Szinte zokogni vágyott a bánattól, hogy mindez az érzés csak álom, édes ábrándozás... s közben itt siklik ez a nő, aki teljesen olyan, mint álmai asszonya, az orra előtt... siklik... siklik... de Úr Isten! Hová siklik? Jó ég! - be a fák közé, aztán hirtelen eltűnik... de hiszen ott... nem, az nem lehet... de igen, mégis... ott egy szakadék...

- Uram! - ordította egy mellette álló férfi fülébe - értesítse a hegyi mentőket!

- Micsoda? - riadt meg az illető, kezét sajgó fülére tapasztva. - Mi történt?

- Ne kérdezősködjön, jóember - rázta meg a gallérjánál Kemál - ott lent, a lejtő vége felé, bal oldalon van egy szakadék, s a tanítványom belezuhant...

- A kije?...

- Mondtam, ne kérdezzen, hanem siessen segítségért, én pedig egyenesen a szerencsétlen nőhöz megyek, hátha addig is segíthetek neki valamiben.

- A felesége az illető? - próbált mosolyogni a férfi - akkor meg minek siet?...

- Ne vicceljen, maga hülye! - ordított ismét Kemál. - Az ott egy nő, aki valószínűleg a szakadékba zuhant, de tényleg csak a tanítványom és nem a feleségem, ha már ennyire érdekli a dolog - tette hozzá, aztán felcsatolta a síléceit, s máris vadul siklott Brigitte után!

Már majdnem a célnál járt, amikor felharsant egy szirénahang.

- Na az a marhapofa mégiscsak értesítette a mentőket - morogta maga elé, s közben befordult abba az irányba, ahol a lányt eltűnni látta...

* * *

Brigitte arra ébredt kábulatából, hogy nagyon fázik. Csontig hatoló hideget érzett. Úgy fázott, mint valaha ősei a barlangban, télen, ha kialudt a „tűzanyácska”. Úgy látszik ez az ősi élmény benne van az ember génjeiben, feledhetetlenül...

Megpróbálta megmozdítani a tagjait, de nem sikerült. Szinte jéggé volt dermedve, legalábbis úgy érezte. Szörnyű álmoság tört rá.

- Csak nem elaludni! Csak nem elaludni! - hajtogatta magának, mert tudta, hogy télvíz idején egy havas erdőben mozdulatlanul elaludni, az maga a vég...

Körüljártatta a szemét a terepen, hogy felmérje, hova került. A legrosszabbtól tartott, és sajnos igaza volt. Egy meglepően keskeny, de szerencsére nem túl mély szakadékba vagy hasadékba zuhant, ahol az összegyűlt hó megakadályozta ugyan attól, hogy halálra zúzza magát, de a szakadék keskenysége, s az, hogy mindkét oldalon hatalmas fák ágaskodtak, igen megnehezítette, hogy megtalálják, mert azért abban bizonyos volt, hogy előbb-utóbb keresni fogják... Ismét próbálgatni kezdte a tagjait. Meglehetősen furcsán feküdt, mindkét lába és karjai is valahogy a teste alá csavarodtak. Fájdalmat nem érzett, csak képtelen volt megmozdulni. Aztán egyszerre csak mégis történt valami. A jobb karjába mintha visszatért volna az élet. Valahogy kiszabadította, és mozgatni kezdte, hogy elmúljon belőle a zsibbadás. - Most mit tegyek? Édes jó Istenem! Mi tévő legyek? - fohászkodott kétségbeesve, de szelíd szívvel.

- Talán bűnhődnöm kell, mert szembeszálltam apámmal... Talán gonoszkodtam azzal a szerencsétlen Bruxyval is... De hát én igaz szerelemre vágyom, nem érdekházasságra, egy ilyen falánk Majmocroyx fiúval, csak azért, mert a kedves papájától egy „birodalmat” örököl... Bezzeg ha ez a Kemál lenne kijelölve a számomra? - De hát - tudta jól - ilyesmitől egy világ választja el... vagy pedig tényleg szökni kell... Szökni? De hogyan? Lehet, hogy meg se találják. S akkor itt leli meg a végzetet, ezen a gyönyörű, fenséges tájon, a hatalmas hófödte csúcsok és a sűrű örökzöld erdő keblében... Pedig nem is oly messze vidám síelők élvezik a tél és a hó örömeit. Idehallik a vidám kiáltozásuk... de őt úgysem hallanák meg. Hacsak... hacsak... de hisz nála van a mobilja! Telefonálnia kell a hegyi mentőknek vagy valakinek...

Újra moccanni próbált. A lábai továbbra is érzéketlenek maradtak, de most már a másik karját is ki tudta szabadítani. Kotorászni kezdett a szízbonya zipzáras zsebében. De nem találta a készüléket. Nem hozta volna el?...

- Nem szabad feladni! Csak nem szabad feladni! - mondogatta fennhangon önmagának, mintegy bátorításul. - Kemál úgyis kerestet már, és meg is fog találni.

Ebben a pillanatban zajt hallott, mire odanézett, kisebb hógörgeteg zúdult az arcába, aztán nagy robajjal egy test landolt mellette.

- Kemál! - sikoltott fel örömeiben, amikor felismerte a mellé zuhanó testben a síoktatóját.
 - Igen, én vagyok! - lihegett a férfi.
 - De hát... hogy talált meg?
 - Láttam... mindent láttam, ahogy elveszti az egyensúlyát, ahogy kitér a pályáról, be az erdőbe, majd hirtelen eltűnik. Aztán eszembe jutott ez a szakadék vagy inkább hasadék... Már annyiszor szó esett róla, hogy kellene ide valami biztonsági megoldást találni, de mégsem történt semmi... de ez most nem is fontos, csak az hogy él! - sóhajtott. - Mondja, mije fáj? Hol sérült meg? Nagyon aggódtam...
 - Nem tudom. Nem fáj semmi, csak nem érzem a lábaimat... de... de most már nem félek - és egy kacér mosoly jelent meg az ajkán.
 - Oh Brigitte kisasszony! Örülök, hogy jól van! Már szóltam valakinek, hogy értesítse a hegyi mentőket. Remélem, megtette, mert én nyomban ön után siettem!
 - Köszönöm, Kemál! Köszönöm, amit értem tett... amit értem tettél... - rebegte a lány, és semmivel sem törődve megcsókolta a férfit.
- Kemal Gücük megdermedt. Nem volt biztos benne, hogy ébren van-e vagy álmodik. Hogy tényleg megcsókolta-e ez a gyönyörű nő, vagy csak ábrándos álmainak egyikét álmodja ismét. Aztán megborzadt. Nagyon hideg volt itt a hasadékban, ahol mindenütt hó vette körül őket. Ez észhez térítette. - Bizony nem álmodok... - villant át az agyán.
- Na de kisasszony! - nyögte, és megpróbált szabadulni...
 - Csitt! Ne tovább! - fojtotta azonban belé a szót a lány - nem vagyok neked kisasszony! Csak egy leány, aki nagy butaságot csinált, s te gondolkodás nélkül a segítségére siettél... egyébként is olyan itt, mintha a lét és nemlét határán állnánk, ezért most igazán nem kell a belénk nevelt szokások és gátlások rabságában vergődnünk. Most nyugodtan kimondhatjuk azt, ami a szívünket nyomja, vagy épp örömmel tölti el.
 - Szép szavak ezek kisasszony, csak szép szavak... Csupán játszik velem a kisasszony, a szegény török síoktatóval. Ön gazdag, nagyon gazdag, én pedig csak megtűrt pária vagyok errefelé...
 - Ne beszélj így drága Kemál, kérlek! Komolyan gondoltam, amit mondtam, és be is bizonyítom, ha engeded.
 - Mit akar bebizonyítani?
 - Azt, hogy kimondtam, ami a szívemet nyomja, s úgy is cselekszek, ahogy a vágyaim diktálják.
 - Hát... nem is tudom... ez... ez olyan meglepő!
 - Hagyjuk a mellébeszélést Kemál! Azt hiszem, szeretlek! Nem tudom miért, nem tudom, hogy történt, de így van és ez tény. Szeretlek, csak még nem tudom hová vezethet ez a hirtelen támadt erős érzés... Nos, mit mondasz erre a dologra Kemál?
 - Csak annyit, hogy sokszor, nagyon sokszor álmodtam erről, de sohasem hittem volna, hogy valaha is valóra is válhat... khm... hmm... akárhogy is, de be kell vallanom, lesz ami lesz... én is szeretlek téged drága Brigitte... Szeretlek, és tudom, hogy te vagy álmaim asszonya... De félek, nagyon félek ettől a szerelemtől...

Brigitte vére hirtelen felforr e szavaktól, s talán a hely gyönyörűsége, talán a helyzet képtelensége, talán a még mindig fennálló veszély, vagy mindezek együttes hatása miatt a talpától a feje búbjáig elöntötte a szerelem eziránt az Adonis-i szépségű, erős, bátor és szerény férfi iránt...

- Semmi sem számít! Hidd el! Szeretlek! Csak ez az egy a fontos! - szinte kiáltotta a szavakat. Közben karjait a férfi nyaka köré fonta, s forró csókot lehelt az ajkára. Kemál pár pillanatnyi meglepett mozdulatlanság után hirtelen hevesen viszonzni kezdte a lány érzelemkitörését. Hosszú, forró csókban olvadtak össze szerelemre szomjúhozó ajkaik, szorosan átölelték egymást, már amennyire némileg kicsavart testhelyzetük engedte. Aztán, néhány boldog perc múlva a férfi nevetve kibontakozott az ölelésből, és megszólalt:

- Várj, csak várj, hadd csatoljam le gyorsan a sálceimet.

Brigitte csak akkor vette észre, hogy a férfi furcsa testhelyzetét részben az okozza, hogy a lécek még mindig a lábán voltak. Ekkor előrepillantott a saját lába felé. Mindkét sálce több darabra törve hevert körülötte szétszóródva, s lábai még mindig furcsán a teste alá törve fűródtak a hóba. Oly élettelennek tűntek, mintha valamiféle különálló, mellézuhanó tárgyak volnának.

- Kemál, mikor jön a segítség?

- Hát... már itt kellene lenniük, de lehet hogy mégsem találják meg azonnal minket, azonban mégse félj! Végül úgyis ránk fognak találni, biztos vagyok benne!

- Kemál! Valahol kell lennie itt egy mobiltelefonnak, de nem találom...

- Te telefont is hoztál a síeléshez? - lepődött meg a férfi.

- Nos: tudod, a megszokás!

- De hisz ez nagyszerű! - fojtotta a lányba a szót Kemál, s máris nekilátott átkutatni a zsebeit. Kisvártatva rá is lelt a készülékre. Különös, hogy Brigitte nem találta meg. Talán túlságosan meg volt zavarodva... a fő azonban az, hogy megvan. Nyomban beütötte a hegyi mentők segítség-hívó számát.

- Halló! Itt Kemál Gücük síoktató egy sérült lánnyal - aztán csak sorolta az adatokat, és sürgette a mentést.

- Mit mondtak? - kérdezte Brigitte.

- Már nekiláttak keresni minket, csak éppen egészen más irányban. Sajnos az a pasas, akit megkértem arra, hogy riassza a mentőket, tévesen adta meg az irányt, s ezzel sok időt vesztek.

Mielőtt azonban a mondatot befejezhette volna, már meg is jelent felettük - hatalmas robajjal - a mentőhelikopter, s két férfi, meg egy függő mentőágy ereszkedett le hozzájuk...

- Megmenekültünk! Köszönöm Kemál... - suttogta Brigitte, miközben a mentőágyra szíjazták, s a helikopter nekiállt felcsörlőzni őt.

* * *

Három nap telt el a nevezetes esemény óta, hogy Brigitte Müller a saját lábán távozott a hegyi mentők elsősegélynyújtó klinikájáról. Valóban nem történt semmi baja. Néhány zúzódással megúszta a kalandot. A lábába is visszatért az élet, úgyhogy kiengedték. A kapuban Ingrid várta a Jeep-pel, hogy visszavigye a szállodába, ahol - az eseményekre való tekintettel, s azért is, mert garmisi Casino, meg a hotel különleges, az egzotikus jakuzzy névre hallgató pezsgő-

fürdője rabul ejtette - bizonytalan időre meghosszabbította a szobafoglalást. (Végtére is a gazdag barátnője állja a cehhet...)

- Mesélj! - volt Ingrid első szava.

- Remek volt az elektromos masszázs, amit a lábamon alkalmaztak, nem is beszélve az injekciókról, amit ki tudja, miért kaptam - nevetett Brigitte.

- Na ne butáskodj - fortyant fel Ingrid. - Valami jóképű fekete pasasról csiripeltek a verebek, aki állítólag több mint negyvennyolc órát ült az ágyad mellett, el nem eresztve a kezéd, amíg le nem fordult a székről... Hogy nekem nincs ekkora szerencsém, hogy egy ilyen palit kifogjak magamnak!

- Igaz, ami igaz, Kemál a végkimerülésig őrizte az ágyam, most aztán őt ápolják heveny végelgyengülés gyanújával - kacagott boldogan Brigitte.

- No és ki ő, a nagy ő? ... és mit szól majd hozzá az apád?

- Hát... - nyögött Brigitte, s elsötétült az arca.

* * *

Hárman ültek az asztalnál: a vészjóslóan komoly Hansi Müller, a riadtan pislogó lánya és egy bánatos halfilé. A pincérek csak az asztalt jócskán megkerülve, lábujjhegyen mertek közlekedni. Ily vészjósló helyzetet még nem élt át a Grand Hotel Sonnenbichl...

- Szóval te valami keletről szalajtott, síelő barbárral szűrted össze a levet, miközben tudod, sőt, ami még rosszabb: most már mások is tudják, hiszen bejelentettük: a kezedet az én Majmocroyx barátom fiának szántuk, hogy aztán vállalkozásaink egyesüljenek a ti kezetekben... Hallatlan!

- De apa! Tudja jól, hogy ki nem állhatom azt a falánk, bélpoklos Bruxy gyereket!

- Az nem számít! Én sem szerettem anyádat, amikor feleségül vettem, de aztán becsülni kezdtük egymást, és az idő meghozta a szerelmet is.

- Ugyan apa! Ti csak a pénzt szeretitek, ezt tudjuk jól...

- Brigitte! Megtiltom, hogy így beszélj! Nem vitatkozni jöttem ide, hanem azért, hogy hazavigyelek. Kitűzzük az esküvő időpontját, s véget vetünk a te ostoba lázadásaidnak.

- Hát nem! - toppantott Brigitte, s az agyát teljesen elöntötte a vér. Oly hatalmas dühöt érzett, hogy talán bármire képes lett volna... de csak felpattant, és kirohant az étteremből.

Egyenesen a jakuzzyba tartott, mert tudta, hogy barátnőjét szinte már csak itt lehet fellelni.

- Ingrid! Add kölcsön a kocsidat! Elmegyek!

- Jó... de hová... s mégis, hogyan gondolod... és meddig...? Azt már tudom kivel...

- Nem tudom! Ne is kérdezd! Csak egyet tudok: a boldogságot választom, a pénz és a dicsőséges, gazdag rabnői státusz helyett. Érzem, hogy nem tudnék együtt élni azzal az utálatos, lufi-fejű Bruxyval. Nekem nem a pénz kell, hanem az igaz szerelem és a tökéletes boldogság. Ezt pedig Kemál oldalán találom meg...

- De miből fogtok élni?

- Van némi magánvagyonom, s talán belevágunk valami komolyabb vállalkozásba Kemál sí-tudományára és tanítási gyakorlatára építve.

- Hát nem valami szédítő perspektíva, de tudod mit, mégis igazad van, a boldogság mindenek felett! - mosolygott Ingrid.

- Köszönöm, drága barátnőm! Nagyon köszönöm, és neked is ezt kívánom! - jelentette ki Brigitte, tőle szokatlanul könnybe lábadt szemmel, aztán sarkon fordult, és elviharzott a jövője, mégpedig a szíve választottjával közös boldogsággal és szerelemmel teli jövője felé...

-&-